Omraam Mikhaël Aïvanhov

CE ESTE UN FIUL AL DOMNULUI

Articol I. Cap. 1 – „Eu am venit ca viaţă să aibă…”

În „Predica de pe munte”, Iisus se adresează discipolilor săi cât şi mulţimii de bărbaţi şi femei ce l-a urmat şi îi învaţă cum să se roage. El le spune: „*Deci voi aşa să vă rugaţi*: *Tatăl nostru*, *Care eşti în ceruri*”.

Să ne gândim puţin. Ce ne permite să numim un bărbat „tată”? Faptul de a recunoaşte că el ne-a transmis viaţa. Copiii recunosc în tatăl lor pe cel care le susţine viaţa, iar tatăl vede în copiii săi prelungirea vieţii sale. Viaţa… Dacă dorim deci să ştim ce gândea Iisus când prezenta legătura dintre oameni şi Dumnezeu ca o legătură dintre copii şi tatăl lor, trebuie să studiem acest imens şi misterios domeniu care este viaţa.

Viaţa se află este tot, întreaga natură este vie, toate fiinţele sunt vii, şi totuşi atât de puţini bărbaţi şi femei ştiu ce este viaţa! Atunci când se confruntă cu dificultăţi, aceşti nefericiţi exclamă: „Ce vreţi, aşa este viaţa!” Ei înţeleg viaţa ca ceva exterior lor şi trebuie să o suporte. Insuccesele, accidentele, bolile, suferinţele înseamnă „aşa e viaţa!” Ei s-au iubit, s-au căsătorit şi acum divorţează fiindcă „aşa e viaţa!” Ei bine, nu, nu aşa este viaţa. Ei numesc viaţă o înlănţuire de greşeli, de slăbiciuni, de eşecuri, fără să-şi dea seama că singuri şi-au fabricat această existenţă jalnică.

Iisus spunea: „*Furul nu vine decât să fure şi să junghie şi să piardă. Eu am venit ca viaţă să aibă şi din belşug să aibă*”. Despre ce viaţă este vorba? Noi suntem deja vii!… Aceste cuvinte ale lui Iisus m-au îndemnat să fac multe investigaţii în domeniul vieţii. Citiţi cu atenţie Evangheliile şi veţi observa că Iisus vorbeşte numai despre viaţă. De aceea trebuie să revenim fără încetare asupra acestei probleme a vieţii şi să o studiem sub toate formele sale.

Oamenii caută puterea, bogăţia, cunoaşterea, iubirea… Ei bine, nu, trebuie să caute viaţa… Veţi spune: „De ce să caute viaţa? O avem deja, suntem vii. Vom căuta ceea ce nu avem încă”. Este adevărat că sunteţi vii, dar viaţa nu este la fel la toate fiinţele, viaţa posedă nişte grade. De la lumea minerală şi până la Dumnezeu, trecând prin lumile vegetalelor, animalelor, oamenilor, îngerilor, totul este viu. Nu este

suficient să trăim, trebuie să ne întrebăm ce fel de viaţă trăim. Desigur, prin conformaţia sa fizică, omul duce viaţa unui om. Dar în interior, viaţa sa poate lua nişte forme şi culori infinite. Viaţa despre care vorbeşte Iisus şi pe care vrea să o aducă tuturor oamenilor este viaţa divină, acest curent care ţâşneşte curat şi limpede din Izvorul Originar.

Viaţa a fost deseori comparată cu apa curgătoare. Dar ce diferenţă există între apa care ţâşneşte din izvor, din vârful muntelui, şi cea care ajunge la gura unui fluviu după ce a primit toate murdăriile şi chiar nişte produse toxice! Această apă de care oamenii au nevoie atât de mult pentru a trăi, fiindcă le este necesară mai mult decât hrana (putem rămâne mai mult timp fără hrană decât fără apă), este o sursă de regenerare, dar şi o cauză a morţii. Atunci când un râu, un fluviu ajunge în câmpie şi străbate un mare oraş, cine s-ar gândi să bea din el? Da, priviţi Sena la Paris… Nici nu vreau să vă descriu ce a fost aruncat în apă pe tot traseul ei. Este mereu acelaşi curs de apă, dar nu mai este apa pură care ţâşnea din vârful muntelui!

Apa rămâne mereu apă, pură sau poluată, aşa cum viaţa este mereu viaţă; dar nimic nu este mai însufleţitor ca apa pură, în vreme ce apa poluată aduce moartea. Chiar şi în zilele noastre mulţi oameni se îmbolnăvesc şi mor fiindcă au băut apă poluată!

Viaţa ţâşneşte din sânul Domnului şi coboară pentru a îndestula toate creaturile. Dar oamenii nu conştientizează caracterul sacru al vieţii, ei murdăresc viaţa Domnului, apa Domnului. Sunteţi uimiţi şi vă întrebaţi: „Cum putem murdări noi viaţa divină?" De fiecare dată când vă lipsesc înţelepciunea, iubirea, dezinteresul, este ca şi cum aţi arunca nişte gunoaie în râul Domnului. Iar râul nu protestează, el acceptă tot pentru a-i ajuta pe oameni.

Să păstrăm această imagine a râului, a fluviului, deoarece ne clarifică această unitate infinită care este viaţa. Între izvor şi vărsare, fluviul străbate multe regiuni diferite şi câtă diferenţă există în calitatea apei! Cu toate acestea, este acelaşi fluviu… Când vorbim despre viaţă, trebuie să devenim conştienţi că ea cuprinde totalitatea existenţelor. Nimic şi nimeni nu poate ieşi din viaţă. Din această viaţă se hrănesc toate creaturile şi ele se hrănesc din viaţa unora sau altora. Să nu fiţi deci surprinşi dacă vă spun că, într-un plan sau altul, fiecare

mănâncă sau este mâncat.

Este foarte simplu de înţeles: dacă sunteţi cuprinşi de nişte gânduri şi sentimente egoiste, nedrepte, răuvoitoare, este ca o hrană pe care o luaţi în regiunile inferioare ale vieţii. Acceptând aceste gânduri şi sentimente, le faceţi mai puternice; şi nu numai că le întăriţi, fiindcă gândurile şi sentimentele emiţând şi unde ce se propagă, proiectaţi deci aceste emanaţii răufăcătoare din care se hrănesc alte persoane şi chiar entităţile infernale. În timp ce, dacă vă străduiţi să întreţineţi în voi nişte gânduri şi sentimente armonioase, generoase, nu numai că vă legaţi de nişte entităţi superioare, dar această hrană divină va hrăni şi alte creaturi, nişte creaturi luminoase, şi astfel veţi trăi în ele: pentru că voi le-aţi hrănit.

Viaţa este făcută din transformări, din treceri necontenite de la o creatură la alta. Fiecare absoarbe viaţa altora şi le hrăneşte în schimb din propria viaţă. Fiţi deci vigilenţi ştiind că numai de voi depinde hrana ce o veţi primi şi pe care o veţi da, de la cine o veţi primi şi cui o veţi da. Creaturile îngereşti, ca şi cele diavoleşti, ne pot hrăni sau se pot hrăni cu noi.

Veţi spune că demonii sunt în infern şi că este imposibil să ne hrănim cu ei sau ca ei să se hrănească cu noi… Dar cum vă imaginaţi infernul şi unde credeţi că se află? Şi el face parte din fluviul vieţii; numai că nu se află la izvor, ci la vărsare, şi este alimentat şi el de viaţa divină. Dumnezeu este izvorul vieţii, El a creat totul, şi nimic şi nimeni nu există în afara Lui. Orice fiinţă vie trăieşte din viaţa Domnului. Trebuie deci să acceptăm că aceste fiinţe numite demoni au primit şi ele viaţa de la El. Nu putem nega că ei trăiesc, iar dacă Domnul nu le ia viaţa, înseamnă că El le acceptă existenţa.

Lumina, iubirea, răbdarea lui Dumnezeu alimentează toate creaturile. Evident, acelea care nu rămân lângă El se lipsesc de aceste binefaceri. Ele sunt cele care se privează, şi nu Dumnezeu le-a retras. Unii vor fi scandalizaţi de modul în care vă prezint infernul şi demonii. Ei bine, nu le foloseşte la nimic să se scandalizeze, trebuie să judece. Dacă entităţile întunecate nu îşi au viaţa din Dumnezeu, atunci cine le-a dăruit-o? Şi-au creat-o ele singure sau au primit-o de la un alt Creator? Dacă Dumnezeu nu este singurul stăpân al vieţii, înseamnă că

nu este nici singurul stăpân al universului şi nu este deci atotputernic. Vedeţi la ce contradicţii ajungem… Atunci, înţelegeţi că dacă spiritele inferioare îşi primesc viaţa din Dumnezeu, ele se hrănesc deopotrivă din viaţa lui Dumnezeu. Dar ce hrană primesc ele? în orice caz nu cea pe care o primesc îngerii, ci nişte coji, nişte resturi respinse de alte creaturi pe măsură ce apa fluviului se îndepărtează de Izvor; fiindcă în aceste resturi rămân încă câteva particule din acea viaţă venită de foarte sus.

Trebuie să vă fie foarte clar. Ieşind din Izvorul Divin, fluviul vieţii coboară şi coborând străbate aceste regiuni pe care creştinii le numesc ierarhii îngereşti, iar cabaliştii, sefiroţi. Dar viaţa izvorâtă din Dumnezeu nu se opreşte aici, ea cuprinde mai jos şi regiunile pe care creştinii le numesc „infern" şi cabaliştii, Jeli tot", adică nişte învelişuri, nişte coji. Aceste regiuni mai conţin câţiva atomi din viaţa ieşită din Dumnezeu, trebuie să repetăm fără încetare aceasta, fiindcă nicio viaţă nu poate exista în afara Domnului. Dacă ar exista o viaţă în afara Domnului, ar însemna că există şi un alt creator, şi în acel moment am avea dreptul să îl căutăm: din moment ce primul nu este atotputernic, am avea justificarea de a căuta un altul.

Pentru că această problemă nu a fost clar explicată de către Biserică, unii bărbaţi şi femei au dorit să se pună în slujba lui Satan pentru a-l combate pe Dumnezeu. Ignoranţii! Ce victorie îşi închipuiau ei că vor obţine? Ei nu ştiau că vor absorbi toate gunoaiele, toate resturile căzute din viaţa divină. Ce beneficiu!…

În planul fizic, un răufăcător, un monstru se poate hrăni cu hrana cea mai gustoasă, oferind-o şi invitaţilor săi. Dar în planul psihic nu ne putem hrăni sau da de mâncare decât o hrană care este asemenea nouă, deoarece ea este în corespondenţă cu ceea ce suntem noi, în inima noastră, în intelectul, în sufletul şi spiritul nostru. Noi atragem ce este în afinitate cu noi şi dăruim ce emană din noi. Şi în funcţie de calitatea acestei hrane ne întărim, ne îmbogăţim… sau decădem.

„*Furul nu vine decât ca să fure. Eu am venit ca viaţă să aibă din belşug*…" De ce Iisus se află în opoziţie cu intenţiile hoţului? Hoţul vine pentru a lua şi Iisus vine pentru a dărui. Iar dacă el vine pentru a dărui

viaţa, hoţul căruia i se opune vine pentru a lua. Cine este acest hoţ care vine să îi despoaie pe oameni? în realitate, este vorba despre numeroşi hoţi, de toate felurile. Unii sunt în exterior, dar mulţi se află mai ales în sinea lor: dorinţele şi lăcomia pe care sunt mereu gata să le satisfacă sacrificând ce au mai de preţ: viaţa, viaţa divină.

Aţi citit cu siguranţă în Vechiul Testament povestea celor doi fii a lui Isaac: Isav şi Iacov. Isav care era cel mai mare, îşi petrecea zilele afară urmărind vânatul sau lucrând câmpul, în timp ce Iacov dormea liniştit în cort. Or, într-o zi când Isav revenea de la câmp obosit şi flămând l-a găsit pe Iacov ocupat cu prepararea unei supe de linte. Neputând rezista la vederea acelei mâncări, i-a cedat lui Iacov dreptul întâiului născut în schimbul unei farfurii cu linte. Este un schimb atât de disproporţionat de a-ţi pierde dreptul întâiului născut cu onorurile şi avantajele acelui rang pentru o supă de linte! Dar şi aici este o poveste simbolică ce trebuie interpretată.

Isav care a acceptat să renunţe la dreptul primului născut pentru a-şi potoli imediat foamea reprezintă fiinţa umană pregătită să sacrifice nişte plăceri de moment, ceea ce îi conferă o mare valoare în ochii Tatălui Ceresc. Dreptul primului născut trebuie înţeles într-un sens foarte larg; nu este cazul acum să se spună tuturor întâilor născuţi din toate familiile că nu trebuie să renunţe la prerogativele cuvenite acestui rang. Eu mă refer la planul spiritual şi nu la planul fizic.

În familiile pământene, există obligatoriu primul născut, apoi al doilea, al treilea etc., fiindcă ne găsim în planul fizic guvernat de legile spaţiului şi timpului, şi aici există mereu o ordine, un clasament: un obiect după un altul, o persoană după alta; ele nu să pot să apară toate deodată în acelaşi loc şi în acelaşi moment. Dar în planul spiritual, în familia divină, fiinţele umane sunt toate de acelaşi rang. Tuturor le este deci recunoscut „dreptul primului născut", adică demnitatea de fii şi fiice ale Domnului. Depinde de ei să conştientizeze şi să lucreze pentru a-şi păstra poziţia. Numai cel care îşi pune pe primul plan poftele, instinctele, pierde această demnitate de fiu al Domnului: tatăl său nu mai este Domnul sau Duhul Sfânt, ci această entitate pe care Iisus o numeşte în Evanghelii Mammon, şi care nu este decât un alt aspect al acelui Satan care l-a tentat în deşert.

Supa de linte înseamnă potolirea stomacului, dar foamea este deopotrivă sinonima tuturor poftelor, a tuturor dorinţelor arzătoare. Multe alte forme de foame îi împing pe oameni să se avânte spre alte satisfacţii, făcându-i să-şi piardă dreptul primului născut, demnitatea lor de fii ai Domnului! De fiecare dată când un om cedează unui instinct: lăcomia, senzualitatea, furia, gelozia, ambiţia, ura, el îşi vinde dreptul de întâi născut, regalitatea sa interioară, pentru o supă de linte, şi sărăceşte, se supune, devine un sclav. El a dat ceva extrem de preţios din sine, nişte particule ale vieţii divine, în schimbul a ceva ce nu merita.

Iar mai târziu, când Isaac vrea să dea pe patul de moarte binecuvântarea lui Isav, soţia sa Rebeca face astfel ca Iacov să primească această binecuvântare. Atunci când Isav ajunge, este prea târziu, Isaac a dat totul lui Iacov şi îi spune numai atât: „*lată*, *stăpân l-am făcut peste tine şi pe toţi fraţii lui i-am făcut lui robi*; *cu pâine şi cu vin l-am dăruit*. *Dar cu* tine *ce să fac*, *fiul meu*? „Isav nu mai este propriul său stăpân, iar Isaac a dat fratelui său pâinea şi vinul… Pâinea şi vinul… Oare din întâmplare regăsim aici cele două alimente simbolice pe care Melchisedec le-a adus lui Avram şi pe care Iisus le va oferi discipolilor săi înainte de a-i părăsi? Câte lucruri nu am descoperi în Biblie dacă am şti să interpretăm toate aceste povestiri şi mai ales să le punem în legătură unele cu altele!

Spunând: „*Eu am venit ca viaţă să aibă şi din belşug să aibă*", Iisus ne obligă să conştientizăm că înţelegerea noastră a vieţii este insuficientă. Noi am primit viaţa şi trăim… Noi o folosim, ne alimentăm din ea pentru a ne satisface dorinţele şi nevoile, închipuindu-ne că astfel ne împlinim, dar în realitate ne secătuim forţele. Iar Domnul care ne-a dat viaţa ca să fim puternici, frumoşi, zdraveni, luminoşi, împliniţi, nu vede decât nişte nefericiţi, nişte plăpânzi, nişte posomorâţi, nişte sfrijiţi.

Dacă există un lucru pe care l-am înţeles, acela este că singura ştiinţă ce merită să fie studiată este ştiinţa vieţii. Şi aş dori să vă antrenez alături de mine, deoarece toate celelalte subiecte ce le abordaţi, toate celelalte activităţi în care sunteţi angrenaţi vă vor aduce cu adevărat ceva numai dacă aţi înţeles această realitate

esenţială: viaţa. Consideraţia pe care o aveţi faţă de această viaţă divină pe care aţi primit-o este cea care determină calitatea comportamentului şi a preocupărilor voastre.

Oamenii se epuizează căutând puterea, succesul, prestigiul, banii. Să admitem că le obţin (ceea ce nu este chiar atât de sigur), dar dacă şi-au distrus viaţa, ce le mai rămâne? Ei îşi fac din viaţă un mijloc de a obţine tot ce îşi doresc, în timp ce, ar trebui din contră să o considere ca un ţel şi să îşi folosească în acest scop toate facultăţile ca să întărească, să lumineze, să îşi purifice viaţa în ei. În loc să studieze viaţa, ei studiază bolile şi moartea. Ei îşi slăbesc, îşi scurtează viaţa. Şi totuşi nu există nimic fără viaţă. Eu nu neg valoarea anumitor achiziţii, dar datorită ştiinţei vieţii fiecare lucru se află la locul său şi îşi are propriul sens.

Viaţa este cea care alimentează intelectul, inima şi voinţa. Când un om întreţine această viaţă în el, intelectul său înţelege, inima lui iubeşte şi se bucură, voinţa lui creează şi se întăreşte. Altfel, intelectul său se întunecă, inima i se răceşte şi voinţa sa se clatină. Fără viaţă, nu este posibilă nici ştiinţa, nici arta, nici filosofia. De aceea, eu vă spun, ştiinţa vieţii este cheia tuturor realizărilor. Creşte-ţi viaţa din voi, curăţaţi izvorul din voi pentru ca apa să poată curge nestingherită: veţi putea astfel să umpleţi rezervoare şi trimite această viaţă până la intelectul care se va lumina, la inima care se va deschide la dimensiunile universului, şi la voinţa care va deveni creatoare, neobosită.

Viaţa este precum benzina pentru o maşină: dacă nu mai aveţi benzină sau puneţi în rezervor orice alt lichid, ea nu va porni; cu toate acestea, nu lipseşte nicio piesă!... Viaţa poate fi comparată şi cu sângele: omul cel mai viguros rămâne inert dacă îl lipsim de sângele său. Întrebaţi pe cineva: „Ce faceţi cu viaţa voastră? Vă gândiţi oare să o apăraţi, să o faceţi mai puternică, mai bogată?" El vă va privi cu uimire, fiindcă pentru el, a-şi apăra viaţa se referă exclusiv la a nu se expune imprudent pericolelor şi a se îngriji când este bolnav. Viaţa îi serveşte în restul timpului pentru a fugi după plăceri, după achiziţii materiale, a câştiga bani sau prestigiu. Acest neştiutor nu ştie încă că adevăratul ban este viaţa sa. Da, viaţa este banul! Un ban care permite

să faci cumpărături în nişte magazine superioare magazinelor de pe pământ.

Oamenii iubesc banul, pentru că simt instinctiv că reprezintă toate posibilităţile ce le poate da viaţa. Numai că, există o confuzie: ei au luat aurul, simbol al vieţii, aurul care vine din soare, drept însăşi viaţa. La fel cum viaţa dăruieşte totul, aurul (sau să spunem banul, din moment ce este cuvântul cel mai des folosit) dăruieşte şi el totul, de aceea i se acordă o importanţă pe care ei nu sunt capabili să o acorde vieţii. Pentru că şi-au pierdut viaţa. Ei tremură la ideea că li se pot lua banii şi îşi iau precauţii nemaipomenite pentru a-i pune la adăpost. Priviţi băncile: au devenit adevărate fortăreţe, nimic nu este mai bine supravegheat şi protejat ca seifurile. Dar oare de ce oamenii nu tremură la fel la ideea că îşi pot pierde viaţa, această chintesenţă pe care Dumnezeu însuşi a introdus-o în ei şi care face din ei fiii şi fiicele Lui? Şi fiind fiii şi fiicele Lui, toate bogăţiile universului le aparţin. Nu este mai de dorit decât să-şi piardă viaţa ca urmare a câtorva furturi?...

Banul este expresia materială a tuturor posibilităţilor ce ni le oferă viaţa, dar numai expresia materială. Trebuie să învăţăm să îl transpunem în alte planuri: afectiv, mental, spiritual, pentru a putea obţine în aceste planuri echivalentul a ceea ce obţinem în planul fizic.

Viaţa este precum uleiul pentru lampă, apa pentru moară, benzina pentru maşină, curentul electric pentru uzine, sângele pentru organism. Ea este cea care permite ca totul să funcţioneze. Cu toate acestea, ea este cea mai ignorată, mai dispreţuită. „Cum? va spune cineva, dar eu consider viaţa cel mai preţios bun. Ieri seară, pe stradă, în întuneric, cineva a sărit la mine ameninţându-mă: Banii sau viaţa Ei bine, eu i-am dat banii". Da, este adevărat, când se pune problema astfel, alegem viaţa. Altminteri, nu ne gândim deloc la ea, o risipim, o depreciem. Trebuie să fim puşi la zid pentru a înţelege. Dar înainte, nu suntem conştienţi şi ne risipim viaţa în goana după satisfacţii şi avantaje ce nu sunt niciodată atât de importante ca viaţa însăşi. Pentru a câştiga câţiva bănuţi, pentru a avea plăcerea de a se mândri cu infime succese, câţi oameni nu sunt capabili să îşi distrugă viaţa! În balanţa lor interioară, în faţa puţinului ce l-au câştigat, nu le vine niciodată ideea de a pune comorile vieţii pe care le-au pierdut.

Pentru câţi bărbaţi şi femei viaţa nu prezintă niciun interes decât dacă este trăită în excese! Ei preferă să se omoare cu condiţia să trăiască nişte senzaţii intense… Oare se întreabă dacă pentru acest lucru Dumnezeu le-a dăruit viaţa, şi dacă nu există alt mod de a trăi intens?… Nu, cei mai mulţi oameni au o concepţie de viaţă ce îi conduce spre moarte, moartea fizică şi moartea spirituală, adesea chiar amândouă. Desigur, murim toţi într-o zi, dar aceasta nu trebuie niciodată să ne împiedice să studiem adevărata ştiinţă: ştiinţa vieţii. Fiindcă viaţa o avem în comun cu Dumnezeu şi cu tot ce există în univers. Dacă devenim vii, intrăm în comunicare cu Dumnezeu, cu toate creaturile şi cu universul.

Atunci, doriţi să deveniţi mai însufleţiţi? Doriţi ca viaţa voastră să devină mai intensă în vibraţii şi emanaţii? Printre miile de sfaturi ce vi le dau, reţineţi măcar unul. Deveniţi conştienţi de întreaga viaţa ce există în jurul vostru şi respectaţi-o ca pe o manifestare a vieţii divine. Dacă oamenii ar învăţa să respecte această viaţă la ceilalţi din jurul lor, deja va fi un mare progres. Dar cum se consideră ei? Când se întâlnesc, se gândesc oare: „Iată o creatură care asemenea mie conţine o părticică din Divinitate; atunci, trebuie să respect, să protejez această creatură”? Nu, nu, deseori ei nu se consideră mai mult decât nişte umbre sau automate; ei se agresează, caută să se folosească unii de alţii ca şi cum ar fi nişte obiecte sau instrumente, se deranjează prea mult, şi cu prima ocazie se elimină unii pe alţii. Dar ce viaţă speră să trăiască cu un asemenea comportament?

Să devenim vii înseamnă să ne trezim la manifestările infinite ale vieţii din jurul nostru, să salutăm persoanele întâlnite, să vedem în ele scânteia vieţii divine, să le mulţumim pentru tot ce ele ne dăruiesc sau fac pentru noi, uneori chiar fără să ştim. Să devenim vii înseamnă să fim mereu încântaţi, să privim mereu fiinţele şi obiectele ca şi cum le-am vedea întâia oară. Da, aceasta înseamnă să devenim însufleţiţi de viaţa lui Dumnezeu însuşi. Din moment ce viaţa este cea mai puternică legătură ce ne uneşte cu Dumnezeu, pentru a deveni adevăraţi fii şi fiice ale lui Dumnezeu trebuie să lucrăm pentru a face divină propria noastră viaţă. Este posibil să găsim adevărata religie în biserici, dar ea se află mai întâi de toate în viaţă şi trebuie să întreţinem o legătură

conştientă cu cele mai bune manifestări ale vieţii.

Articol II. Cap. 2 – Sângele, vehicul al sufletului

Cine se gândeşte la viaţă, se gândeşte normal la sânge, acest lichid hrănitor care circulă în corpul unui număr mare de specii animale şi în corpul uman. A-ţi pierde sângele înseamnă a-ţi pierde viaţa; a-ţi oferi sângele înseamnă a-ţi oferi viaţa. Şi pentru că sângele este simbolul vieţii, el a jucat un rol important în toate religiile lumii şi în mod special în cele în care era considerat ca un vehicul al sufletului. A vărsa sângele animal, şi chiar sângele uman, pe altarul unor zei, era cel mai înalt grad de respect şi supunere ce li se putea arăta: li se reda viaţa pe care ei o dăruiseră. Sângele este deci un subiect extrem de larg care cere ore întregi de dezvoltare şi explicaţii. Pentru moment, eu vreau să mă opresc asupra unei practici foarte vechi care este i încă actuală: circumcizia.

Stă scris în Evanghelii: „*Şi când s-au împlinit opt zile, ca să-l taie împrejur, i-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, mai* înainte *de a se zămisli în pântece*". Iisus a fost deci circumcis conform obiceiului vechilor evrei aşa cum Dumnezeu i-a prescris lui Avram: „*Iar legământul dintre Mine şi tine şi urmaşii tăi din neam în neam, pe care trebuie să-l păziţi, este acesta: toţi cei de parte bărbătească ai voştri… să se taie împrejur în ziua a opta*". Nu cunosc în detaliu diferitele modalităţi în care s-a practicat şi se practică încă circumcizia, nici sensul exact dat de diferitele culturi şi religii. Dar vă pot spune cum o consider eu, din cel mai înalt punct de vedere al Ştiinţei iniţiatice.

Circumcizia este numită în Vechiul Testament „semnul căsătoriei", fiindcă reprezintă consacrarea organului prin care se transmite viaţa dăruită de Dumnezeu; în acelaşi timp, copilul îşi primeşte numele, pentru că prin nume se exprimă chintesenţa unei fiinţe şi destinul ei. Circumcizia este o operaţie însoţită de sângerare. Acest sânge ieşit din corpul unui nou născut este considerat pur, şi fiindcă provine din organele genitale, este impregnat cu nişte fluide puternice. Preotul care era iniţiat în misterele sacre ştia cum să culeagă acest sânge şi îl păstra cu mare grijă punându-l într-un loc special, alături de mica bucată de piele, prepuţul, deoarece aceasta era încă legată de copil. Exista deci o legătură magică între bucata de piele,

sânge şi copil.

Prima funcţie a circumciziei era de a-i îndemna pe părinţi să-şi consacre fiii lor Domnului, să devină nişte instrumente ale voinţei sale, şi în acest fel poporul se pregătea pentru venirea lui

Mesia. Datorită acestei consacrări, copilul era în grija unor influenţe celeste, nişte entităţi îl însoţeau şi se ocupau de el. Copilul care a fost consacrat de un preot luminat era pur şi devenea un servitor al Domnului. Apoi, cu ocazia unor sărbători anuale, Marele Preot binecuvânta acest sânge, cât şi prepuţurile, şi proiecta nişte forţe binefăcătoare ce acţionau favorabil asupra copiilor. Datorită acestui ritual, preoţii îi ţineau pe oameni sub influenţa lor. Atât timp cât au fost însufleţiţi de un ideal de dreptate şi iubire pentru popor, ei au lucrat pentru el, dar în anumite vremuri au pierdut acest ideal şi au folosit aceste practici pentru a-şi asigura puterea.

O faptă în sine este neutră, totul depinde de semnificaţia ce îi este acordată şi de scopul căreia i-a fost consacrată. Acest ritual instituit de Avram şi înscris de Moise în Lege avea fără îndoială trei motive: primul era de a stimula dorinţa sexuală pentru a creşte numărul de naşteri. Evreii se luptau mereu cu nişte vecini mai numeroşi ca ei şi care îi ameninţau cu dispariţia: cu cât erau mai numeroase naşterile, cu atât erau mai mulţi bărbaţi care puteau deveni mai târziu nişte soldaţi. Al doilea motiv era de a-i supune pe bărbaţi voinţei preoţimii. Şi al treilea, cel mai important, era de a-l pune în slujba lui Dumnezeu consacrând cele câteva picături, de sânge ce au curs din acel organ prin care se transmite viaţa.

Chiar şi cel mai neştiutor dintre oameni ştie că sângele este un lichid foarte preţios şi cel care îşi pierde sângele, îşi pierde şi viaţa. Ce există în sânge pentru a-l face atât de preţios?... În realitate, acest lichid care ne circulă în organism este o materializare a fluidului universal care circulă în toată creaţia. La fel cum acest fluid hrăneşte organismul cosmic, sângele hrăneşte corpul nostru. El este o sinteză a vieţii universale, fiindcă în compoziţia sa, globule roşii şi globule albe, regăsim simbolic cele două principii masculin şi feminin care sunt două mari principii ale creaţiei.

Atât timp cât circulă în interiorul corpului, sângele este protejat

ca într-un recipient închis. De îndată ce scapă din corp dintr-un motiv sau altul, el se evaporă ca orice lichid; adică nişte particule eterice se evaporă în spaţiu. Iar aceste particule sunt însufleţite, ele au conservat ceva dintre acele elemente ce fac din sânge un purtător de viaţă. De aceea ele folosesc ca hrană entităţilor invizibile. Nimic nu se pierde în univers, şi există întotdeauna creaturi care vin să se hrănească cu viaţa care emană din câteva picături de sânge.

Această proprietate pe care o are sângele de a degaja nişte emanaţii din care se hrănesc entităţile lumii invizibile era cunoscută din cea mai îndepărtată antichitate. Iniţiaţii, preoţii se serveau de sângele victimelor oferite ca sacrificiu zeilor pentru a evoca unele entităţi celeste sau infernale: aceste entităţi răspundeau la chemarea lor găsind în acest sânge o hrană pentru ele. Chiar şi în literatură întâlnim asemenea fapte: putem cita din Odisseia lui Homer sau din Eneida lui Virgiliu. Printre cei care asistau la asemenea scene, unii mai dezvoltaţi psihic puteau vedea entităţile venite să îşi potolească setea din sângele vărsat de boi, de oi, de miei, de păsări sacrificate zeilor.

În zilele noastre, se mai practică încă sacrificii asemănătoare în toate ţările lumii, în special de către vrăjitorii şi magii negri (magii albi nu sacrifică fiinţe vii, nici animale pentru a hrăni cu sângele lor entităţi ale lumii invizibile). Dar nu voi aborda acest subiect, nu mă interesează şi este chiar primejdios. Dacă vă vorbesc despre puterea magică a sângelui, este pentru că trebuie să o cunoaşteţi, dar şi a vă pune în gardă. Sângele conţine multe materii preţioase ce pot folosi ca hrană indezirabililor. De aceea, când pierdem sânge într-un fel sau altul, nu trebuie să îl lăsăm să se usuce sau să îl aruncăm înainte de a-l consacra prin gând unei folosiri binefăcătoare, protejându-l astfel de acţiunea entităţilor malefice l ale planului astral, fiindcă aceste entităţi nu aşteaptă decât să fie hrănite de aceste emanaţii pentru a se întări.

De exemplu, de ce credeţi că Moise a dat nişte ordine foarte stricte privind femeia în perioada menstruaţiei? Se spune: „*De va avea femeia curgere de sânge*, *care curge din trupul său*, *trebuie să stea şapte zile pentru curăţirea sa*. *Tot cel ce se va atinge de ea*, *necurat va fi până seara*”…Este o lungă enumerare de cazuri în care femeia, pierzându-şi sângele, este impură, şi a măsurilor de precauţii pe care trebuie să le ia

în această perioadă.

Nu știu cum consideră evreii la ora actuală toate aceste precepte date de Moise pentru femei. Ceea ce, știu, este că ele se bazează pe o cunoaştere privind proprietăţile sângelui de a atrage nişte entităţi, şi în special entităţile întunecate ale lumii astrale care vin să se hrănească din emanaţiile sângelui uman şi să se amestece astfel în viaţa lor, provocând tulburări fiinţelor.

Experienţa psihică prin care trece femeia în perioada menstruaţiei este legată de misterele vieţii şi ale morţii. Nu voi intra în detalii anatomice şi fiziologice ale acestui proces. Pentru ceea ce vă explic, eu vreau numai să vă atrag atenţia asupra faptului că în acel moment femeia elimină nu numai celula reproducătoare, ovulul, care nefiind fecundat nu va deveni o fiinţă vie, ci şi substanţa, sângele, care l-a hrănit. Ovulul mort, nefecundat, este într-un anume fel un cadavru ne care ea îl elimină. Atunci, cum să nu aibă un sentiment de tristeţe şi melancolie? Este normal că această pierdere o face mai vulnerabilă din punct de vedere psihic.

În acelaşi timp în care elimină ovulul mort, femeia pierde şi sângele purtător de viaţă ce era destinat hrănirii unui copil. Tocmai acest sânge atrage elementele inferioare ale planului astral: ele doresc să profite de energiile conţinute în acest sânge pentru a se întări şi a-şi realiza astfel acţiunile malefice printre oameni. Din acest motiv a dat Moise nişte ordine foarte stricte privind femeia în această perioadă, şi regăsim aceleaşi interdicţii în alte religii şi culturi. Dar trebuie să respectăm mereu aceste interdicţii?

Aşa cum bărbatul este reprezentantul Tatălui Ceresc, tot aşa şi femeia este reprezentanta Mamei Divine, şi nu menstruaţia o face să fie impură, ci gândurile şi sentimentele negative cărora le poate cădea pradă în aceste câteva zile în care este mai puţin înarmată psihic. Fenomenul menstruaţiei este neutru în sine, el nu are nimic impur, este un proces fiziologic. Iar femeia este pură sau impură în funcţie de felul în care îşi hrăneşte mintea şi inima. Dacă se lasă pradă furiei, geloziei, urii, senzualităţii, entităţile astrale se îmbibă cu vaporii emanaţi de sângele ei şi îl pot folosi pentru a-i face rău ei şi celor din jur.

Dar această putere pe care o are femeia de a atrage şi a alimenta prin sângele ei nişte entităţi întunecate, o are în egală măsură şi pentru a atrage şi a alimenta nişte entităţi luminoase. Femeia poate, la fel de bine ca bărbatul, să se folosească de puterile gândului, care este fiu al spiritului, pentru a face să triumfe lumina, ba este capabilă să controleze curenţii întunecare o străbat şi să îi transforme în influenţe binefăcătoare pe care le va dirija pentru binele întregii umanităţi. Deocamdată, ea nesocoteşte încă forţele puse de natură în ea; nici bărbatul nu a făcut mare lucru pentru a o ajuta să devină conştientă. Din contră chiar, el s-a străduit să o ţină în necunoaştere şi dependenţă. Acum este timpul ca femeia să ştie că poate face nişte lucruri importante datorită puterii sângelui, un sânge ce trebuie s-o consacre lui Dumnezeu şi entităţilor luminoase ale lumii invizibile. Consacrându-şi sângele, ea împlineşte un act de cea mai înaltă magie şi se manifestă ca o adevărată fiică a Domnului.

Unii vor spune: „Dar ce poveşti spuneţi? Vreţi să ne antrenaţi în magie? Ce oroare! Noi suntem creştini şi niciodată nu ne vom lăsa antrenaţi într-o asemenea practică. Diavolul este maestrul magiei". Ei bine, cum doriţi. Există fiinţe perverse în lume care folosesc liniştite aceste cunoştinţe pentru a face rău, iar când dăm creştinilor posibilitatea de a le folosi pentru bine, ei sunt supăraţi. În faţa unor persoane atât de neştiutoare şi timorate, magii negri îşi pot freca mâinile: ei au cale liberă pentru toate acţiunile lor malefice.

Câte lucruri nu sunt pentru voi lipsite de interes şi trec neobservate pentru că nu aţi fost educaţi în a le vedea semnificaţia şi valoarea! Dar Iniţiaţii sunt atenţi la toate, peste tot văd mâna lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu. Iar într-o picătură de sânge, ei descoperă chintesenţa materiei, principiile celor patru elemente: pământ, apă, aer şi foc.

Sângele reprezintă viaţa care circulă, în univers. Dacă ştim cum să îl considerăm, ajungem să simţim că în noi el este ceea ce ne apropie mai mult de lumină. Fiindcă sângele este viaţă, *„întru el era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor"*, spune sfântul Ioan la începutul Evangheliei sale. Această lumină care este chiar materia creaţiei, din moment ce Dumnezeu a creat lumea apelând la lumină, este

condensată în sângele nostru. Trebuie să fim foarte atenţi şi să avem un imens respect pentru acest sânge care este lumină condensată, viaţă divină condensată. Şi la fel cum sângele se întoarce mereu la inimă, viaţa noastră trebuie mereu să se întoarcă la inima universului: la Creator.

În zilele noastre, mulţi au tendinţa de a vedea în circumcizie o practică a unei alte epoci. Pur şi simplu pentru că nu înţeleg ce este viaţa şi rolul pe care oamenii îl au dejucat în păstrarea, în spiritualizarea ei. Dacă ar fi avut această lumină, ei nu ar fi atât de uimiţi sau şocaţi de această practică. Eu nu sunt nici pentru, nici contra. Eu doar explic, în contextul în care a apărut, ea avea un motiv de a exista; acum poate fi păstrată sau abandonată, totul depinde de înţelegerea pe care o vor avea oamenii.

Articol III. Cap. 3 – Că cine va voi să îşi scape sufletul, îl va pierde

În toate credinţele regăsim această credinţă că divinităţile cer oamenilor să aducă nişte ofrande. De-a lungul istoriei, aceste sacrificii au luat diferite forme: sacrificii umane, sacrificii de animale, sacrificii de vegetale, sacrificii de alimente, de obiecte şi chiar însuşi Iisus s-a oferit ca sacrificiu. Atunci, ce trebuie să facem noi creştinii?…

Tânărului bogat care a venit să îl întrebe ce trebuie să facă pentru a avea viaţa veşnică, Iisus i-a răspuns: „*Dacă doreşti să fii desăvârşit*, *du-te*, *vinde averea ta săracilor*, *după aceea*, *vino şi urmează-Mi*”. Tânărul a plecat foarte trist, fiindcă ceea ce Iisus i-a cerut era mai mult decât putea. Trebuie să concluzionăm că, pentru a-l putea urma, Iisus ne cere să renunţăm la tot ce posedăm pentru a le dărui săracilor? Unii au făcut-o, fără însă a-l putea urma pe Iisus. Nu foloseşte la nimic să renunţi la toate lucrurile materiale a căror posesie ne apasă şi ne întunecă privirea, dacă nu renunţăm şi la gândurile, sentimentele şi dorinţele ce ne copleşesc şi ne întunecă chiar mai mult privirea noastră interioară.

Este meritoriu să renunţi şi să te sacrifici, dar la ce să renunţi şi ce să sacrifici? Iată ceea ce le este foarte greu oamenilor să înţeleagă. Pentru că, fie în planul material sau în planul psihic, cuvântul „renunţare” le provoacă frică. Le este frică de renunţare cum le este frică de moarte. În sfârşit, renunţarea înseamnă să lăsăm să moară

ceva în noi înşine, privându-l de hrană, şi în faţa acestei ameninţări cu moartea, o parte din noi se revoltă. Dar fie că ne dorim sau nu, aici este o dilemă căreia nu îi putem scăpa: viaţa şi moartea sunt atât de strâns legate încât în existenţă şi în om este mereu ceva ce trebuie să moară pentru ca altceva să poată trăi.

Putem deja să observăm aceasta în domeniul sănătăţii. Câţi bolnavi, cărora medicii le recomandă să se oprească din fumat sau din băut, au impresia că, dacă le urmează sfaturile, vor pierde gustul de a trăi, existenţa nu mai are sens pentru ei! Ei da, pentru că există două concepţii de viaţă ce intră în conflict: cea a vieţii instinctive şi cea a vieţii cumpătate. Iar mulţi oameni îşi pun existenţa în pericol pentru că au nevoie de nişte emoţii puternice care să le dea senzaţia că trăiesc mai intens! Pentru a trăi un lucru, trebuie să renunţi la un altul. Nu ne putem supune corpul la tot felul de excese, păstrându-i în acelaşi timp sănătatea.

Trebuie să alegem forma de viaţă pe care dorim să o favorizăm, fiindcă nu putem trăi totul în acelaşi timp. Acela care, sub pretextul unei vieţi mai intense sau mai plăcute, nu respectă legile vieţii fizice, se îmbolnăveşte şi moare. Şi ceea ce este adevărat pentru planul fizic este la fel şi pentru planul psihic. Dar cuvintele „viaţă" şi „moarte" nu evocă spontan pentru oameni decât viaţa şi moartea fizice, în timp ce în realitate ele nu sunt decât nişte aspecte foarte limitate ale celor două procese. Iar dacă ei ştiu ce este viaţa şi moartea în planul fizic, pentru planul psihic, spiritual, nu le este deloc clar: ei nu ştiu când sunt morţi sau vii.

Renunţarea la unele forme inferioare de viaţă ne face din ce în ce mai vii. Altminteri, ceea ce numim viaţă este în realitate moarte. Bine sau rău, orice am face, putem spune că suntem mereu în viaţă. Dar putem spune şi că nu încetăm să murim: dacă nu murim din prostie, murim din înţelepciune; dacă nu murim de ură, murim din iubire. Putem numi aceasta cum vrem. Viaţa şi moartea merg împreună: în întreaga noastră existenţă, avem de făcut nişte alegeri între viaţă şi moarte, între o formă de viaţă şi o formă de moarte. Şi cea pe care unii o numesc viaţa, alţii o numesc moarte.

Fiecare problemă pe care o avem de rezolvat în existenţa

noastră atinge într-un fel sau altul acest aspect: la ce trebuie să renunţăm (să murim) pentru a trăi? La această întrebare, Iisus a dat un răspuns formidabil: „*Că cine va voi să îşi scape sufletul*, *îl va pierde*; *iar cine îşi va pierde sufletul pentru Mine îl va afla*". Pentru a trăi, trebuie deci să ne sacrificăm viaţa. Dar dacă există un cuvânt pe care oamenii nu vor sau nu pot să îl accepte, acesta este cuvântul „sacrificiu". Atunci, ce să facem, Doamne Dumnezeule, pentru ca ei să înţeleagă că în sacrificiu, şi numai în sacrificiu, îşi vor găsi mântuirea, adevărata viaţă?

Este scris în Vechiul Testament că victimele jertfite prin foc pe altare degajau prin ardere un parfum plăcut nărilor Domnului. Este ceva monstruos dacă am înţelege aceste cuvinte ad litteram. Ce este un Dumnezeu care se desfată cu mirosul grăsimilor arse? Dar mai există şi alte pasaje ce ne arată o mai bună înţelegere a sacrificiului. Ca în Pildele lui Solomon: „*Făptuirea dreptăţii şi a judecăţii este mai de preţ pentru Domnul decât jertfa sângeroasă*". Iar în Isaia: „*M-am săturat de arderile de tot cu berbeci şi de grăsimea berbecilor graşi şi nu mai vreau sânge de tauri*, *de miei şi de ţapi*!… *Spălaţi-vă*, *curăţaţi-vă*, *Nu mai faceţi rău înaintea ochilor Mei. Încetaţi odată*!"

În zilele noastre, religiile iudeo-creştine au înlăturat sacrificiile de animale, nu se mai ard nici boi, nici oi pe altare. Cu toate acestea, în biserici şi temple, focul este mereu prezent, din moment ce se ard în continuare lumânări, făclii, candele. Tămâia este o materie ce este dată focului pentru a fi transformată şi care, arzând, degajă un parfum. Dar arderea tămâiei capătă o semnificaţie numai dacă cel care este credincios a înţeles că acest act este reflectarea altor procese ce le poate declanşa în sinea sa: să-şi învingă slăbiciunile, greutăţile, să-şi purifice propria materie, să o transforme prin focul divin ca din sufletul său să emane cele mai fine parfumuri. Altfel, la ce bun? Este foarte bine să răspândeşti nişte parfumuri plăcute asistenţei, dar este insuficient. Dovada se află şi în acest pasaj din Isaia pe care vi l-am citat, când Dumnezeu spune deopotrivă: „*Nu mai aduceţi daruri zadarnice*! *Tămâierile îmi sunt dezgustătoare*".

Care este rolul lumânărilor, al făcliilor, al candelelor? Veţi spune că folosesc la iluminarea bisericilor. Nu, dacă ar fi vorba numai despre iluminarea bisericilor, electricitatea ar fi de ajuns. Cu toate acestea, se

aprind în continuare lumânări şi candele. Nici aici acest ritual nu are sens dacă cel care este credincios nu a înţeles că, după imaginea materiei care se topeşte pentru a întreţine flacăra, trebuie să ardă şi el o materie în sinea sa pentru a întreţine lumina interioară şi a face ca Divinitatea să îi audă rugăciunea şi să i-o îndeplinească.

Atunci, cum putem întreţine focul în noi? Sacrificându-ne toate animalele interioare. Şi ele nu ne lipsesc! Fiindcă în planul astral găzduim în noi nu numai oi, boi, tauri, ţapi etc, dar şi lupi, vulpi, tigri, şerpi, scorpioni, păianjeni… Da, o întreagă menajerie, un parc zoologic, o pădure virgină! Multe animale răufăcătoare se află în om sub forma unor vicii, a unor tendinţe instinctive distrugătoare! Este ceea ce Iisus ne învaţă să sacrificăm pentru a degaja nişte energii ce le vom putea folosi pentru lucrarea noastră interioară.

Aplicaţiile focului sunt multiple. Focul este prezent în toate reacţiile chimice, el topeşte metalele, coace alimentele pentru a le face comestibile, ne încălzeşte, ne luminează, ne purifică. Ei bine, în pianul spiritual, sacrificiul îndeplineşte acelaşi rol ca focul. De fiecare dată când faceţi un sacrificiu, aprindeţi un foc. De exemplu, vă decideţi să renunţaţi la un obicei prost: o materie începe să se consume şi degajă o energie ce o puteţi folosi pentru lucrarea voastră spirituală. Sacrificiul este un dar făcut din voi înşivă pentru a primi în schimb nişte energii mai pure ce vă vor permite să mergeţi mai departe, mai sus. A face un sacrificiu presupune mereu o modalitate de a-ţi vărsa sângele, dar într-un alt plan. De aceea sacrificiul constituie un act magic: datorită lui avem toate posibilităţile de a zămisli ceva folositor, frumos, mare, în inima şi sufletul nostru, dar şi în inima şi sufletul tuturor fiinţelor.

Capacitatea de a înfăptui nişte transformări acordă sacrificiului măreţia sa, oferindu-ne în acelaşi timp nişte subiecte demne de meditaţie. Chiar şi cea mai ieftină materie poate fi transformată. V-am arătat-o deseori, dându-vă exemplul lemnului uscat din care se face focul. Dacă imaginea lemnului vă convine mai mult decât cea a animalelor, imaginaţi-vă că în voi există nişte lemn uscat, nişte crengi uscate nefolositoare (nişte gânduri, nişte sentimente, nişte dorinţe ce vă paralizează şi se opun evoluţiei voastre) ce le puteţi sacrifica pentru a produce căldură şi lumină. De ce să consideraţi mereu sacrificiul ca

pe ceva trist şi dureros? Dimpotrivă, trebuie să vedeţi în sacrificiu ceva vesel: el ne aduce căldura, lumina, şi ce poate fi mai vesel decât lumina?

Viaţa este o combustie. Pentru a fi viu, trebuie să întreţii fără încetare focul în sinea ta! Această combustie ce reprezintă un fenomen fizic, este şi o realitate psihică, spirituală. Zilnic avem în noi înşine o materie de ars sau nişte animale de jertfit, pentru a produce căldură şi lumină. Este un fenomen atât de real, încât anumitor persoane li s-a întâmplat să simtă că în sinea lor ceva se consuma, ca şi cum ar fi ars tot felul de materii întunecate şi inutile, ieşind din această experienţă uşurate, regenerate, mai însufleţite.

Spunem „a ne sacrifica", ca şi cum am părăsi, am pierde ceva. Atunci când facem un sacrificiu, „nu ne sacrificăm" deloc, ci sacrificăm ceva inutil, dăunător, inferior, pentru a obţine ceva mare, puternic, preţios. Dacă nu sacrificăm ce este inferior în noi înşine pentru a face să trăiască ce este superior, vom sacrifica neapărat ceea ce posedăm mai bun în favoarea celor mai primitive instincte. Este imposibil să scăpăm de această lege: natura noastră superioară poate trăi numai dacă îi sacrificăm natura noastră inferioară; iar ce este viaţă pentru una, este moarte pentru cealaltă. Iată cum trebuie înţelese cuvintele lui Iisus: „*Că cine va voi să îşi scape sufletul*, *îl va pierde*; *iar cine îşi va pierde sufletul pentru Mine îl va afla*".

„A şti, a vrea, a îndrăzni, a tăcea". Formulând acest principiu ce poate fi considerat ca o chintesenţă a cunoaşterii iniţiatice, înţeleptul care l-a rostit nu a precizat ce trebuia să ştim, să vrem şi să îndrăznim. El a lăsat timp liber gândului şi judecăţii, nouă revenindu-ne să descoperim cât de vaste îi sunt aplicaţiile. Una dintre aceste aplicaţii este cu adevărat chestiunea sacrificiului.

Trebuie „să ştim" ce reprezintă procesul sacrificiului, cât şi ce trebuie sacrificat. Dar nu ajunge numai să ştim, trebuie „să vrem" să facem acest sacrificiu. Apoi, trebuie „să îndrăznim, adică să acceptăm eforturile şi greutăţile, să ne angajăm cu ardoare pe această cale, conştientizând nu numai că nu vom pierde nimic, dar dimpotrivă, vom câştiga ceva preţios. Şi în sfârşit, „a tăcea", fiindcă este mai bine să nu-ţi expui bogăţiile dobândite datorită sacrificiilor făcute. Trebuie

mai bine să aşterni o perdea, decât a-i face pe oameni să beneficieze de bogăţiile tale interioare, altminteri vei risca să produci unora nişte reacţii de neînţelegere şi adversitate. Ei da, vă va fi deseori mult mai uşor să îi ajutaţi pe oameni dacă ei nu ştiu cât sunteţi de bogaţi în sinea voastră.

Numai cel care a înţeles semnificaţia sacrificiului poate deveni un adevărat fiu al Domnului. Lucrând zilnic asupra sa însuşi, el transformă materia, propria materie. Gândurile, sentimentele, faptele sale vibrează din ce în ce mai mult în armonie cu voinţa divină, iar Tatăl său Ceresc se recunoaşte în el.

Articol IV. Cap. 4 – „Lasă morţii să-şi îngroape morţii lor…"

Învăţământul lui Iisus este unul al vieţii, un învăţământ al vieţii divine. Înţelegerea ce o avea pentru viaţă a făcut din Iisus un adevărat fiu al Domnului. Eu sunt mereu uimit în faţa profunzimii acestei înţelegeri ce apare şi atunci când spune unui om întâlnit pe drum: „*Vino după Mine şi lasă morţii să-şi îngroape morţii lor*". Ar fi ceva îngrozitor dacă am interpreta ad litteram această frază, fiindcă se pare că el spune să lăsăm trupurile părinţilor şi prietenilor noştri fără să îi înmormântăm… Şi mai rău, această frază este lipsită de sens: cum ar putea nişte morţi să înmormânteze alţi morţi?

Rostind. „*Lasă morţii să-şi îngroape morţii lor*, Iisus nu se referea la morţii duşi la cimitir; ei trebuie duşi acolo unde trebuie, şi de altfel, chiar dacă sunt morţi, sufletul lor este mereu viu. Iisus se gândea la alţi morţi. Chiar vii, oamenii poartă în ei ceva care, din punctul de vedere al lui Iisus, este mort şi îi antrenează spre moarte: natura lor inferioară. Da, manifestările naturii inferioare trebuie clasate printre morţi. Iar cei care caută atât de mult să o mulţumească, să îi satisfacă capriciile, ajung şi ei să moară. Felul nostru de a gândi şi a ne comporta face să ne mortificăm sau să ne însufleţim, iar tot ce nu este în noi impregnat de viaţa sufletului şi a spiritului ne conduce spre moarte.

Natura inferioară a omului este vie, chiar foarte vie, pe ea o vedem manifestându-se în atâtea cărţi, spectacole, ziare, la radio şi televiziune… Dar din punct de vedere spiritual, această viaţă este în realitate moarte pentru noi şi alţii. De aceea trebuie să luăm în serios sfaturile lui Iisus. În mintea, în inima lor, mulţi oameni îşi petrec

timpul „îngropându-şi morţii”! Se ocupă de ei, îi însoţesc… Iar aceşti morţi nu sunt neapărat fiinţe umane, sunt şi nişte obiecte, nişte idei, nişte opinii, nişte sentimente. Aceste cuvinte ale lui Iisus trebuie să le înţelegem din toate punctele de vedere şi să le aplicăm în toate domeniile: filosofie, literatură, religie, artă, economie, viaţa cotidiană.

„*Vino după Mine*” spune Iisus. De ce? Pentru a fi viu. Fiindcă viaţa se află de partea lui Hristos, viaţa divină. În realitate, noi suntem deopotrivă morţi şi vii. Există vii care sunt morţi, fiindcă se ocupă de alţi morţi. Şi există morţi care nu au încetat să fie vii, deoarece pe parcursul existenţei lor terestre au căutat în toate împrejurările să confere întâietate spiritului din ei. Ei au ales să îl urmeze pe Hristos şi au intrat vii în moarte.

Pentru a alege să îl urmăm pe Hristos, trebuie să învăţăm să simţim unde se află esenţialul. Or, oamenii îşi caută hrana în tot ce nu este esenţial, îşi petrec timpul cu nişte preocupări ce nu aduc nimic sufletului şi spiritului lor. Desigur, îmi veţi replica că sufletul şi spiritul nu pot participa atât de mult la nişte activităţi obişnuite ale vieţii zilnice, nici în cele ce trebuie efectuate pentru câştigarea existenţei. Mai întâi, nu este deloc sigur… Apoi, ce fac oamenii când se întorc de la lucru sau au timp liber? Care sunt preocupările, conversaţiile, activităţile, distracţiile lor? Poate că nu fac nimic reprobabil, dar în loc să clădească în ei înşişi ceva solid, statornic, ei îşi irosesc timpul şi forţele cu nişte nimicuri. Este ca şi cum ar lăsa să pătrundă moartea în ei. Tot ceea ce nu este esenţial este denumit de Iisus „morţi”: zgura, cojile ce trebuie aruncate fiindcă au pierdut elementele vieţii divine, viaţa spiritului.

A înţelege esenţialul înseamnă a simţi nevoia de a ne organiza existenţa în jurul acestui centru, spiritul, această scânteie ce ne locuieşte şi este semnul filiaţiei noastre divine. Astfel toate activităţile, chiar şi distracţiile, vor contribui să alimenteze viaţa în noi. Spiritul care locuieşte în om nu elimină ficatul, intestinele sau picioarele sub pretext că nu sunt nişte organe sau membre la fel de nobile ca el. Totul se află la locul său şi spiritul se foloseşte de ele. Dar el rămâne în centru, altfel survine moartea; iar când apare moartea, nu mai este nimic de făcut.

De ce aţâţi bărbaţi şi femei care se adorau se plictisesc unii de alţii şi se părăsesc? Fiindcă s-au ocupat prea mult de „morţi" şi au murit şi ei în final. Dacă s-ar fi preocupat să întreţină viaţa în ei, să o înfrumuseţeze, să o facă poetică, ei ar fi continuat să se placă şi să se iubească. Eu nu vreau să mă amestec în astfel de lucruri, dar la ce foloseşte, de exemplu, machiajul la femei? Să dea iluzia vieţii. Ele simt instinctiv că bărbaţii caută viaţa, şi accentuând pe chipul lor culorile vieţii, încearcă să devină mai atrăgătoare. Poate să meargă, desigur, dar este insuficient şi nu este de durată.

În anumite poveşti se poate citi cum, pentru a-i seduce pe bărbaţi, nişte demoni femei au reuşit prin procedee magice să-şi dea aparenţa tinereţii şi a seducţiei. Evident, nefericiţii le cădeau în capcană, căsătorindu-se chiar cu încântătoarea tânără, dar după o vreme îşi pierdeau minţile şi chiar viaţa… Până când într-o zi un bărbat mai înţelept, mai educat, conştientiza natura acestei entităţi ce o avea în faţă: el reuşea să rupă vraja şi acea tânără aparent atât de seducătoare i se arunca în genunchi scoţând nişte strigăte îngrozitoare. Da, moartea spirituală care caută să-şi dea aparenţa tinereţii şi a vieţii… Toate aceste poveşti au un sens profund.

Trebuie să studiaţi cum a făcut Dumnezeu lucrurile, cum le-a făcut natura, pentru a le înţelege şi chiar a le imita. Străduiţi-vă să aşezaţi mereu esenţialul în centrul existenţei voastre şi să vă instalaţi în „acest" esenţial, căutând să vă identificaţi cu el. Atunci, tot restul, familia, prietenii, posesiile, ocupaţiile, chiar distracţiile îşi vor găsi locul, fiindcă le legaţi de esenţial, altminteri… Atât timp cât nu aţi înţeles pe ce să vă bazaţi existenţa, nimic din ce posedaţi nu vă va rămâne mult timp: soţia, copiii, prietenii, posesiile, sănătatea, le veţi pierde într-un fel sau altul. Când centrului îi lipseşte această forţă care unifică, menţine, conduce, toate elementele încep să se împrăştie şi survine moartea, moartea spirituală.

Oamenii îşi poartă corpul lor, trăiesc cu el, îl îngrijesc, îl hrănesc, îl spală, îl îmbracă şi îl machiază chiar, dar nu se ocupă să descifreze ce vrea să le spună acest corp cu membrele şi organele sale. Ei bine, în acest corp însufleţit de un spirit, ei trebuie să citească o lecţie: cum a gândit Dumnezeu lucrurile punându-le corpul în slujba spiritului lor;

apoi să se inspire din această lecţie în comportamentul lor în viaţă, adică să pună tot ce este material şi trecător în slujba esenţialului…

Materialul şi efemerul vor avea mereu un rol de jucat în viaţa noastră, dar pentru ca acest rol să devină benefic, trebuie să le facem să participe la activitatea spiritului. Aţâţi oameni îşi petrec viaţa în căutarea cunoştinţelor şi a aventurilor! Dar aceste cunoştinţe şi aventuri ce le-au dat la un moment dat impresia că trăiesc adevărata viaţă, atunci când îi asculţi vorbind despre ele după ani de zile, rămâi cu senzaţia că sunt ca nisipul ce l-au lăsat să se strecoare printre degete.

Turcii spun: „Până la patruzeci de ani cheltui bani ca să devii bolnav; după patruzeci de ani îi cheltui pentru a-ţi redobândi sănătatea". Îmi aduc aminte că am auzit această zicală în tinereţea mea, în Bulgaria. Iată situaţia celor mai mulţi oameni: ei folosesc toate mijloacele avute la dispoziţie pentru a uza şi a abuza de resursele lor fizice şi psihice. Pe moment, ei au senzaţia că trăiesc. Dar nu „acest moment" contează, ci bilanţul ce îl faci după ani şi ani din propria viaţă. De aceea, din când în când, este bine să vă revizuiţi alegerile şi activităţile, întrebându-vă: „Ce îmi va aduce aceasta?… Oare nu sunt pe cale „să înmormântez nişte morţi"? Ce pot face pentru a fi viu?"

Credeţi-mă, singura ştiinţă ce merită cu adevărat să fie aprofundată este ştiinţa vieţii, fiindcă ea este cheia ce îmbrăţişează toate celelalte ştiinţe. Citiţi, studiaţi, este foarte bine, dar nu lectura vă va da viaţa. În schimb, veţi înţelege mai bine ceea ce citiţi dacă aţi lucrat deja asupra vieţii. Chiar dacă vă petreceţi timpul ascultând sau interpretând muzică, oricât de frumoasă şi inspirată ar fi, ce vă va aduce ea? Oare vă veţi orienta mai bine în existenţă datorită ei? Nu, fiindcă în acest caz vă trebuie o altă cunoaştere. Nimic nu are sens fără ştiinţa vieţii. Am obţinut tot ce ne-am dorit, fără să ştim măcar de ce l-am dorit, şi cum nu ştim nici ce să facem cu el, nu profităm de ceea ce am obţinut cu atâta trudă.

Înţelegeţi acum de ce insistă atât de mult Iisus asupra vieţii? Fiindcă înţelegerea vieţii ne face să intrăm în legătură cu Domnul, Tatăl nostru. Până aici nu putem avea decât nişte concepţii greşite, superficiale despre Dumnezeu. În loc să îl căutăm pe Domnul în noi

înşine, în această viaţă ce ne-a dat-o, ne mulţumim cu spusele altora despre El, avem păreri pro şi contra, ne punem întrebări, ne îndoim, ne întrebăm dacă există sau nu… în acest fel nu vom ajunge niciodată nicăieri. Dar faceţi să ţâşnească viaţa în voi şi nu vă veţi mai pune întrebări despre existenţa Domnului.

Atunci când un Iniţiat, care este instruit în ştiinţa vieţii, priveşte preocupările oamenilor şi felul cum ei judecă, el nu se indignează, nu se enervează, surâde numai… Chiar dacă unii dintre ei sunt foarte capabili, foarte erudiţi, în realitate sunt nişte ignoranţi. Ei nu conştientizează faptul că viaţa nu se opreşte la manifestările fizice ce li se prezintă sub ochi, ea este nelimitată în timp şi spaţiu; ei nu simt prezenţa Existenţei situată deasupra existenţei lor şi că spre Ea ar trebui să-şi îndrepte gândurile. Căutările, achiziţiile lor sunt atât de limitate! Ele nu le pot oferi nicio noţiune despre ce este adevărata viaţă, viaţa care iese din Domnul. Un Iniţiat surâde deci cu delicateţe, cu amabilitate, fără a-i jigni pe toţi aceşti oameni. El observă, şi adesea este foarte trist. El ar dori să îi ajute, ei însă nu numai că nu îl ascultă, dar sunt foarte mulţumiţi de ei înşişi şi spun: „Noi, cei inteligenţi… noi, cei normali… noi, cei chibzuiţi…” şi îl privesc cu milă: ce-o mai fi şi cu acest bătrânel şi concepţiile sale dintr-o altă epocă?

Dar voi, care vă aflaţi aici într-o Şcoală unde vi se predă ştiinţa vieţii, cum să o înţelegeţi şi să o realizaţi, încercaţi să luaţi în serios această ştiinţă! Orice aţi face în cursul zilei, încercaţi să vă aflaţi în nişte dispoziţii de spirit încât să simţiţi viaţa divină curgând în voi şi prin intermediul vostru însufleţind deopotrivă toate creaturile, toate obiectele din jurul vostru. Atunci când omul conştientizează astfel că este depozitarul vieţii divine, Mama Natură îl consideră ca o fiinţă inteligentă, un adevărat fiu al luminii, şi ea începe să îl iubească, îi deschide uşile, îi dă nişte haine de sărbătoare ca să participe la ospeţele şi misterele ei.

Studiul vieţii trebuie să se continue pe parcursul a milioane de ani, fiindcă este o ştiinţă interminabilă, şi aceasta o face atât de pasionantă. De îndată ce aţi început, simţiţi că nu vă veţi mai opri niciodată. Eu mi-am ales această ştiinţă ca meserie. Da, această ştiinţă mi-am ales-o, cea mai dispreţuită, cea mai urâtă, ştiind dinainte că nu

vor fi prea mulţi amatori pentru a o studia împreună cu mine. De ce mă încăpăţânez atunci? Fiindcă ceea ce este urât astăzi va fi apreciat mâine. Ştiinţa vieţii este această piatră despre care vorbeşte Iisus: „*Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii*, *aceasta a ajuns să fie în capul unghiului*".

Evident, fiindcă m-am concentrat asupra vieţii, eu am neglijat celelalte domenii; cred că am mari lacune. Eu sunt un neştiutor în privinţa multor lucruri, dar îmi este egal. Dacă ar fi fost posibil, aş fi preferat desigur să ştiu totul, să cunosc totul, dar ar fi trebuit prea mult timp, prea multe energii ce le-aş fi consacrat în detrimentul vieţii. Altminteri, şi eu am făcut nişte studii universitare şi vă pot expune tot felul de subiecte, aşa cum fac mii de profesori şi conferenţiari în întreaga lume. Numai că m-aş simţi în afara subiectului, ca şi cum nu ar mai fi problema mea, îndatorirea mea, vocaţia mea, elementul meu… ca şi cum aş păşi într-un domeniu ce nu îmi aparţine. Eu las deci celelalte subiecte de studiu specialiştilor şi mă concentrez asupra vieţii. Eu învăţ să primesc şi să transmit viaţa, fiindcă aceasta este adevărata magie.

Nu veţi regreta niciodată că aţi acordat întâietate vieţii. Atunci, să nu aşteptaţi ca ea să vă părăsească pentru a înţelege ce aţi pierdut alergând după tot restul. Eu cer un singur lucru Cerului: să-mi dea viaţa, dar nu neapărat o viaţă lungă, ci numai această senzaţie de apartenenţă la viaţa cosmică, la viaţa universului, a stelelor. Iar ca să vă pot vorbi astfel despre viaţă, eu sunt obligat să lucrez asupra vieţii mele. Altminteri, ce aş fi capabil să vă aduc?

Deşi se află şi în afara noastră, viaţa, viaţa divină se află în noi. Există pe pământ nişte fiinţe, puţin numeroase, care au înţeles importanţa şi frumuseţea acestei vieţi. Atunci, de ce să nu vă decideţi să participaţi la lucrarea lor? Fiindcă celui care caută adevărata viaţă, Dumnezeu îi indică unde sunt fiinţele ce au găsit-o, pentru a-l putea ajuta şi a-l antrena împreună cu ele. Chiar şi în timpul celor mai mari greutăţi, nimeni nu este cu adevărat izolat. Priviţi ce se întâmplă deseori în timpul unui război: cei din rezistenţă se grupează în nişte reţele, îşi schimbă numele, se folosesc nişte parole pentru recunoaşterea celor care au decis să lupte împreună pentru libertatea

ţării lor, şi în final ei învinge. Ei bine, acelaşi lucru este valabil pentru copiii Domnului: ei au toţi mijloacele de a se recunoaşte şi a lucra împreună.

Când vor exista multe fiinţe pe pământ capabile să trăiască această viaţă divină, ea se va sparge cu zgomot peste tot ca nişte valuri de apă pură; atunci va exista cu adevărat noua viaţă, nu numai pentru câţiva indivizi, pe ici, pe colo, ci pentru întreaga omenire. Aceasta va lua mult timp, desigur, dar nu timpul contează, trebuie începută această lucrare care este cea a fiilor şi fiicelor Domnului. Fiii şi fiicele Domnului se gândesc numai cum să amelioreze această viaţă, să o facă pură, luminoasă, frumoasă, îmbelşugată, pentru a o propaga, a o distribui, a o împărţi cu toţi. Despre ei Iisus nu va spune că sunt nişte morţi care îşi îngroapă morţii lor; nu, ei sunt vii, deoarece lucrează alături de el pentru a face să curgă viaţa divină.

Articol V. Cap. 5 – „Dumnezeu aşa a iubit lumea încât pe fiul său cel unulnăscut l-a dat…"

În Evanghelii Iisus nu a încetat să spună că fiinţa umană este un fiu al Domnului. Ce înseamnă totuşi această afirmaţie reluată din secol în secol şi care constituie fundamentul creştinismului: „*Dumnezeu aşa a iubit lumea încât pe fiul său cel unulnăscut l-a dat*" … Fiindcă plecând de la acest cuvânt al sfântului Ioan, Părinţii Bisericii şi teologii care i-au succedat au stabilit toate preceptele credinţei creştine. Dar oare le-au interpretat ei corect? Aceasta înseamnă că într-un anume moment al istoriei oamenilor, Dumnezeu s-a hotărât în sfârşit să le vină în ajutor. Până atunci El a lăsat omenirea să bâjbâie în întuneric, şi apoi într-o bună zi, după milioane de ani, nu se ştie de ce, El a înţeles că a venit momentul să îl trimită pe fiul său Iisus.

Despre acest fiu nu ştim mare lucru. Unii chiar s-au îndoit de realitatea existenţei lui. Evangheliile stabilesc că s-ar fi născut într-o iesle, pentru că nu mai existau locuri în hanuri, şi imediat după aceea, părinţii săi au fost nevoiţi să fugă în Egipt pentru a-l pune la adăpost, fiindcă regele Irod dorea să-l omoare. După moartea lui Irod, ei l-au readus în Galileea, dar despre primii săi ani de viaţă găsim doar această menţiune în Evanghelia după Luca: „*iar Copilul creştea şi. Se întărea cu duhul*, *umplâ*ndu-*Se de înţelepciune*, *şi harul lui* Dumnezeu

era asupra Lui”. Iar această menţiune este urmată de episodul în care la doisprezece ani, Iisus a scăpat de sub supravegherea părinţilor săi: în loc să se întoarcă cu ei la Nazaret, el a rămas la Ierusalim unde ei îl regăsesc în Templu întreţinându-se cu scribii.

Apoi s-a spus că Iisus a dispărut. El a reapărut optsprezece ani mai târziu, la vârsta de treizeci de ani, când a fost botezat de Ioan Botezătorul în apele Iordanului. El a parcurs atunci Iudeea, Samaria, Galileea, vorbind pe drum mulţimii ce îl urma, predicând în sinagogi, vindecând bolnavii, alungând demonii… Dar mesajul şi conduita sa îi irită pe farisei şi saduchei care se considerau ca păstrătorii legilor lui Moise; ei au hotărât să îl oprească şi să îl condamne cu ajutorul autorităţilor romane care guvernau ţara, şi la treizeci şi trei de ani el moare pe cruce.

Pentru creştini, Dumnezeu s-a manifestat deci acum două mi de ani pe pământ trimiţându-şi fiul unic, iar această manifestare a durat treizeci şi trei de ani. De atunci, Dumnezeu i-a lăsat pe oameni să se descurce singuri. Nu mai există niciun fiu de trimis, fiindcă a existat deja unul. Dar de ce a existat numai unul?… Câţi părinţi sunt mai privilegiaţi decât El! Ei au uneori zece sau chiar mai mulţi.

Adevărul este că Părinţii Bisericii nu au înţeles sau nu a dorit să înţeleagă, sau chiar mai rău, nu au dorit să spună ce înseamnă cu adevărat un fiu al Domnului. Şi au emis două afirmaţii greşite: prima, că Iisus era el însuşi Dumnezeu; a doua, că numai Iisus este cu adevărat fiu al Domnului, ceilalţi oameni sunt fii ai unei specii inferioare. Or, citind Evangheliile constatăm că Iisus nu a spus niciodată asemenea lucruri. Este adevărat însă că în mai multe pasaje, el se adresează lui Dumnezeu numindu-l „*Tată*”, când le vorbeşte discipolilor săi sau mulţimii care îl urmează, el spune la fel: „*Tatăl vostru* şi când îi învaţă cum să se roage, primele cuvinte ale acestei rugăciuni sunt: „*Tatăl Nostru care eşti în Ceruri*”, Oare acest termen de „Tată” poate avea două sensuri diferite? Nu. Nici cuvântul „fiu” nu poate avea două sensuri diferite. De ce dorim să îi punem în spate lui Iisus nişte cuvinte pe care nu le-a rostit?

La sfârşitul Evangheliei sale, Ioan spune că dacă ar trebui povestite în amănunt toate faptele şi cuvintele lui Iisus „*lumea aceasta*

n-ar cuprinde cărţile ce s-ar fi scris". Deci foarte puţine lucruri privindu-l pe Iisus au ajuns la noi. Şi totuşi, dacă ştim să le interpretăm, aceste cuvinte ne revelă multe.

Orice religie se bazează pe conştiinţa că există o legătură între om şi Divinitate, şi fiecare a prezentat această legătură într-o manieră proprie. În Vechiul Testament, Moise scrie în cartea Facerea că Dumnezeu a spus: „*Să facem om după chipul şi după asemă*narea *Noastră*", era deja o manieră de a revela că este fiul său. Adresându-se Domnului şi menţionându-l deseori sub numele de Tată, Iisus i-a acordat acestei revelaţii întreaga dimensiune.

Dar în loc să aprofundeze acest adevăr, în loc să tragă toate consecinţele pentru întreaga omenire şi să înţeleagă că fiecare îşi poate găsi în acesta sensul vieţii pentru sine şi pentru ceilalţi oameni, Părinţii Bisericii au declarat că numai Iisus este adevăratul fiu al Domnului, şi deci Dumnezeu însuşi. Ceea ce Iisus spunea pentru toţi oamenii, ei au dorit să fie numai adevărat numai pentru el, şi pentru a-şi impune ideile şi a le da mai multă forţă, au fost obligaţi să fabrice nişte teorii lipsite de sens în privinţa sa. Fiindcă era Dumnezeu făcut om, Iisus nu putea veni pe lume ca alţi oameni: a fost nevoie să se decreteze că a fost născut de o „femeie virgină" după ce „a fost conceput prin lucrarea Duhului Sfânt". Şi cum era de neînchipuit ca Dumnezeu să poată muri pe cruce, a trebuit să se spună că el a înviat şi s-a urcat la cer.

De fapt, creştinii reacţionează ca materialiştii, fiindcă ei confundă planul material şi planul spiritual, dimensiunea simbolică a evenimentelor şi a lucrurilor le scapă. Ei cred că Dumnezeu şi-a trimis cu adevărat fiul, deci Iisus este fiul Domnului aşa cum orice om este fiul tatălui său. Fiindcă dându-le pâinea şi vinul, el le-a spus: „*Luaţi*, *mâncaţi*, *acesta este trupul Meu*… *Beţi dintru acesta toţi*, *că acesta este sângele Meu*", ei cred în „prezenţa sa reală" în euharistie. Şi mai cred că s-a urcat la cer cu trupul său fizic înviat şi că de atunci el stă la dreapta Domnului. Dar ce înseamnă „dreapta Domnului"? Nu se poate vorbi despre dreapta sau stânga decât pentru un corp fizic. Iar dacă acest termen de „dreapta" nu este decât simbolic, oare Iisus posedă un corp lângă Domnul care nu are… şi mii de îngeri şi arhangheli care sunt

spirite pure? Cum se hrăneşte el? Ei da, trebuie să fim logici, dacă Iisus se află în cer cu trupul său fizic, el trebuie să îl hrănească. El a putut să postească patruzeci de zile în deşert, dar poate posti de două mii de ani, sau din ce se hrăneşte el? De ce credinţa trebuie să contrazică până într-atât raţiunea?... Adică legile naturii stabilite de Dumnezeu însuşi.

Să vorbim acum de Maria. Fiindcă Biserica a făcut din mama lui Iisus „mama Domnului", trebuia ca ea să fie prezentată deopotrivă ca o fiinţă deosebită, unică. De aceea Maria a fost proclamată „Imaculata Concepţie", adică concepută fără păcat, deci lipsită de păcatul originar şi pururi virgină. Aş înţelege, dar ce să credem despre acel pasaj din Evanghelii în care sunt menţionaţi fraţii lui Iisus?... Şi fiindcă era mama Domnului, s-a hotărât că nu a putut să moară: după ce a căzut într-un fel de somn, corpul ei a fost luat de nişte îngeri şi ea locuieşte de atunci lângă fiul ei ca regină a Cerului. Deci, în cerul populat de spirite luminoase, Iisus şi Maria ar fi singurii care să posede un corp fizic?

Nu există cineva care să creadă mai mult ca mine în măreţia lui Iisus, în sfinţenia sa, în lumina sa, în puterea sa. Şi eu cred că el era fiul Domnului, dar această filiaţie este de o altă natură ca aceea predicată de Biserică. O respect deopotrivă mult pe Maria şi o iubesc, dar şi în acest caz reprezentarea făcută de Biserică este o pură invenţie.

Chiar dacă Evangheliile nu dau decât puţine detalii, pentru cel care ştie să citească, adevărul despre Iisus apare clar. Despre Iisus copil se spune că „*sporea cu înţelepciunea şi cu vârsta*". Dacă cineva creşte, înseamnă că nu este încă destul de mare. Iată că Dumnezeu însuşi ar fi obligat să crească? Deja a fost obligat să se nască prin corpul unei femei; or, dacă pentru naşterea lui Iisus nu a fost nevoie de un tată fizic, de ce era nevoie de o mamă? Dacă era cu adevărat posibil să se conceapă un copil prin „lucrarea Duhului Sfânt", oare Duhul Sfânt nu l-ar fi născut fără intermediul unei mame fizice? Dumnezeu are oare nevoie să treacă prin corpul unei femei pentru a se manifesta când doreşte? Dacă Iisus a avut o mamă, înseamnă că a avut şi un tată. Dar dacă acest tată nu a fost Iosif, oare cine a fost?...

Evangheliile nu spun nimic despre ce a făcut Iisus de la vârsta de doisprezece ani, nici unde se afla; or, iată-l apărând deodată pe malurile Iordanului, cerându-i lui Ioan Botezătorul să îl boteze. Când

iese din apă după ce a fost botezat, Duhul Sfânt coboară asupra lui sub forma unui porumbel. De ce trebuia să aştepte Iisus vârsta de treizeci de ani pentru a primi Duhul Sfânt? De ce avea nevoie de treizeci de ani de ucenicie? Dacă ar fi fost conceput prin castitatea Duhului Sfânt, nu ar fi fost nevoie să aştepte aţâţi ani pentru a o primi… Vedeţi câte contradicţii există.

Dacă Iisus a fost Dumnezeu însuşi, ne întrebăm de ce Dumnezeu a trebuit să se nască, apoi să străbată toate stadiile dezvoltării umane, pentru a primi în sfârşit botezul la treizeci de ani înainte de a-şi îndeplini misiunea? Dumnezeu era oare obligat să atingă o anumită maturitate pentru a se manifesta?… Şi în plus, nu a dispus decât de trei ani ca să o facă. Pentru o fiinţă care dispune de veşnicie, trăieşte în veşnicie, este cam puţin, prea puţin!

În realitate, Dumnezeu nu are nevoie să aştepte, nu este constrâns să se nască, să crească şi să se educe. Sau atunci când vorbim despre Dumnezeu, nu ştim despre cine vorbim. Dumnezeu este Spiritul Cosmic care nu are de învăţat, nu trebuie nici să se perfecţioneze, fiindcă El este perfecţiunea. Creaturile trebuie să lucreze să se perfecţioneze pentru a se înălţa până la El, iar Iisus care era o creatură umană nu a făcut excepţie. Numai că Iisus a pătruns atât de departe în meditaţia, în rugăciunea, în contemplarea Tatălui său Ceresc şi în identificarea cu El, încât a putut spune: „*Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem*". Dar identificându-se cu Tatăl său Ceresc, ei nu dorea să spună că era unicul său fiu, nici Dumnezeu însuşi.

În Evanghelia după Matei, botezul lui Iisus în apele Iordanului şi coborârea Duhului Sfânt sunt urmate imediat de povestirea retragerii sale în deşert: acolo, când postea patruzeci de zile, diavolul a venit să îl ispitească. De ce a trebuit Iisus să postească? Şi după acest post, de ce a fost ispitit de diavol? Postul este o purificare, iar dacă Iisus era Dumnezeu însuşi, mai întâi nu ar fi fost nevoie să postească, şi apoi diavolul nu ar fi venit să îl ispitească. Diavolul nu este atât de prost să-şi închipuie că îl poate ispiti pe Dumnezeu, el nu are nicio şansă să îl atragă în mrejele sale, nici măcar nu încearcă.

Dar în acest caz, diavolul şi-a spus: „Iisus este un fiu al Domnului, dar are şi ceva din natura umană în el, eu pot deci încerca

prin intermediul acestei naturi umane, şi poate îmi va cădea în capcană, aşa cum s-a întâmplat şi cu alţi fii ai Domnului". Diavolul ştie mereu cu cine are de a face; el ştia deci cine era Iisus, iar dacă Iisus ar fi fost Dumnezeu însuşi, ştiind că ar fi fost dinainte învins, nu ar fi încercat să îl ispitească. Evident, el nu a reuşit, dar dacă a încercat, înseamnă că ar fi putut reuşi.

Cum ar putea fi interpretate şi orele de nelinişte trăite de Iisus la sfârşit, în grădina Ghetsimani, ştiind că va fi arestat şi condamnat la martiraj? Se spune că „*fiind în chin de moarte… sudoarea Lui s-a făcut ca picături de sânge care picurau pe pământ*. Ei se ruga: „*Părintele Meu, dacă nu este cu putinţă să treacă acest pahar, ca să nu-l beau, facă-se voia Ta*". Dacă ar fi fost Dumnezeu însuşi, cum ar fi putut simţi o asemenea nelinişte în faţa morţii? Iar când a fost crucificat, el a strigat: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit*?" … Oare este posibil ca Dumnezeu să se părăsească pe Sine?

Tentaţiile, agonia în grădina Ghetsimani şi crucificarea ne învaţă ce este cu adevărat un fiu al Domnului. Un fiu al Domnului este o fiinţă umană şi, ca oricare fiinţă umană, este solicitată deopotrivă de natura sa inferioară şi de natura sa superioară; dar întotdeauna natura sa superioară, natura sa divină învinge în final, Iisus a învins ispitele diavolului, adică natura sa inferioară. Dacă a avut de înfruntat aceste ispite, este pentru că mai exista în el ceva de învins, şi avea deci nişte încercări de trecut, nişte victorii de repurtat. Aceste victorii trebuiau să se înregistreze, să se marcheze în substanţa fiinţei sale, fiindcă toate luptele interioare ce le-am purtat lasă în noi o urmă de neşters. Nimeni nu face excepţie, nici Iisus nu putea face. Din moment ce un spirit acceptă să se încarneze pe pământ, el trebuie să înfrunte nişte încercări ce reprezintă tot atâtea etape de străbătut. Dacă reuşeşte, înseamnă că a ştiut să-şi manifeste natura sa superioară.

Atunci când în grădina Ghetsimani a simţit neliniştea morţii, Iisus se ruga: „*Părintele Meu, de este cu putinţă, treacă de la Mine paharul acesta*!" Apoi a reluat: „*Părintele Meu, dacă nu este cu* putinţă *să treacă acest pahar, ca să nu-l beau, facă-se voia ta*". Câtă umilinţă din partea lui Iisus! Spre deosebire de toţi cei care cred că au dreptul de a-i cere lui Dumnezeu să le răspundă cererilor, el nu a insistat. El nu a

spus: „Tu eşti Tatăl meu, eu sunt fiul tău, deci trebuie să-mi îndeplineşti rugăminţile”. Aţâţi creştini aşteaptă de la Domnul să le îndeplinească rugăciunile şi îşi întorc privirea de la El sub pretext că El nu a făcut-o! Care sunt adesea cererile lor? Nişte lucruri neserioase! în timp ce Iisus a acceptat fără să murmure cele mai îngrozitoare suferinţe.

Această atitudine a lui Iisus trebuie să constituie pentru noi o învăţătură. Spunând*: „Însă nu precum voiesc Eu*, *ci precum Tu voieşti*., el pronunţa o formulă puternică, prin care voinţa umană se topeşte în voinţa divină. Iar dacă ea nu poate împiedica ca evenimentele deja decise să se împlinească, cel puţin acela care o pronunţă găseşte în sine forţa, pacea, unitatea, nu resimte o opoziţie între propriile dorinţe şi deciziile Cerului. El nu poate evita anumite evenimente dureroase, dar identificându-şi voinţa cu voinţa divină, el le primeşte altfel. Din moment ce a reuşit să se înalţe până la lumea divină, el se detaşează de suferinţele sale simţindu-le ca pe ceva ce nu mai face parte cu adevărat din el.

Cei care l-au crucificat, i-au spus lui Iisus: „*Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu*, *coboară-Te de pe cruce*!” Dar adevărata putere a omului nu constă în a scăpa de încercări, aşa cum mulţi îşi închipuie. Adevărata putere constă în a le putea accepta în lumină, în abnegaţie şi mai ales în pacea şi unitatea spiritului. Este normal să fii tulburat şi neliniştit; chiar unii eroi au tremurat o clipă în faţa anumitor pericole. Dar forţa lor consta în faptul că în clipa următoare ei redeveneau stăpâni pe situaţie, şi erau chiar capabili să cânte îndreptându-se spre moarte.

Iisus cunoştea încercările ce îl aşteptau, chiar el însuşi Le-a anunţat discipolilor săi. Dar violenţa suferinţei ce era pe cale să o trăiască a trezit în el forţele obscure ale naturii sale pur umane şi el a strigat: „*Dumnezeul Meu*, *pentru ce m-ai părăsit*? în realitate, Dumnezeu nu l-a părăsit pe Iisus, dar această senzaţie de a fi singur, părăsit, pierdut, poate fi simţită chiar şi de cei mai mari Iniţiaţi. Natura umană din Iisus nu a putut să împiedice câteva strigăte de nenorocire, dar a făcut-o cu iubire, fără revoltă, şi aici se află întreaga diferenţă. De aceea, la sfârşit, el a regăsit lumina şi pacea şi ultimele sale cuvinte au fost: „*Părinte*, *în mâinile Tale încredinţez duhul Meu*”.

Acela care a spus: „*Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem*, era oare un altul decât cel care spunea: „*Dumnezeul Meu*, *pentru ce m-ai părăsit*?" Nu, dar în prima frază se exprima natura sa divină, iar în cea de-a doua natura sa umană. Desigur, mulţi creştini se vor scandaliza: cum îndrăznesc să vorbesc astfel despre Iisus? Dar pentru cei care judecă, care sunt luminaţi, această explicaţie pe care vi-o dau nu îi va diminua în niciun fel măreţia. Dimpotrivă, ea îi pune în lumină adevărata sa măreţie, strădaniile ce el le-a depus pentru a atinge această culme.

Pentru a arăta superioritatea creştinismului, Părinţii Bisericii şi-au închipuit fără îndoială că au făcut bine afirmând că are ca fondator pe Fiul lui Dumnezeu însuşi: fiindcă Dumnezeu însuşi a devenit om. Din nefericire, nu este suficient să doreşti un lucru şi a-l afirma pentru a fi adevărat. Ştiu că mulţi creştini îmi vor spune că nu am înţeles adevărata doctrină a Bisericii. De fiecare dată când am dorit să vorbesc despre acest subiect cu nişte credincioşi sau chiar preoţi, ei mi-au răspuns la fel: Iisus este în acelaşi timp adevăratul Dumnezeu şi adevăratul om. Şi de fiecare dată am fost obligat să le spun că această afirmaţie este lipsită de sens. De ce? Fiindcă cei două naturi divină şi umană nu pot coexista decât în om. Dacă Iisus era Fiul lui Dumnezeu în sensul înţeles de ei, el nu putea fi decât Dumnezeu.

Toţi aceia care au urzit aceste teorii despre Iisus adevăratul Dumnezeu şi adevăratul om nu au făcut decât să îşi arate necunoaşterea. Da, o necunoaştere anatomică, fiziologică, psihologică… cosmică! Şi nu numai că erau neştiutori, dar erau şi orgolioşi, pentru că făcând din Iisus o fiinţă care nu putea exista, ei s-au întors împotriva ordinii lucrurilor create de Dumnezeu. Evident, eu ştiu cât este de greu pentru credincioşi să renunţe la ideile pe care nu încetează să le repete de douăzeci de secole. Câte persoane nu mi-au mărturisit aceasta! înţelegem că ceea ce ne spuneţi este realitatea, dar nu putem să ne scoatem din minte ceea ce ne-a fost inoculat din copilărie.

Eu nu voi nega niciodată religia creştină. Când călătoresc, eu obişnuiesc să intru în biserici şi temple pentru a mă ruga. Dar semnificaţia pe care o au pentru mine aceste biserici, aceste temple, ceremoniile ce se derulează aici şi cuvântul propagat este evident

diferit de cea pe care le-o dau majoritatea creştinilor.

Dumnezeu a făcut nişte legi cărora este imposibil să te sustragi şi cel care refuză să le cunoască se îndreaptă spre căi fără ieşire. Una dintre aceste legi este următoarea: oricare ar fi evoluţia unei fiinţe, organismul ei fizic şi organismul psihic trebuie să ajungă la un anumit grad de dezvoltare pentru ca Spiritul Divin să poată pătrunde în ea. O fiinţă umană, oricât de mare, oricât de excepţională ar fi, nu se poate manifesta ca spirit pur. Încarnarea, trupul dacă vreţi, se supune legilor materiei. Amintiţi-vă de ceea ce a spus Iisus lui Nicodim: „*Ce este născut din trup*, *trup este*; *şi ce este născut din Duh*, *duh este*". Acest lucru înseamnă că spiritul şi trupul sunt două domenii distincte. Trupul se supune propriilor legi, şi nu se supune prea uşor spiritului care doreşte să se manifeste prin el.

Iisus nu este fiul lui Dumnezeu în sensul în care, la un moment dat în istorie, Dumnezeu însuşi ar fi devenit om. În realitate sunt fiii şi fiicele lui Dumnezeu toţi cei care devin conştienţi de această scânteie pe care Dumnezeu a aşezat-o în ei, spiritul lor, şi îi dau toate posibilităţile de a se împlini şi manifesta. Este ceea ce Iisus a făcut pe deplin, şi această însuşire este dăruită tuturor oamenilor cu condiţia ca ei să înceteze să confunde ceea ce este din rânduiala spiritului cu ce este din rânduiala trupului. Filiaţia despre care vorbeşte Iisus este o filiaţie spirituală, deoarece spiritul este mereu cel care se încarnează în materie pentru a se manifesta prin intermediul ei. Să pretindem că spiritul devin trup sau că Dumnezeu devine om este o aberaţie care a antrenat obligatoriu multe altele. Străduindu-se să impună creştinilor imaginea lui Iisus pe care şi-a fabricat-o ea însăşi, Biserica i-a îndepărtat de la adevărata cale a vieţii interioare şi a adevăratei lucrări spirituale.

Materia este ceva inert, încăpăţânat, ce nu încetează să se opună spiritului din noi; şi chiar dacă după multe eforturi reuşim să o învingem, această victorie nu este de durată, trebuie de fiecare dată să o luăm de la început. Dar când vorbesc despre materie, nu este vorba numai despre materia fizică, ci şi despre materia psihică care şi ea ni se opune. Am reuşit pentru o clipă să o supunem, să o facem să vibreze la unison cu lumea luminii, dar în clipa următoare ea revine la prima

inerţie şi trebuie să reluăm lucrarea: să medităm, să ne rugăm, să facem exerciţii. Evident, încet-încet reuşim să o stăpânim tot mai mult, dar pentru a nu a pierde acest control asupra ei trebuie să continuăm neobosit să ne exersăm.

Să luăm cazul unui muzician virtuos: el a reuşit să dezvolte nişte haruri excepţionale, dar oricare ar fi nivelul la care a ajuns, el trebuie să continue să lucreze multe ore, zilnic, pentru a păstra controlul dobândit asupra instrumentului şi să exprime prin intermediul lui mişcările cele mai subtile ale sufletului său. La fel, un mistic, un Iniţiat, un mare Maestru trebuie zilnic, prin voinţă, prin meditaţie, prin rugăciuni să supună materia sa fizică, puterii spiritului. În Evanghelii este menţionat în mai multe locuri că Iisus se retrăgea într-un loc izolat pentru a se ruga. Dacă el ar fi fost Dumnezeu însuşi, credeţi că acest lucru ar fi fost necesar?

Atunci când Spiritul Divin reuşeşte să pătrundă materia unei fiinţe şi să preia conducerea, îi comunică nişte vibraţii atât de puternice încât chiar corpul fizic pare că devine lumină. Spiritul începe prin a atinge corpul mental (gândul) şi pe cel astral (sentimentul), apoi el atinge corpul fizic. Acest fenomen s-a produs pe muntele Tabor când Iisus a fost transfigurat. Viaţa spirituală începe printr-o lucrare asupra gândurilor şi a sentimentelor, dar pentru a fi completă, această lucrare trebuie să atingă şi corpul fizic pentru ca el să devină locaşul Divinităţii.

Dacă reluăm cele două episoade ale vieţii lui Iisus menţionate puţin înainte: coborârea Duhului Sfânt în momentul botezului său şi cele trei tentaţii, vom vedea că prin semnificaţia lor ele confirmă explicaţiile pe care tocmai vi le dau: regăsim acea legătură ce există între luarea în posesie a lui Iisus de către Duhul Sfânt şi victoria pe care el o obţine apoi în cele trei planuri, fizic, astral şi mental. Aduceţi-vă aminte, v-am arătat deja, fiecare dintre cele trei tentaţii atinge un aspect al fiinţei umane: prima priveşte corpul fizic, a doua, corpul astral şi a treia, corpul mental. Dar după izbânda sa asupra celor trei tentaţii, ce arată gradul de evoluţie la care a ajuns, Iisus trebuia să continue lupta pentru a obţine şi alte victorii.

Fiindcă îi convenea, Biserica a dorit să îl introducă pe Iisus

într-o lume fabricată de ea, şi pentru a-i explica măreţia, virtuţile sale excepţionale, ea l-a declarat fiul Domnului în sensul în care Dumnezeu însuşi putea avea un fiu. Ei bine, nu, nu acesta este adevărul. Nu-mi pasă dacă Biserica, care refuză să admită reîncarnarea, se va scandaliza de cuvintele mele, eu voi susţine că, dacă Iisus a putut manifesta nişte virtuţi atât de extraordinare, înseamnă că în vieţile sale anterioare el a înfăptuit deja asupra sa însuşi o imensă lucrare. Dar înainte de a-şi începe misiunea pentru care s-a încarnat, el trebuia să se instruiască din nou. Ce a făcut între doisprezece şi treizeci de ani? El s-a pregătit, a studiat…

Câţi vor accepta ideea că Iisus avea nevoie să se instruiască? Pentru creştini, el este de la naştere atotcunoscător, atotputernic, perfect. Nu, fiindcă venind să se încarneze pe pământ, chiar şi cel mai evoluat spirit trebuie să parcurgă anumite etape, nu îi este dat imediat totul, el are nevoie să dobândească nişte cunoştinţe, să se conformeze unei discipline. Diferenţa faţă de alte fiinţe umane este că el progresează foarte repede. Iar gradul de stăpânire de sine, de înţelepciune, de înălţare spirituală pe care Iisus le-a atins la vârsta de treizeci de ani au fost cu totul excepţionale.

Toate fiinţele mari din trecut care revin pe pământ sunt obligate să studieze. Este o lege. Indiferent ce a fost în trecut, fiecare fiinţă care coboară pentru a se încarna trebuie să reînveţe totul. Chiar şi cei mai mari Iniţiaţi uită ce ştiau şi trebuie să reînceapă să se instruiască pentru ca harurile şi calităţile lor să se manifeste şi în această nouă existenţă. Bineînţeles, ei ajung mult mai repede decât alţii la rezultate remarcabile, dar ei trebuie să lucreze. Această lege se verifică în toate domeniile. Dacă Mozart nu ar fi găsit într-o familie de muzicieni condiţiile necesare pentru a-şi exersa înzestrările, geniul său nu s-ar fi manifestat într-o manieră atât de strălucită. Dar şi el a trebuit să lucreze pentru a-şi regăsi cunoaşterea din trecut şi a merge mai departe. Pe pământ, pentru a nu stagna sau a nu reveni în urmă, trebuie să exersezi mereu, trebuie să te străduieşti mereu.

Da, oricare ar fi fost în trecut măreţia unei fiinţe umane, ea nu o va regăsi decât lucrând. Chiar şi cei mai mari Iniţiaţi, cei mai mari Maeştri, în ciuda puterii şi cunoaşterii ce le posedau în precedentele

încarnări, trebuie să depună mari eforturi pentru a le regăsi, fiindcă nimic nu este definitiv cucerit. De la o existenţă la alta, ei trebuie să reia lucrarea, să se exerseze, să lupte. Este un început continuu. Până când?… Acest lucru numai Dumnezeu îl ştie. Noi avem un singur lucru de făcut: să continuăm să lucrăm.

Mulţi creştini nu vor accepta nici ideea că Iisus a avut nevoie de nişte Maeştri pentru a fi instruit. Fie că acceptă sau nu, aceasta este realitatea, fiindcă un Maestru este asemenea moaşei care ajută la aducerea pe lume a copilului. Acest lucru nu înseamnă că moaşa trebuie să fie mai evoluată şi mai instruită decât acel copil; ea poate fi analfabetă, sau limitată, proastă, iar acel copil poate fi un viitor geniu, dar ea este cea care îl ajută să se nască.

Eu nu spun că Maeştrii care l-au instruit pe Iisus erau mai mari decât el, dar ei au făcut ce a făcut şi moaşa. Chiar şi cei mai importanţi fii ai Domnului au nevoie să conteze pe un ajutor exterior pentru a ieşi din găoace şi a ajunge la maturitatea spirituală, Iisus aduce cu el o cantitate mare de cunoaştere acumulată de-a lungul încarnărilor lui anterioare, dar el a trebuit să se instruiască din nou şi să primească o iniţiere pentru ca acea cunoaştere să iasă la suprafaţă.

Ştim că un copil care a fost lăsat singur, care nu a avut alături de el adulţi pentru a-l învăţa să stea pe picioarele sale, să vorbească, se comportă ca un animal: el continuă să umble în patru labe, să emită nişte sunete nearticulate şi este foarte dificil, uneori chiar imposibil, să mai fie educat. Oricât de măreţ ar fi un spirit care locuieşte un corp, un copil, un adolescent are nevoie alături de el de nişte adulţi capabili să trezească acel spirit. Un copil poate manifesta mai târziu calităţi intelectuale sau morale superioare adulţilor care l-au educat, iar un discipol poate deveni superior Maestrului său; dar, la fel cum un copil are nevoie de nişte părinţi, cel mai mare fiu al Domnului are şi el nevoie de nişte părinţi în lumea spirituală.

Vedeţi voi, trebuie să vă străduiţi să înţelegeţi lucrurile cu mai multă deschidere şi profunzime, în conformitate cu fenomenele petrecute în natură, deoarece natura este cartea în care vom găsi toate explicaţiile de care avem nevoie. Nu trebuie să „inventăm” nişte explicaţii, ci să constatăm ceea ce există, şi atunci totul devine foarte

simplu.

Toţi oamenii sunt plămădiţi din aceeaşi chintesenţă divină. Diferenţa dintre ei constă în faptul că unii au învăţat să lucreze asupra acestei chintesenţe pentru a o dezvolta, în timp ce alţii o lasă să doarmă. Tocmai această chintesenţă este denumită imaginea Domnului.

Evident, dacă ne comparăm cu Iisus, diferenţa dintre noi şi el este imensă. Dar dacă nu am fi fost din aceeaşi chintesenţă ca a sa, el nu ar fi spus: „Veţi face aceleaşi lucruri ca mine, veţi putea face chiar unele mai măreţe: Pentru a face aceleaşi lucruri, trebuie să fii de aceeaşi natură ca a sa. Plumbul nu poate face ceea ce face aurul, fiindcă nu este de aceeaşi natură. Cât despre noi, se poate spune că închidem în noi un atom de aur înconjurat de o zgură de materiale ieftine. Iar lucrarea noastră constă în a transforma aceste materiale ieftine în aur. Acesta este adevăratul sens al lucrării alchimice.

Articol VI. Cap. 6 – Iisus, arhiereu după rânduiala lui Melchisedec

Într-un pasaj din Epistola către Evrei, sfântul apostol Pavel scrie: „*Unde Iisus a intrat pentru noi ca înaintemergător*, *fiind făcut Arhiereu în veac*, *după rânduiala lui* Melchisedec”.

Melchisedec… cine este acest personaj misterios? Numele său înseamnă: „Rege ai Dreptăţii”, şi este menţionat numai de două ori în Biblie. Prima dată de către Moise în Facerea: „*Şi când se întorcea Avram*, *după înfrângerea lui Kedarlaomer şi a regilor uniţi cu acela*… *Melhisedec*, *regele Salemului*, *i-a adus pâine şi vin*. *Melhisedec acesta era preotul Dumnezeului celui Preaînalt*”. Iar a doua oară este de sfântul Pavel, în Epistola către Evrei, care spune despre el: „*rege al Salemului*, *adică rege al păcii*, *fără tată*, *fără mamă*, *fără spiţă de neam*, *neavând nici început al zilelor*, *nici sfârşit al vieţii*, *ci*, *asemănat fiind Fiului lui Dumnezeu*, *el rămâne preot pururea*”. Melchisedec era deci regele Salemului. Unde se află acest regat? Cum să înţelegem regalitatea lui Melchisedec? Este el şi un rege pământean sau numai un rege celest? Cum a ştiut Moise că există?… Iar ceea ce sfântul Pavel spune despre el, de unde l-a învăţat?… Cu siguranţă de la maestrul său, Gămăliei, care era scrib, fiindcă în tradiţia orală a evreilor se transmitea un

învăţământ privindu-l pe Melchisedec.

Melchisedec este reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ însărcinat de El să supravegheze dezvoltarea umanităţii. Sub ce formă poate exista o fiinţă care nu are nici tată, nici mamă, nici început, nici sfârşit? Pentru a exista, trebuie să ai un corp; şi de fapt există un corp, dar nu un corp în sensul în care noi îl înţelegem. Corpul său este alcătuit dintr-o substanţă eterică pe care o poate materializa când hotărăşte să se înfăţişeze unei fiinţe umane, şi astfel el are puterea de a apărea şi a dispărea.

Melchisedec este deci acea entitate pe care Dumnezeu a însărcinat-o cu o misiune specială pe pământ. Nu ştim de când a primit această sarcină, dar el este mereu aici şi va fi până la sfârşitul lumii. Toţi marii Maeştri şi Iniţiaţi apar şi dispar, în timp ce Melchisedec continuă să rămână. Această regat al Salemului peste care domneşte nu este un regat terestru; „Salem" înseamnă pace, iar acest loc este simbolic. Regatul lui Melchisedec este cel al Iniţiaţilor; toţi sunt instruiţi în preajma lui, toţi l-au avut instructor pe Melchisedec. El este mereu viu, putem intra în legătură cu el, şi aceasta se poate întâmpla oriunde ne-am afla. O tradiţie spune că el locuieşte într-o împărăţie subterană din Agartha (filosoful René Guénon a tratat acest subiect în cartea sa „Regele lumii"). Dar există regiuni de nepătruns în Himalaya ce întrunesc condiţii propice pentru a-l întâlni.

Referindu-se la scrierile pe care se bazează creştinătatea, sfântul Pavel ne transmite ceva esenţial când scrie că Iisus „*era preotul Dumnezeului celui Prea înalt… după rânduiala lui Melchisedec*". Acela care intră într-un ordin trebuie să se supună unei discipline, unor reguli, unui ritual. Cum a putut afirma sfântul Pavel, care vedea în îi sus o fiinţă sublimă, că acesta aparţine unui ordin? El îl situează astfel sub autoritatea unei fiinţe care îi este superioară: Melchisedec. Dar oare aceasta îl reduce pe Iisus?" Nu. Iisus nu se simte minimalizat. Creştinii vor refuza poate acest adevăr, nu Iisus.

Iisus a venit să se încarneze pe pământ pentru a arăta oamenilor cum un fiu al omului se poate manifesta ca un fiu al Domnului. El a primit această misiune de la Melchisedec, deoarece Melchisedec recunoştea în el aceeaşi înălţare spirituală, aceeaşi lumină. Dar

Melchisedec nu coboară pe pământ pentru a avea un corp printre oameni; spiritul său este cel care îi instruieşte şi pătrunde în ei când aceştia sunt capabili să se înalţe până la el.

Iisus trebuia să vină şi să plece, dar Melchisedec rămâne, fiindcă el are o altă misiune de împlinit. Veţi spune că nici Iisus nu a plecat fiindcă a spus: „*şi iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului*”. Da, Iisus se află în continuare aici, el continuă să lucreze în corpul eteric al pământului. Dar Melchisedec are o altă însărcinare: el instruieşte toţi Marii Maeştri ai omenirii. De aceea poate fi cunoscut sub alte nume, în funcţie de tradiţiile în care este menţionat. Când am fost în India, i-am întrebat pe unii yoghini, pe unii preoţi: „Există în tradiţia voastră vreo fiinţă care este reprezentantul Domnului pe pământ şi trăieşte veşnic? Cum o numiţi?” Ei mi-au răspuns: „Da, există o asemenea fiinţă şi o numim Markande”.

Dar ce loc a conferit creştinătatea lui Melchisedec? El a fost aproape complet uitat. Atâtea biserici au fost închinate lui Hristos, Fecioarei, îngerilor, apostolilor, sfinţilor! Şi nu numai biserici, aproape toate meseriile au fost plasate sub protecţia sfinţilor şi a sfintelor: iar mulţi credincioşi îşi au sfinţii lor preferaţi: sfântul Anton, sfânta Brigitta, sfânta Odile, sfântul Martin, sfântul Francisc etc. Eu nu mă împotrivesc, dar de ce să îl uităm pe Melchisedec, singura comparaţie pentru Iisus? Îmi veţi spune că el este reprezentat pe o faţadă a catedralei din Chartres. Da, este adevărat, l-am văzut… Dar ce chip i s-a dat! Şters, fără expresie, ca şi cum ar fi extenuat, aproape inexistent. Mi s-a rupt inima văzând cum această fiinţă atât de măreaţă, de puternică, de luminoasă, este reprezentată cu nişte trăsături atât de nesemnificative.

Pentru a-şi îndeplini misiunea sa în lume, Melchisedec are sub comanda sa milioane de lucrători, îngeri, arhangheli, spirite ale naturii, dar şi sfinţi, profeţi, Iniţiaţi. El îi pune la lucru ca să contribuie la evoluţia omenirii. Este adevărat că Melchisedec este fiinţa cea mai misterioasă care există în tradiţia iniţiatică, dar merită să ne gândim la el, să ne legăm de el şi să ne rugăm lui.

În anumite sanctuare antice, exista tradiţia ca unii preoţi şi preotese să aibă ca unică însărcinare în temple întreţinerea unui foc ce

nu trebuia să se stingă niciodată. Şi la ora actuală, există încă în biserici candele care ard zi şi noapte. Focul, flacăra, lumina în biserici şi temple amintesc prezenţa Divinităţii în univers, dar şi în om. Acest foc este iubirea care, asemenea imaginii soarelui, trebuie să ardă fără încetare în inimă. Melchisedec întreţine acest foc pe pământ, iar toţi cei care sunt pregătiţi îşi pot aprinde inima la flacăra sa.

Dar focul poate fi alimentat numai datorită sacrificiului. De aceea Melchisedec a fost numit preotul Dumnezeului celui Preaînalt. Cel care sacrifică evocă pentru cei mai mulţi oameni un personaj înspăimântător care, înarmat cu o spadă, se pregăteşte să taie capul unui animal sau uneori chiar al unei fiinţe umane. Nu, adevăratul sacrificator este cel care posedă secretul transmutării materiei, care este chiar condiţia vieţii; iar această transmutare se poate face numai prin foc, focul fizic, dar mai ales focul spiritual, iubirea. Viaţa este posibilă numai datorită sacrificiului, şi întreaga învăţătură a lui Iisus este marcată de pecetea sacrificiului semn ce se plasa sub autoritatea lui Melchisedec, preotul Dumnezeului celui Preaînalt.

În acelaşi timp în care îi aducea lui Avram pâinea şi vinul, Melchisedec i s-a adresat cu următoarele cuvinte: „*Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeu cel Preaînalt, Ziditorul cerului şi al pământului*". El i-a revelat astfel un nume al Domnului pe care acesta nu îl cunoştea încă: El-Elyon, Cel Preaînalt. Acest nume este menţionat la începutul Psalmului 90: „*Cel ce locuieşte în ajutorul Celui Preaînalt*: *Ioşev beseter Elyon*". Dumnezeu este creatorul cerului şi pământului, de aceea El este numit Cel Preaînalt. Acela prin care universul şi creaturile au început să existe se află deasupra a tot, nimic şi nimeni nu îl pot depăşi. Şi cum creaţia se bazează pe sacrificiu, fiecare religie din univers a fost încredinţată unui întemeietor care răspunde de ea. Iar Melchisedec, preotul Celui Preaînalt îşi exercită funcţia în primul sefirot: Kether.

De ce Melchisedec, preot al Celui Preaînalt, s-a dus în faţa lui Avram să îi dea pâinea şi vinul? Avram învinsese pe unul dintre duşmanii săi: Kedarlaomer, regele Elamului, şi pe regii care îl însoţeau, regii Sodomei, Gomorei etc. Atunci Melchisedec, regele Salemului îi aduce pâinea şi vinul. Mulţi îşi vor închipui că este vorba despre un simplu cadou. Un rege oferă în general nişte cadouri costisitoare; în

acea epocă erau nişte animale rare, nişte pietre preţioase, metale, ţesături, lemne preţioase… Se spune în Facerea că, pentru a-şi manifesta respectul şi recunoştinţa, „*Avram i-a dat lui Melhisedec zeciuială din toate*”. Cum să interpretăm şi aceasta? Oare Melchisedec avea nevoie ca Avram să îi dea nişte vite sau produse din recolta sa? Cu atât mai mult cu cât îi dădea toate acestea în schimbul unei bucăţi de pâine şi puţin vin! Cum să înţelegem inegalitatea acestui schimb!

Ca în multe alte povestiri biblice există nişte simboluri ce trebuie aprofundate transpunându-le în viaţa psihică. Regii învinşi de Avram reprezintă nişte manifestări ale naturii inferioare, instinctele primare, distrugătoare, pe care Fiecare om trebuie să le învingă ca să scape de moarte. Când a reuşit, el primeşte pâinea şi vinul vieţii. Fiindcă pâinea şi vinul sunt evident şi nişte simboluri ce rezumă o întreagă ştiinţă.

Această ştiinţă ce ne poate revela întreaga lor importanţă este ultima cină pe care Iisus o ia cu discipolii săi, deoarece în cursul acestei cine Iisus a refăcut pentru discipolii săi ceea ce Melchisedec a făcut pentru Avram. Nu se ştie ce i-a spus Melchisedec lui Avram aducându-i pâinea şi vinul, dar se cunoaşte ce a spus Iisus discipolilor săi. În timpul acestei cine, Iisus a luat pâinea şi a dat-o discipolilor săi spunând: „*Luaţi*, *mâncaţi*, *acesta este trupul Meu*”. Apoi a luat o cupă cu vin şi i-a invitat să bea rostind: „*Beţi dintru acesta toţi*, *căci acesta este Sângele Meu*. Şi a adăugat: „*Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică*”. Aceste cuvinte pe care le aud de fiecare dată creştinii la slujbă ar fi trebuit să îi lămurească asupra distincţiei făcute de Iisus între el şi acest principiu cosmic ce este denumit Hristos. Altminteri, s-ar înţelege că ei ar trebui să mănânce cu adevărat trupul său şi să îi bea sângele, ceea ce este lipsit de sens.

Cum să înţelegem deci această pâine şi acest vin pe care Iisus le prezintă ca trupul şi sângele său? Sunt simbolurile celor două principii masculin şi feminin pe care se sprijină întreaga creaţie. În toate regnurile naturii, şi până la lumea divină, întâlnim manifestările acestor două principii. Să observăm numai că această culoare albă este în general asociată cu pâinea şi culoarea roşie, cu vinul. Albul şi roşu sunt cele două culori ale vieţii, începând cu sângele care este compus

din globule albe şi globule roşii. Aceste două culori sunt de asemenea prezente în momentul primelor raporturi sexuale dintre un bărbat şi o femeie: bărbatul aduce albul şi femeia, roşul. Fără să mă opresc asupra acestor detalii, voi reaminti că în ţările unde anumite tradiţii sunt încă vii, se acordă o mare importanţă virginităţii femeii în momentul căsătoriei. Iar când copilul este conceput, el este hrănit mai întâi cu sânge (roşul) în pântecul mamei sale; apoi, când se naşte, cu lapte (albul).

Din punct de vedere simbolic, pâinea şi vinul se află deci în legătură cu perpetuarea vieţii, şi ele rezumă deopotrivă toate alimentele necesare hranei omului. Nu se bea vin în toate locurile de pe pământ, există chiar unele religii ce îl interzic credincioşilor lor, dar vinul rămâne simbolul lichidului hrănitor complementar hranei solide: pâinea. Veţi spune că băutura noastră principală este mai ales apa. Da, este adevărat. Dar de ce la nunta din Caana, Iisus a schimbat apa în vin?... Şi nu a dat în seara Cinei discipolilor săi apă. Apa are o altă semnificaţie în gândirea lui Iisus, şi trebuie să ştim să ne orientăm printre simboluri.

Nici preoţii care rostesc slujba nu îi cunosc, deseori, sensul profund şi universal. Pâinea şi vinul pe care îl prezintă credincioşilor ca trupul şi sângele lui Hristos din care ei se vor hrăni, trebuie interpretate ca nişte realităţi spirituale pentru a pătrunde în conştiinţa lor. Atât timp cât creştinii nu vor înţelege procesele psihice, spirituale, care sunt ascunse în spatele pâinii şi vinului, împărtăşania nu le va fi de folos. Pentru a se hrăni cu adevărat din trupul şi sângele lui Hristos, trebuie să înveţe să vadă în ei simbolurile înţelepciunii şi ale iubirii divine. În acel moment, ei vor găsi în acea pâine şi vin o hrană pentru sufletul şi spiritul lor, şi vor atinge încet-încet acel grad superior al vieţii pe care Iisus îl numeşte „viaţă veşnică".

Iisus şi-a sacrificat apoi trupul şi sângele în mod fizic, pe cruce, acest sacrificiu nu poate aduce însă mare lucru celui care nu a înţeles deja ce semnifică în planul spiritual împărtăşania cu pâine şi vin. Noi ne hrănim cu pâine, bem vin, şi înghiţind această hrană întreţinem viaţa în noi. Dar noi nu absorbim numai alimente, ci şi nişte sentimente, gânduri, dorinţe, ce intră în constituţia fiinţei noastre. Ca

simboluri, pâinea şi vinul au deci o aplicaţie în diferitele noastre organisme, fizic, psihic şi spiritual.

Hrana este condiţia vieţii în toate planurile. Or, ce înseamnă a te împărtăşi? A mânca şi a bea. Noi mâncăm şi bem cu ajutorul gurii, al tuturor organelor de simţ, dar deopotrivă şi mai ales prin inima noastră, prin intelectul, sufletul şi spiritul nostru. A te împărtăşi înseamnă a primi viaţa, a participa la viaţă, la viaţa spirituală. Iar viaţa spirituală este rezultatul unei întâlniri? întâlnirea înţelepciunii şi a iubirii, a luminii şi a căldura. De câte ori nu v-am spus: „Meditaţi asupra soarelui, impregnaţi-vă de lumina şi căldura sa: veţi începe să aveţi o idee despre ce reprezintă, în planul spiritual, trupul şi sângele lui Hristos, şi veţi gusta viaţa veşnică". Hristos ne dă zi de zi trupul său ca hrană şi sângele său de băut. Dar care sunt creştinii care se vor strădui să înţeleagă?

Pentru a înţelege adevărata dimensiune a împărtăşaniei, suntem obligaţi să mergem foarte departe în trecut până la Melchisedec, care a dat primul pâinea şi vinul lui Avram. Sfinţirea pâinii şi a vinului de către preot nu reprezintă acum pentru mulţi creştini decât repetarea unui eveniment istoric ce s-a produs într-o zi, acum două mii de ani la Ierusalim. Este adevărat că, după ce le-a dat pâinea şi vinul discipolilor săi, Iisus a spus: „*Aceasta să faceţi spre pomenirea Mea*". Dar este prea puţin numai să îl pomenim, nu vom fi scutiţi să aprofundăm imensa semnificaţie dată de Iisus acestui act. De ce nu a creat el un alt ritual? El putea, dar a repetat ceea ce a făcut Melchisedec înaintea sa. Aceasta ne arată nu numai importanţa ce o acorda acestui act, dar şi voinţa sa de a sublinia apartenenţa la seminţia lui Melchisedec.

Articol VII. Cap. 7 – Omul Iisus şi principiul cosmic al lui Hristos

Iisus „singurul fiu al Domnului"…Cel care vrea să pătrundă în mintea tuturor acestor Părinţi ai Bisericii, a tuturor acestor papi, a tuturor acestor cardinali care s-au reunit în concilii pentru a dezbate şi a decide ce este considerat acum o doctrină indiscutabilă, trebuie să citească nişte lucrări foarte încâlcite. Eu am citit unele dintre aceste lucrări, dar la ce bun să vă vorbesc despre ele? Oare Iisus a avut nevoie de mulţi interpreţi pentru a fi înţeles?… Nu numai că aceşti interpreţi

au reuşit să încurce totul, dar poziţiile atât de rigide, de fanatice, ce le-au adoptat, i-au împins pe creştini, în anumite epoci, să comită cele mai îngrozitoare atrocităţi: să îi prigonească pe eretici, să îi întemniţeze, să îi tortureze, să îi condamne la ardere pe rug, să măcelărească popoare întregi…

În Predica de pe munte, Iisus a spus: „*Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema*”. Dar pentru a-i convinge pe „necredincioşi” că Iisus era fiul unic al Domnului, creştinii au dezlănţuit peste tot războiul. Nu numai că nu observau cât de contrazis era mesajul evanghelic, dar ei credeau cu tărie că Dumnezeu îi va recompensa într-o bună zi. Să lăsăm însă toate acestea deoparte…

Dorind să facă din Iisus unicul fiu al Domnului, creştinii au confundat planul uman şi planul divin, planul istoric şi planul cosmic.

Ca principiu cosmic, se poate spune că „Fiul”, a doua persoană a Sfintei Treimi, este unicul fiu al Domnului. Acestui principiu cosmic i s-a dat numele de Hristos, şi prin lucrarea sa, omul Iisus s-a identificat cu acest principiu cosmic. Întreaga confuzie vine din faptul că nu s-a ştiut să se interpreteze cuvântul „fiu. Hristos este Fiul Domnului la fel cum este şi emanaţia sa directă. Pentru a înţelege această idee, trebuie însă să ne raportăm la Arborele Sefirotic al cabaliştilor şi la teoria lor a emanaţiilor. Eu v-am menţionat deja că Arborele Sefirotic constituie pentru mine cel mai bun sistem de explicaţie din univers. În aparenţă, este o schemă foarte simplă, dar posibilităţile sale de aplicaţie ajung la infinit.

Atunci când creştinii prezintă Sfânta Treime ca un mister al unicului Dumnezeu în trei persoane: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, ei transmit numai o noţiune ce se află în Arborele Sefirotic. Lumea divină, Olam Aţiluth, este formată din trei sefiroţi Kether, Hohmah şi Binah. Creştinii denumesc deci această trinitate cosmică Dumnezeu, şi afirmând că Dumnezeu are un Fiu unic, ei se inspiră din teoria cabalistică a emanaţiilor. Atingem însă aici un domeniu aproape de neconceput pentru un creier uman, de aceea vom fi înţeleşi numai utilizând nişte imagini.

Se spune că Dumnezeu a creat lumea „ex nihilo”: din nimic. Or, „nimic” nu există. „Nimic” corespunde acelei realităţi pe care cabaliştii

o numesc Am Sof Aur: lumină fără sfârşit. Dar acest cuvânt lumină ne poate induce chiar în eroare, fiindcă pentru noi lumina nu este numai ceea ce vedem, dar şi ceea ce ne permite să vedem. Or, Am Sof Aur, aşa cum o înţeleg cabaliştii, este o lumină dincolo chiar de lumină, o lumină de o natură ce poate fi confundată cu întunericul; este Absolutul, Nemanifestarea, absenţa aparentă a oricărei mişcări.

Pentru a ieşi din această aparenţă de întuneric şi imobilitate, Absolutul şi-a impus nişte limite. El a circumcis deci un spaţiu, apoi revărsându-se peste acest spaţiu, a format un prim receptacul pe care l-a umplut cu emanaţiile sale. Acest prim receptacul este Kether, primul sefirot. Iar Kether, revărsându-se la rândul său, l-a format pe Hohmah. Apoi Hohmah l-a format pe Binah, şi tot aşa până la Malkut, pământul. Fiecare sefirot este o emanaţie a precedentului. Plecând de la Kether, se poate spune că întreaga creaţie nu este decât un neîntrerupt

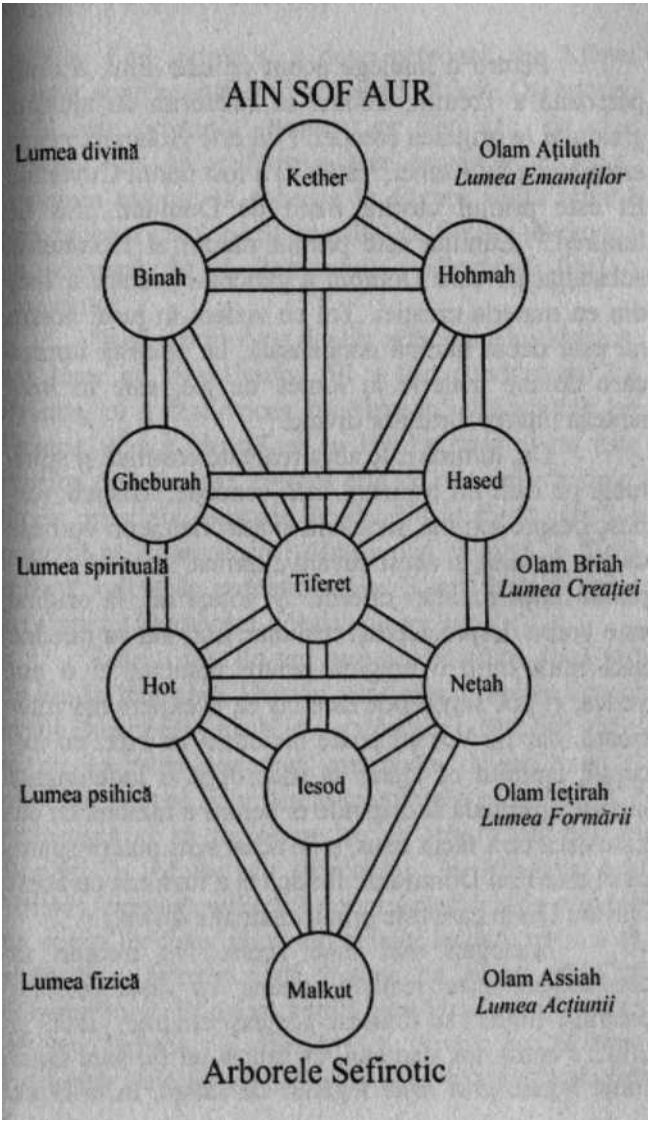

proces prin care lumina s-a condensat neîncetat. Da, creaţia este mereu lumina care se naşte din lumină.

Pentru a înţelege acum ce este Fiul, a doua persoană a Treimii, trebuie să călătorim cu ajutorul gândului la originea creaţiei. Fiul este Hohmah, prima emanaţie a lui Kether, Tatăl. El a fost numit Cuvântul.

El este primul cuvânt rostit de Domnul: „Să fie lumină!” Lumina este primul născut al Domnului, substanţa pe care Domnul a generat-o pentru a face din ea materia creaţiei. Tot ce vedem în jurul nostru nu este decât lumină condensată. Iar această lumină care devine materie în lumea de jos, este în înalt sinteza tuturor virtuţilor divine.

Da, lumina este acea realitate cosmică şi spirituală pe care nu o putem încă concepe. Misticii vorbesc despre lumină, fizicienii şi astrofizicienii vorbesc despre lumină, şi acest cuvânt „lumină” pare să corespundă unor realităţi diferite. Şi totuşi nu, la origine este vorba despre aceeaşi realitate. Lumina va rămâne însă mult timp o enigmă pentru oameni; ei o pot vedea, o pot simţi, pot face cu ea o experienţă interioară, dar nu vor şti poate niciodată ce este, cu excepţia faptului că ajung să urce după o îndelungată lucrare spirituală la originile ei pentru a fuziona cu ea. Este ceea ce a făcut Iisus, şi în acest sens putem spune că el este Fiul Domnului: fiindcă el a fuzionat cu acest Cuvânt Divin care este prima emanaţie divină.

Înţelegeţi mai bine acum. Nu trebuie să confundăm nişte realităţi umane cu nişte realităţi cosmice fiindcă se folosesc aceleaşi cuvinte, „tată” şi „fiu”. Pentru noi, oamenii, un tată şi un fiu sunt două fiinţe legate prin nişte legături de sânge, în timp ce Tatăl şi Fiul, prima şi a doua persoană din Sfânta Treime aparţin unui ordin complet diferit. Dumnezeu Tatăl este principiul creator; iar Fiul său, pe care creştinii l-au numit Hristos, este emanaţia sa. Acest principiu trebuie să coboare în fiecare fiinţă umană prin puterea Duhului Sfânt astfel ca fiecare să devină un adevărat fiu al Domnului, o adevărată fiică a Domnului.

Iisus a primit pe deplin principiul lui Hristos, dar Iisus nu este Hristos. El a fost conductorul lui Hristos, el a fost vocea lui Hristos, el l-a slujit pe Hristos, el s-a identificat cu Hristos, dar el nu este Hristos. Eu vă repet, Hristos este un principiu cosmic. Acest principiu se poate încarna într-o fiinţă care s-a pregătit să îl primească; dar de una singură, o fiinţă umană, oricât de excepţională ar fi, nu poate fi unica încarnare a Domnului, aceasta nu are sens.

Iisus a fost un om care a trăit acum două mii de ani în Palestina. Hristos, care este al doilea aspect al lui Dumnezeu însuşi, nu a avut

niciodată corp fizic şi nu va avea niciodată, nu poate deveni om, el pătrunde numai în sufletele şi spiritele pregătite să îl primească şi să fuzioneze cu el. Aşa a pătruns în Buddha, în Moise, în Zoroastru, în Pitagora etc. Hristos, care este un spirit de lumină şi iubire, rămâne un spirit. Iar Iisus, ca şi toţi ceilalţi Iniţiaţi, trebuia să străbată o întreagă cale înainte ca acest spirit să coboare în el. El a fost numit Iisus Hristos, nu pentru că era Hristos, ci fiindcă l-a primit pe Hristos. Înţelegeţi bine aceasta, Hristos este o entitate divină care nu are nimic de învăţat pe pământ, dar Iisus, da. Iisus trebuia să se instruiască. Iisus omul nu s-a putut sustrage instrucţiei terestre şi s-a pregătit treizeci de ani pentru misiunea sa.

Dacă se poate spune că Iisus era Dumnezeu, este în sensul în care voi, eu, animalele, pomii, pietrele, stelele sunt deopotrivă Dumnezeu. Fiindcă tot ce există a ieşit din substanţa divină, totul este Dumnezeu. Singura diferenţă se află în conştiinţă, iar Iisus avea conştiinţa cea mai înaltă a prezenţei Domnului în el. Această conştiinţă trebuie deci să o dezvoltăm, până când ne vom topi în Divinitate şi să spunem asemenea lui Iisus: „*Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem*”.

Cum să nu ne gândim că această identificare a unui om cu Divinitatea nu s-a produs niciodată înainte de Iisus şi nu se va produce niciodată după el? O asemenea afirmaţie înseamnă a nega esenţialul învăţăturii lui Iisus ce se bazează pe cunoaşterea naturii divine a omului, a tuturor oamenilor, deoarece el spune: „*Fiţi*, *dar*, *voi desăvârşiţi*, *precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este*. Cui i se adresa el? Iar atunci când spunea: „*Cel ce crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari decât acestea va face*” … Dacă ar fi fost Dumnezeu însuşi, credeţi oare că ar fi putut spune oamenilor că va face nişte lucrări superioare celor ale Domnului?

Creştinii sunt atât de obsedaţi de credinţele ce li se impun de secole încât nu pot citi nici măcar corect un text ce îl au sub ochi. Textul există, este scris, dar ei nu văd, nu înţeleg. Ne întrebăm chiar cum se întâmplă că această frază nu a fost suprimată. Dacă s-ar fi dorit păstrarea cu adevărat a distanţei dintre oameni şi Iisus, „fiul unic al Domnului”, deci Dumnezeu însuşi, ea ar fi trebuit suprimată!

Prin cuvintele sale, prin exemplu său, Iisus a venit să îi

conştientizeze pe oameni de filiaţia lor divină. Dar cum vrea Biserica ca ei să se inspire din acest exemplu, fiindcă spunându-le că este Dumnezeu, ea a creat între ei şi el o distanţă incomensurabilă? Ea avea sarcina să clarifice învăţătura lui Iisus arătând că umanul nu există decât locuit de divin şi că vocaţia sa este de a se apropia din ce în ce mai mult de acest divin ce îl poartă în sine. Confecţionând tot soiul de poveşti imaginare privindu-l pe Iisus însuşi, nu numai că ea nu a clarificat această învăţătură, dar a umbrit-o fără încetare.

Vorbeam într-o zi cu un profesor universitar specialist în istoria religiilor care îmi spunea că anumiţi istorici aveau o explicaţie a faptului că Biserica a dorit să îl prezinte pe Iisus ca Dumnezeu: cauza se afla în condiţiile în care creştinismul a început să se difuzeze în imperiul roman. Era imposibil să converteşti popoare întregi la o religie al cărei fondator a fost o victimă. Iisus martirizat şi crucificat prezenta o imagine de slăbiciune ce nu putea convinge multă lume. Deja morala pe care o predica: blândeţea, umilinţa, iertarea jignirilor, sacrificiul, le-ar sugera unora că este o religie pentru femei şi sclavi. În plus, chiar împăratul roman era considerat ca o divinitate. Chiar dacă era un tiran sângeros, un incapabil sau un nebun, i se dădea titlul de „zeu", trebuia să te închini în faţa statuilor lui şi după moartea sa intra în panteonul divinităţilor romane. Iisus nu trebuia deci să fie considerat inferior unui împărat roman. Astfel, fiindcă a spus că era fiul Domnului, Părinţii Bisericii au fost încet-încet convinşi să îl prezinte ca încarnarea vie a lui Hristos; şi fiindcă era mort, era nevoie să învie şi să urce la cer, exact ca împăraţii romani.

Desigur, este o explicaţie. Dar trebuie să judecăm… De cât timp s-a prăbuşit imperiul roman?… S-au scurs veacuri întregi de când nu mai există vreun împărat la Roma, dar Biserica continuă să ticluiască aceleaşi lucruri privindu-l pe Iisus. Eu ştiu că nu sunt singurul care gândeşte astfel. Chiar în cadrul Bisericii, unii nu cred sau nu mai cred că Iisus poate fi asimilat cu Hristos. Ei nu o spun pentru a evita nişte scandaluri sau, dacă încearcă să o spună, li se închide imediat gura. Cum să facem ca Biserica să recunoască acum asemenea greşeli?

Biserica l-a confundat pe Iisus cu Hristos, nu atât pentru prestigiul lui Iisus, cât pentru prestigiul ei, fiindcă avea de dobândit şi

păstrat un prestigiu. Fără îndoială, ea a dorit de asemenea să facă bine creştinilor şi să îi încurajeze prezentându-l pe Iisus într-o lumină măreaţă. Poate că pe moment aceasta putea face bine unora, dar vine întotdeauna şi clipa în care o religie nu se poate menţine pe nişte afirmaţii greşite. De altfel, se observă bine acum ceea ce se întâmplă din ce în ce mai mulţi credincioşi părăsesc bisericile.

Preoţii, episcopii, cardinalii se reunesc pentru a comenta acest fenomen ce îi îngrijorează. Este adevărat, oamenii se îndepărtează de biserică. Ei nu mai au credinţă sau adoptă nişte credinţe amestecate din care nu înţeleg mare lucru, dar a cui este vina? Fiecare fiinţă umană vine pe lume marcată de o amprentă divină, iar dacă nu conştientizează sau îşi pierde această conştiinţă, este pentru că preoţii, pastorii, popii nu şi-au îndeplinit corect lucrarea.

S-ar spune că Biserica nu a dorit să vadă unde se afla adevărata măreţie a lui Iisus, acest bărbat care a venit într-o zi să arate celorlalţi oameni că erau toţi de esenţă divină, toţi, în mod egal, fii şi fiice ale aceluiaşi Tată Ceresc. În loc să se străduiască în zadar să demonstreze şi să repete că Iisus era Hristos, ar fi fost mai util ca ea să explice oamenilor ceea ce ei înşişi sunt. Da, cheia religiei este ca omul să înveţe înainte de toate cine este el. Numai astfel el va putea înfăptui o lucrare în profunzime. Până atunci, el nu va emite decât nişte teorii şi crezuri despre ceva ce nu cunoaşte: el însuşi.

Dacă prin natura sa, Iisus ar fi fost diferit de toţi ceilalţi oameni, cum ar fi putut spera că ar fi fost înţeles de ei şi mai ales să fie un exemplu pentru ei. Dacă v-aş cere să îi predicaţi unei găini, unui şoarece sau unei pisici spunându-le: „Vedeţi, eu compun nişte simfonii şi opere, scriu nişte poeme, fac unele cercetări despre atom şi stele, observaţi-le bine cum le fac şi faceţi ca mine”, mă veţi privi cu uimire întrebându-vă dacă nu mi-am pierdut minţile… Deoarece aceste animale nu sunt de aceeaşi natură ca voi, nu le puteţi cere să acţioneze ca voi. Se va concluziona deci că Iisus era smintit, fiindcă e! care era Dumnezeu, nu-i aşa, a cerut oamenilor să facă aceleaşi lucruri ca el, promiţându-le chiar că vor face unele mai măreţe. Ei da, trebuie să judecăm totuşi puţin. De ce religia este un domeniu în care judecata nu-şi mai găseşte loc?

Această afirmaţie greşită despre îndumnezeirea lui Iisus antrenează nişte consecinţe jalnice, dintre care cea mai gravă este această distanţă de nestrăbătut ce s-a creat astfel între oameni şi Iisus. Şi pentru că Iisus era atât de departe, trebuia să existe un intermediar între el şi oameni; desigur, Biserica şi-a conferit acest rol de intermediar spunând: „Nu există mântuire fără Biserică”. Ce orgoliu, ce înfumurare! Şi astfel creştinii sunt poate mândri să aparţină unei religii în care li se spune că Dumnezeu însuşi a coborât pe pământ să îi salveze. Din nefericire, nu această credinţă îi va salva. Pentru a fi salvaţi, ei au nevoie să ştie că acela care a venit să le dea exemplu nu este de o altă natură ca a lor, şi că au la rândul lor posibilitatea de a deveni asemenea lui.

Credinţa că acum două mii de ani Dumnezeu a dorit să-şi exprime iubirea de oameni trimiţându-şi pe pământ unicul fiu a fost poate de ajutor, într-o perioadă, unii dintre ei au evoluat, dar acum trebuie înlăturată o asemenea enormitate. Fiindcă nu este o înţelegere corespunzătoare a iubirii Domnului care este imensă, inepuizabilă, infinită. Dumnezeu a avut mulţi fii… şi fiice. El are şi va avea încă mulţi. De milioane de ani, El trimite nişte fiinţe excepţionale pe pământ pentru a-i lumina pe fraţii şi surorile lor, şi va mai continua să trimită şi altele. El nu are ce face cu acei creştini care îi interzic să trimită pe oricine după Iisus sau care povestesc că înainte de venirea lui Iisus oamenii au fost lipsiţi de adevărata lumină.

Ce se întâmplă cu acele fiinţe care au creat nişte culturi şi civilizaţii admirabile? După moarte, sufletele lor erau condamnate să trăiască veşnic departe de chipul Domnului, trăind nefericirea de a nu cunoaşte religia creştină. Citiţi-l pe Dante şi veţi vedea că, după părerea lui, chiar şi nişte filosofi ca Platon erau condamnaţi să trăiască în Infern. Dante a fost cu siguranţă un foarte mare poet, dar a fost şi el deformat de învăţătura Bisericii. Cum să ne închipuim că oricare creştin, sub pretext că a fost botezat, merită mântuirea pe care Platon nu o merită? De unde aceasta pretenţie a Bisericii de a-şi impune astfel de credinţe? Ca şi cum mântuirea oamenilor ar depinde de epoca în care au trăit: înainte de Iisus, după Iisus! Biserica se poate încăpăţâna să fixeze un început şi un termen revelaţiei divine, dar Domnul nu este

impresionat de aceste decrete şi nu ţine cont de ele.

Religia creştină nu îşi va pierde nimic din măreţia sa dacă nu se va mai afirma că Hristos însuşi a coborât pe pământ în persoana lui Iisus. De ce să continuăm să ne dorim ca baza creştinismului să se afle pe o afirmaţie atât de nesăbuită? Arătaţi-mi unde sunt rezultatele atât de minunate ale acestei credinţe. Oare Fiu al lui Dumnezeu care este fondatorul religiei lor?…

Acum creştinii aşteaptă din nou venirea lui. Dar această aşteptare a venirii lui Hristos ca un eveniment ce trebuie să se producă în timp este naivă. Fiindcă Iisus nu există în spaţiu şi timp, el trăieşte în infinit şi în veşnicie. Fie că spunem că a venit, că vine sau va veni, este acelaşi lucru, nu există o dată a venirii lui. Din moment ce nu trebuie confundată venirea lui Hristos cu aceea a lui Iisus, nu trebuie să îi aşteptăm revenirea. Trebuie doar să ne punem pe treabă pentru a-l face să se nască şi să se manifeste în noi. Este momentul să renunţăm la toate aceste iluzii privind revenirea lui Hristos. Veţi spune: „Dar este scris că va veni pe nişte nori!" Da, ca la teatru, nu-i aşa, când la sfârşitul spectacolului coboară din cer un zeu care rezolvă toate nefericirile oamenilor. Înţelegeţi că aceşti nori sunt simbolici!

Norii care aparţin domeniului aerului reprezintă simbolic planul mental. Hristos va veni mai întâi în mintea oamenilor, şi el vine sub forma înţelepciunii; apoi el coboară în inimă, care reprezintă domeniul apei, unde se manifestă ca iubire. În sfârşit, când această înţelepciune şi această iubire se concretizează în faptelelor, putem spune că Hristos şi-a stabilit cu adevărat împărăţia sa pe pământ. Iată, nu putem descifra Evangheliile decât dacă cunoaştem limbajul simbolurilor care este limbajul universal. Celui care nu cunoaşte limbajul simbolurilor, ele îi vor rămâne închise pe vecie. Şi apoi, ce credeţi? în starea actuală a lucrurilor, chiar dacă Iisus ar reveni, acest lucru nu ar folosi la nimic, ar deranja interesele atâtor persoane încât l-ar face din nou să dispară. Hristos va veni numai dacă oamenii lucrează ca să îl facă să vină mai întâi în ei înşişi.

Să nu vă gândiţi că spunând acest lucru mă îndepărtez de Iisus. Deloc, sunt mai aproape de Iisus decât cei care cred în nişte lucruri în care el nu credea. Întrebaţi-l, vă va spune că este uimit cum continuă

creştinii să se agaţe de asemenea invenţii. Evident, dacă ei doresc să rămână cu aceste invenţii, să rămână! Vor constata curând care le este utilitatea… Niciuna!

Din păcate, cu cât creştinii au imaginat lucruri incredibile despre Iisus, cu atât mai mult au fost mai convinşi că îşi manifestă iubirea şi respectul faţă de el. Este uşor să-ţi manifeşti iubirea şi respectul în cuvinte. Dar dacă l-ar respecta pe Iisus, dacă l-ar iubi, nu numai că ar trebui să renunţe la nişte acţiuni ce l-ar putea deranja, dar ar face efortul de a-i înţelege gândirea.

Principiul divin coboară să se încarneze de fiecare dată în oricare fiinţă care vine pe lume, acest principiu pe care creştinii îl numesc Hristos. Da, acest sacrificiu pe care Dumnezeu l-a făcut trimiţându-şi „fiul", adică o emanaţie a Sa, se repetă de fiecare dată când un copil vine pe lume; şi el este cel care va trebui să lucreze întreaga sa viaţă pentru ca natura sa divină, Hristos, să îşi extindă puterea asupra naturii sale umane (adică natura sa fizică şi natura sa psihică), şi să o pună în serviciul său. În Iisus, fuziunea naturii umane şi a naturii divine s-a făcut perfect. El a putut să se identifice cu Tatăl său Ceresc pentru că a reuşit să se debaraseze de toate învelişurile ce împiedicau această fuziune. La orice grad de evoluţie se află, fiecare fiinţă umană posedă cel puţin un grăunte al acestei naturi divine şi viaţa sa pe pământ are sens numai dacă devine conştientă de necesitatea de a dezvolta acest grăunte în ea. Oricare ar fi Maestrul spiritual pe care îl urmează, el nu are altă sarcină decât să îi cultive în sine acest grăunte al Divinităţii.

Iisus nu este deci Dumnezeu care a venit să se încarneze la un moment dat în istorie. Dar la un moment dat în istorie, a existat o fiinţă care a devenit conştientă la cel mai înalt grad de demnitatea sa de fiu al Domnului şi care a dorit să îi înveţe pe oameni că toţi erau fii ai Domnului, purtători ai lui Hristos. În loc să pătrundă în această realitate, creştinii şi-au petrecut timpul sărbătorind divinitatea lui Iisus şi condamnând, persecutând şi chiar exterminând celelalte religii şi pe toţi cei care nu au acceptat „adevărata credinţă", aşa cum se spune. Ei nu s-au grăbit să urmeze exemplul lui Iisus însuşi. Şi se pune următoarea întrebare: oare nu Biserica, prin atitudinea ei, limitează

difuzarea acestui mesaj cu adevărat revoluţionar? Era suficient să se citească cu atenţie Evangheliile pentru a înţelege ce trebuia reţinut din acest mesaj. Dar nu, Biserica a închis ochii în privinţa anumitor adevăruri şi a fabricat altele.

Eu nu sunt împotriva autorităţii Bisericii. Este util, chiar necesar să existe o instituţie morală, spirituală, de unde oamenii să primească o orientare, nişte sfaturi. Ceea ce eu nu accept, sunt bazele pe care ea şi-a construit autoritatea şi felul în care a exercitat-o. Ea este acum îngrijorată de explozia de secte. Ei bine, va trebui să ştie că este prima responsabilă de această situaţie pentru că nu a ştiut să-şi îndeplinească sarcinile.

Este momentul ca Biserica să-şi dea seama de enormităţile ce nu a încetat să le întreţină în mintea şi inima creştinilor şi de monstruozităţile pe care aceste credinţe le-au comis. Să nu vă imaginaţi că doresc să o combat, nu, eu vreau să o ajut, fiindcă dacă va persista să-şi pună bazele pe afirmaţii atât de greşite, ea îşi va pierde întreg creditul. O religie trebuie să aibă în esenţă ca scop transformarea, ameliorarea fiinţei umane, iar fiinţa umană nu se poate ameliora dacă i se repetă neîncetat că fondatorul ei este de o altă natură decât ea. Creştinii îşi vor putea spune cu adevărat discipoli ai lui Iisus numai dacă se vor strădui să îi imite exemplul şi să devină ca el, pentru că ei sunt de aceeaşi natură ca el.

Evident, au existat de-a lungul istoriei printre creştini nişte fiinţe de elită care, în ciuda obscurităţilor şi a limitărilor învăţăturii primite de la Biserică, au reuşit să se înalţe până la o înţelegere excepţională a mesajului lui Hristos. Fie că este vorba despre politică, ştiinţă, artă, filosofie, deci şi religie, există întotdeauna fiinţe capabile să îşi depăşească limitele ce li se impun. Dar eu nu vorbesc acestor fiinţe, ci pentru cei care nu au aceleaşi facultăţi mentale, psihice şi spirituale; în epoca noastră, pe aceştia învăţătura Bisericii nu îi poate lumina.

Să nu ne imaginăm că pentru a-i aduce pe tineri spre religie este suficient să „modernizăm" lăcaşurile, introducând dansul şi muzica încât să se simtă aproape ca într-un club de noapte. Nu aşa le insuflăm tinerilor credinţa. Pentru a se bâţâi, ei se vor simţi mai bine în discoteci

decât în biserici, fiindcă la biserică nu au auzit nimic care să îi poată ajuta cu adevărat.

Biserica l-a însuşit pe Iisus pentru a şlefui un creştinism în maniera sa, dar iată că această calitate începe să îi scape. Da, este păcat, pentru că ea putea câştiga mult printr-o mai bună înţelegere. Iisus va ieşi din domeniul istoric pentru a intra în domeniul universal în care toţi vor înţelege că îl pot primi pe Hristos în ei înşişi. Aceasta poate contraria interesele unora, dar îmi este indiferent, eu nu am venit pentru a-mi apăra interesele, am venit să ridic câteva voaluri, iar apoi viitorul va arăta dacă ce spun este adevărat sau nu. Hristos nu aparţine unei mici societăţi de undeva. Oare Dumnezeu a privat de prezenţa Sa celelalte planete? Poate că şi pe alte planete Hristos s-a încarnat! Din moment ce Dumnezeu este iubire, El le-a vizitat şi pe acestea.

Eu ştiu că prin cuvintele mele voi şoca mulţi creştini. Sunt mâhnit, dar adevărul trebuie spus: creştinismul nu va putea supravieţui prea mult dacă Biserica nu se hotărăşte să renunţe din învăţătura ei la tot ce a acumulat inutil şi chiar distructiv, pentru a se concentra asupra esenţialului. Iar esenţialul este spus în rugăciunea de duminică: „*Tatăl nostru*". Această rugăciune nu acoperă nici măcar o pagină, dar cele câteva rânduri sunt suficiente pentru a revela ce ştiinţă poseda Iisus. Nu judeci pe cineva după numărul de cărţi pe care le-a scris, înţelepciunea, profunzimea sa. Să ne referim la un poet sau la un muzician: o singură pagină este de ajuns pentru a revela că este un geniu. La fel se întâmplă şi cu un virtuoz, cu trei măsuri de arcuş sau prin câteva acorduri el scoate din vioara sau din pianul său nişte sunete uimitoare ce îi transportă întreg auditoriul. Da, în ciuda faptului că este scurtă, rugăciunea „*Tatăl nostru*' este un monument de neîntrecut.

Puteţi lucra asupra acestei rugăciuni întreaga existenţă, chiar şi în lumea de dincolo, în existenţele voastre viitoare, nu îi veţi epuiza niciodată conţinutul, fiindcă ea este ca un grăunte pe care fiecare îl poate îngropa profund în pământul său interior. Un grăunte este minuscul; dacă îl cântăriţi, el va avea câteva miligrame şi o uşoară boare de vânt îl va duce cu ea; dar semănaţi-l zilnic şi îl veţi crescând:

crengi noi, flori, fructe… iar aceste fructe vor da la rândul lor alte grăunţe pe care veţi continua să le semănaţi, şi iată apărând alţi pomi minunaţi ce vor începe să crească.

Este ceea ce am făcut eu cu „*Tatăl nostru*" Am luat acest grăunte, l-am semănat în pământul fiinţei mele, l-am îngrijit, l-am udat, încălzit, luminat, şi acum a devenit un arbore ale cărui rădăcini se afundă profund în sufletul meu, iar vârful se înalţă până la cer. De aceea vă spun că puteţi aprofunda la infinit această rugăciune, ea îmbrăţişează toate domeniile vieţii, ea atinge toate procesele noastre psihice şi spirituale, dă un sens existenţei noastre. Dar asemenea grăuntelui, ea trebuie pusă mai întâi în pământ, făcută să trăiască în sinea noastră. Astfel îi vom descoperi încet-încet întreaga bogăţie. Da, creştinii pronunţă această rugăciune, o au peste tot pe buze, dar nu o plantează niciodată. Ce pot cunoaşte atunci despre ea? Este un grăunte ce nu a fost îngropat în pământ, el rămân static, obscur, nu le este folositor.

„*Tatăl nostru*, *Care eşti în ceruri*…" Câte lucruri sunt de înţeles deja în aceste cuvinte! Dacă Tatăl nostru se află în ceruri, înseamnă că adevărata noastră patrie se află în înalt, în lumea divină. Şi în loc să ne reprezentăm acest Tată după imaginea taţilor de pe pământ – de ce oamenii caută mereu modalitatea de a deprecia fiinţele şi lucrurile raportându-le la nivelul lor? – trebuie să înfăptuim în sinea noastră o întreagă lucrare pentru a ne înălţa până la acest Tată, să înţelegem ce reprezintă aceste ceruri unde ne avem originea şi ce înseamnă să fii un fiu al Domnului.

Pe măsură ce o religie se propagă în lume, ea îşi pierde puritatea iniţială. Spiritul dispare în timp, rămân numai nişte forme, nişte ritualuri, nişte reguli. Ce distanţă există între maniera în care este aplicată şi ce exista la origine în mintea celui care a adus-o! De ce? Fiindcă nu s-a ştiut să se păstreze spiritul. De ce nu s-a ştiut să se păstreze spiritul şi nu se ştie încă? Pentru că cele mai nobile idei ajung mereu să slujească satisfacerii celor mai egoiste interese. Din fericire, spiritul divin care locuieşte în toate religiile nu se lasă niciodată înăbuşit complet, şi asemenea unui foc ce mai mocneşte încă sub cenuşă, el aşteaptă clipa prielnică pentru a se reînsufleţi.

Nu trebuie să ne facem griji în privinţa religiilor, chiar dacă ele

sunt aparent moarte şi înmormântate, fiindcă ele se pregătesc să renască sub o altă formă. Trebuie să ne îngrijorăm în privinţa oamenilor care nu ştiu ce pierd nestrăduindu-se să descopere în ei înşişi prezenţa Tatălui şi a Mamei lor cereşti ca să se recunoască drept copiii lor.

Articol VIII. Cap. 8 – Crăciunul şi Paştele: două pagini ale cărţii naturii

Crăciunul şi Paştele, naşterea şi învierea lui Iisus, sunt cele două sărbători principale ale creştinilor. Prima se situează la începutul iernii, iar a oua primăvara. De ce? Nu există în realitate nicio dovadă că Iisus s-a născut pe 25 decembrie, nici măcar iarna. Cât despre sărbătoarea de Paşte, data sa se schimbă în fiecare an, fiindcă ea se aniversează în duminica ce urmează primei luni pline din primăvară. Dacă Iisus a înviat trei zile după moartea sa, cum se face că această zi a morţii sale îşi schimbă în fiecare an data?… în realitate, locul Crăciunului şi al Paştelui în calendar trebuie să ne facă să înţelegem că aceste sărbători trebuie interpretate în mod simbolic, în legătură cu viaţa naturii în anumite perioade ale anului se produc nişte fenomene ce ating toate formele vieţii universului. Iniţiaţii cunosc legile ce guvernează aceste fenomene, şi prin invocaţiile lor, prin cântecele lor uneori prin dansuri ei înscriu în invizibil nişte pentacle, nişte figuri geometrice ale căror linii de forţă atrag din spaţiu curenţi benefici. Ei folosesc aceşti curenţi la lucrarea lor dirijându-i totodată spre toţi cei care în lume sunt vigilenţi, treji şi care, în inima şi sufletul lor, pot participa la aceste evenimente.

Crăciunul şi Paştele, naşterea şi învierea lui Iisus, reprezintă două pagini ale Cărţii Naturii. Este posibil ca această idee să supere mulţi creştini, dar în loc să se supere, ei ar face mai bine să judece. Nu am decis eu aceste sărbători, iar cei care le-au fixat datele, cu mult timp în urmă, erau nişte fiinţe care posedau o mare cunoaştere a legăturilor ce există între natură şi sufletul omenesc. Meditând profund asupra vieţii şi a învăţăturii lui Iisus, ei au înţeles că Iisus s-a identificat cu principiul cosmic al lui Hristos, o întâlnire ideală producându-se în el între viaţa spirituală şi viaţa naturii, viaţa universului.

Apoi au apărut alţii, nişte teologi, nişte papi, nişte cardinali, şi fie că nu au înţeles cu adevărat, fie că nu au vrut să înţeleagă, ei nu au mai făcut vreo diferenţă între omul Iisus şi realităţile cosmice cu ajutorul cărora, identificându-se cu Hristos, el a devenit expresia vie. Ei au confundat ce aparţine lumii fizice şi ce aparţine lumii simbolice. Iar dacă creştinii simt atât de mult nevoia să vadă mereu supranaturalul din viaţa lui Iisus (naşterea prin lucrarea Duhului Sfânt şi învierea sa la trei zile după moarte), este pentru că ei nu au învăţat încă ce reprezintă cu adevărat viaţa spirituală, nici cum este legată ea de viaţa naturii.

Asociind-o cu păgânismul, creştinii au respins natura – unii considerând-o chiar domeniul diavolului! – şi s-au lansat în tot felul de invenţii în privinţa lui Iisus. Şi totuşi, este suficient să citim câteva pagini din Evanghelii pentru a constata că, în majoritatea cazurilor, Iisus exprimă adevărurile vieţii spirituale împrumutând nişte exemple din natură: grăuntele de muştar, spicele de grâu, secerişul, strugurele, culesul viei, crinul de pe câmp şi păsările cerului, şarpele, porumbelul, apariţia norilor… Apoi, toate imaginile în care este prezentă apa! Iisus studia natura, care este opera Domnului, şi o înţelegea. El nu emitea nişte teorii complicate, nu vorbea despre mistere. Cum să nu observăm că natura constituia şi pentru Iisus o carte? Iar atunci când nu ia exemple din natură, el le ia din viaţa zilnică a oamenilor care este, într-un anumit fel, lărgirea vieţii naturii: azima, candela cu ulei, monezile, pâinea dată căţeilor, nunta, legăturile dintre un servitor şi stăpânul său etc. Nu le pot enumera pe toate.

Dar teologii creştini, care nu au înţeles cum poţi fi simplu şi în acelaşi timp profund şi inspirat de Dumnezeu, au amestecat totul. Ei nu mai reuşesc să sesizeze dimensiunea spirituală a tuturor acestor imagini luate din natură. Or, eu înţeleg numai aşa ceva: imaginile naturii. Se spune că aceste imagini sunt pentru copii. Desigur, atât timp cât privim superficial, numai aparenţa exterioară, formele, culorile, imaginile folosesc numai să îi distreze pe copii. Dar conţinutul, sensul unei imagini este descifrabil numai înţeleptului. Da, nu este nici măcar pentru oamenii aşa-zis educaţi, deoarece intelectul este neputincios în privinţa descoperirii conţinutului simbolic al imaginilor. De aceea se

întâlnesc atât de mulţi aşa zişi esoterişti care nu ştiu cum să le interpreteze! ei amestecă totul. Imaginile simbolice sunt pentru înţelepţi şi Iniţiaţi care au observat şi studiat natura, care au meditat asupra diferitelor sale aspecte şi manifestări, şi care, datorită acuităţii viziunii lor interioare, au reuşit să simtă legătura ce există între cer şi pământ, cât şi între natură şi fiinţa umană.

Dorind să se diferenţieze cât mai mult posibil de păgânism, ce se caracteriza prin cultul forţelor naturii, creştinismul a tăiat legăturile vii cu universul. De aceea, creştinilor le scapă chiar şi acum sensul profund al religiei lor. Ei sărbătoresc naşterea lui Iisus pe 25 decembrie, ei sărbătoresc învierea sa primăvara, şi mulţi nu ştiu nici măcar pentru ce. Numai Iniţiaţii care posedă adevărata ştiinţă a simbolurilor văd în naşterea şi învierea lui Iisus nişte procese ce sunt în legătură cu viaţa cosmică şi au deci o semnificaţie universală.

Crăciunul şi Paştele reprezintă două pagini esenţiale ale Cărţii Naturii. În acest fel trebuie să medităm asupra vieţii lui Iisus. Iisus este desigur un personaj istoric, dar nu trebuie să insistăm asupra acestui aspect: unde s-a născut, cine au fost tatăl şi mama sa, drumurile Iudeii, ale Galileei sau Samariei pe care le-a străbătut, pe cine a întâlnit… Nu foloseşte desigur la nimic nici să se inventeze despre el tot felul de evenimente supranaturale, ca şi cum legile naturii nu aveau nicio influenţă asupra sa. Trebuie să fie clar: superioritatea lui Iisus nu vine din faptul că s-ar fi sustras legilor naturii, ci dimpotrivă, din faptul că el ştia să îi citească legile, să le interpreteze şi să le aplice în viaţa interioară.

Iisus a fost o fiinţă măreaţă, fiindcă prin viaţa şi cuvintele sale el ne luminează misterele universului şi ale vieţii noastre interioare; fiecare lectură a Evangheliilor ne aduce o lumină asupra esenţialului. De aceea eu mulţumesc Cerului că mi-a dăruit această capacitate de a citi imaginile. Toate manifestările vieţii se află în faţa noastră, în jurul nostru ca o carte inepuizabilă, şi eu doresc să vă instruiesc cu ajutorul lor. Orice aberaţie despre o anumită problemă metafizică nu vă aduce nimic, dar imaginile sunt atât de clare şi precise încât vor rămâne mereu în mintea voastră ca nişte împliniri de neînlăturat.

Articol IX. Cap. 9 – Naşterea copilului Hristos

Sărbătorind Crăciunul, creştinii aniversează naşterea lui Iisus: ei merg la slujba de la miezul nopţii, mănâncă, beau, dar uită adevăratul sens al acestei naşteri, sau poate că nu l-au cunoscut niciodată. Creştinul care sărbătoreşte Crăciunul ar trebui să se întrebe dacă Iisus nu aşteaptă de la el altceva decât câteva cântece şi o bucurie colectivă pentru a-şi aduce aminte că el s-a născut acum două mii de ani.

În fiecare an la Crăciun, creştinătatea repetă că Iisus s-a născut. Desigur, Iisus s-a născut, toată lumea este de secole la curent. Dar a repeta aceasta nu foloseşte la nimic dacă creştinii nu au înţeles că evenimentul nu va avea efectiv sens decât în ziua în care se vor strădui să dea naştere şi în ei înşişi principiului divin, Hristos, a cărui expresie perfectă a fost Iisus. Iisus s-a născut pentru ca după el să se nască la viaţa divină generaţii întregi. Unii vor spune: „Cum să nu comemorăm că acum două mii de ani s-a produs acest eveniment extraordinar, venirea fiului Domnului pe pământ pentru a-i mântui pe oameni?" Da, dar comemorarea nu este de ajuns.

„Evanghelie" este un cuvânt de origine greacă: euanghelion înseamnă bună („eu") veste („anghelion"). Or, ce este o veste? Anunţul unui eveniment până atunci necunoscut. Acest eveniment este anunţat de înger (din grecescul anguelos: mesager) păstorilor. Vedeţi ce legătură există deci între acest două cuvinte „înger" şi „evanghelie". Îngerul spune: *„Că vi s-a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David"*. Se pune problema de a înţelege ce este un mântuitor şi ce este mântuirea. Oamenii îşi fac tot felul de idei despre ceea ce îi poate salva… şi se gândesc mai ales la mijloacele materiale! Or, mântuirea pe care Iisus a venit să ne-o aducă este o învăţătură a vieţii, al unei vieţi din ce în ce mai purificată, mai iluminată, mai spiritualizată.

Ceea ce constituie cea mai puternică legătură între un tată şi copiii săi este desigur viaţa, f viaţa ce le-a fost dată, iar el speră nu numai că ei nu o vor irosi, dar că vor şti să o facă utilă, chibzuită, frumoasă, bogată. Acesta este sensul parabolei servitorilor şi a talanţilor. Înainte de a pleca într-o călătorie, un om şi-a chemat servitorii: primului i-a încredinţat cinci talanţi, celui de-al doilea, doi, iar celui de-al treilea, unul, fiecăruia „după capacitatea sa", aşa cum

precizează Evanghelia. La întoarcere, el îi cheamă pentru a-i da socoteală: primul servitor şi-a valorificat calităţile şi îi arată dublul sumei; la fel şi cel de-al doilea, şi amândoi sunt felicitaţi şi recompensaţi. Cât despre cel de-al treilea servitor, acesta s-a mulţumit să-şi îngroape talantul în pământ! De aceea stăpânul i se adresează cu o mare severitate, apoi cere să i se ia talantul şi să i se dea celui care are acum zece. Vedeţi că stăpânul nu le ia servitorilor credincioşi talanţii înapoi, el îi lasă adăugând chiar talantul pe care servitorul neglijent nu a ştiut să îl valorifice.

Această parabolă este de o mare profunzime: ea explică cum trebuie să considere fiinţa umană viaţa ce a primit-o de la Domnul. Dumnezeu nu are nevoie de niciunul din bunurile noastre, noi le-am dobândit datorită vieţii pe care El ne-a dat-o, şi El ni le lasă. Singurul lucru pe care ni-l cere este să purtăm respect şi consideraţie pentru acest dar atât de preţios care este viaţa, făcând-o să rodească în noi, dându-i noi culori, noi parfumuri, noi savori. Aceste socoteli trebuie să ni le pregătim zilnic să le oferim Domnului. Iar bogăţiile vieţii se vor îndepărta de cel care este neglijent, leneş, lipsit de respect: el îşi va pierde încet-încet nu numai sănătatea, dar şi anumite însuşiri, anumite inspiraţii; fiinţele şi lucrurile nu vor mai prezenta atât de mult interes pentru el, nu îi vor mai aduce atâta bucurie.

Vedeţi deci că mântuirea adusă de Iisus se referă la înţelegerea vieţii pe care am primit-o de la Dumnezeu. Iar dacă creştinătatea sărbătoreşte în special naşterea şi învierea lui Iisus, este tocmai pentru că acestea se referă direct la viaţă: naşterea reprezintă apariţia vieţii, iar învierea este reînnoirea, regenerarea sa.

Dacă dorim să înţelegem această viaţă pentru care Iisus a venit să ne facă să ne naştem, nu? trebuie să ne mulţumim să sărbătorim Crăciunul în jurul unei iesle repetând: acum două mii de ani s-a născut Iisus într-o iesle, între un măgar şi un bou, înduioşându-ne în faţa unei păpuşi pusă pe nişte paie. Oh, desigur, este emoţionant, este frumos, cu Iosif şi Maria, cu magii, păstorii, oile şi îngerii care zboară şi cântă deasupra ieslei. Da, este emoţionant, dar trebuie să mergem mai departe.

Pentru a înţelege ce este o naştere în sensul spiritual, iniţiatic al

termenului, naşterea aşa cum o înţelegea Iisus, a doua naştere, trebuie să ne referim la răspunsul dat de el lui Nicodim: „*Adevărat, adevărat zic ţie*: *De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea* să intre *în împărăţia lui Dumnezeu*”. Pentru a pătrunde în împărăţia lui Dumnezeu, adică pentru a ne manifesta ca nişte fii ai Domnului, trebuie să avem în interior doi părinţi, aceşti doi părinţi spirituali pe care Iisus îi numeşte apă şi duh. Apa şi duhul (spiritul) reprezintă cele două principii masculin şi feminin ale înţelepciunii (spiritul este focul) şi ale iubirii (apa).

Aceasta înseamnă că în planul spiritual, fiinţa umană trebuie să se manifeste deopotrivă ca bărbat şi femeie, ca tată şi mamă, fiindcă în ea nu există nicio opoziţie între cele două principii masculin şi feminin: ele se unesc pentru a aduce pe lume copilul. Bărbaţii şi femeile se opun şi se luptă numai în planurile fizic şi psihic. În planul spiritual, principiile masculin şi feminin, înţelepciunea şi iubirea, trăiesc în armonie în fiecare fiinţă şi lucrează să dea naştere Copilului Divin, Hristos. Evident, este însă mai uşor să sărbătoreşti naşterea lui Iisus cu tot soiul de bucurii frivole, decât să meditezi asupra cuvintelor în care el ne explică cum trebuie şi noi să ne naştem.

„*De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea* să intre *în împărăţia lui Dumnezeu*”. Instituind botezul, Biserica a stabilit un ritual ce reprezintă într-un fel concretizarea acestor cuvinte. Copilul care primeşte botezul intră în comunitatea creştinilor. În cel mai bun sens al cuvântului, această comunitate creştină trebuie să îi trezească gustul pentru împărăţia lui Dumnezeu. Părinţii săi l-au născut mai întâi în planul fizic, Biserica îl face să se nască apoi în planul spiritual, şi de aceea i se dau un naş şi o naşă care trebuie să reprezinte pentru viaţa sa spirituală cele două principii masculin şi feminin care sunt tatăl său şi mama sa pentru viaţa sa fizică. Ceea ce nu înseamnă că tatăl său şi mama sa nu au niciun rol dejucat pentru viaţa sa spirituală, dimpotrivă!

Îmi veţi spune poate că la ora actuală, naşii şi naşele nu-şi mai iau în serios vocaţia lor spirituală; ei se mulţumesc să facă mai târziu nişte cadouri copilului, şi aceasta când îşi aduc aminte! Eu ştiu, dar vreau numai să vă arăt că, pentru cel care doreşte să înţeleagă ce

înseamnă să te naşti pentru viaţa divină, există în tradiţia creştină toate elementele ce permit interpretarea cuvintelor lui Iisus: „*De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh…*”

Nu voi intra în detaliile diferitelor ritualuri ale botezului prin care copilul este consacrat la câteva zile după naştere: unde este cufundat copilul în apă, unde îl stropeşte preotul cu câteva picături de apă, dar simbolul apei este mereu prezent. împreună cu apa, al doilea element folosit este uleiul: preotul îi înmoaie degetul mare de la mână, apoi face mici cruci pe fruntea, gura şi urechile copilului. Uleiul este un element care hrăneşte flacăra, este asemănător focului, focului spiritului. Atunci când Ioan Botezătorul anunţă venirea lui Iisus, el spune: „*Eu unul vă botez cu apă spre pocăinţă, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine… Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc*”. Iar atunci când Iisus primeşte botezul în apele Iordanului din mâinile lui Ioan Botezătorul, se spune că Duhul Sfânt a coborât asupra sa sub forma unui porumbel.

În această taină a botezului prin care copilul intră în comunitatea creştinilor se regăsesc deci apa şi focul menţionate de Iisus în răspunsul dat lui Nicodim. Iar aici trebuie să ştim să citim cartea naturii şi să interpretăm simbolurile. Scopul botezului este să trezească în fiinţe conştiinţa că ele sunt locuite de aceste două principii cosmice, apa şi focul, ce acţionează la toate nivelurile creaţiei, adică în planurile divin, spiritual, psihic şi fizic.

Revin şi insist în această privinţă: fiinţa umană poate intra în împărăţia lui Dumnezeu, adică să se simtă cu adevărat fiu sau fiică a Domnului, numai dacă se naşte din cele două principii ale înţelepciunii şi iubirii care sunt în planul spiritual manifestarea Părinţilor ei cosmici: Tatăl Ceresc şi Mama Divină. Adevăratul fiu, adevărata fiică a lui Dumnezeu este nu numai fiul sau fiica Tatălui Ceresc, ci şi a Mamei Divine, Soţia sa. Eu ştiu că spunând aceste lucruri voi şoca mulţi creştini, dar totuşi trebuie să le spun. Acela pe care creştinii îl numesc Dumnezeu este în realitate o Entitate care este în acelaşi timp masculină şi feminină: Spiritul Cosmic şi Natura sau, prezentate puţin diferit, Spiritul care are ca simbol focul şi Materia simbolizată de apă.

Dacă Dumnezeu a creat bărbatul şi femeia, este pentru că

femininul, ca şi masculinul, este conţinut în El. Simbolic vorbind, femeia reprezintă Natura şi ea face parte din Dumnezeu; principiul feminin face parte din Dumnezeu. Dumnezeu nu a creat-o ca să fie disprețuită, condamnată sau respinsă. Toţi acei Părinţi ai Bisericii care au condamnat femeia… (căutând-o în secret pentru că este imposibil să trăieşti respingând celălalt principiul) şi-au făcut mult rău şi au făcut mult rău celorlalţi, pentru că i-au împiedicat să îşi găsească împlinirea. Atât timp cât nu înţelegem că principiul feminin este egal în demnitate cu principiul masculin, ne aventurăm pe căi fără ieşire de unde ieşim sărăciţi, dezechilibraţi, şi atunci este inutil să vorbim despre naşterea spirituală. Vedeţi cum totul se leagă: viaţa spirituală, ca şi viaţa fizică, se bazează pe cele două principii masculin şi feminin.

Stă scris în cartea Pildelor lui Solomon: „*Ascultă*, *fiul meu*, *învăţătura tatălui tău şi nu lepăda îndrumările maicii tale*… *Căci lungime de zile şi ani de viaţă şi propăşire li se vor adăuga*”. Şi în acest caz, cuvintele pot fi luate într-un sens simbolic: nu numai tatăl şi mama fizici, ci şi tatăl şi mama spirituali. Pentru a ne prelungi viaţa, trebuie să avem un respect formidabil faţă de Tatăl Ceresc şi Mama Divină, Mama Natură, devenind conştienţi că nu există nici contradicţie, nici opoziţie între ele. Acela care nu acceptă natura ca Mamă, nu poate avea legături adevărate nici cu Tatăl său Ceresc, cu Spiritul Cosmic, şi nu se poate naşte în lumea spirituală.

Depinde de noi să înţelegem, pentru că viaţa nu va ceda. Da, viaţa creată de Dumnezeu ştie să se apere, ea ne va spune: „Încetaţi să vă împotriviţi mie. Vreţi să mă sufocaţi, să mă mutilaţi creând mereu separări, rupturi, dar voi relua de fiecare dată controlul, voi fi mereu mai puternică decât voi”. Este timpul ca toţi creştinii să înţeleagă că adevăratul creştinism este învăţământul vieţii, al întregii vieţi, fără nicio separare, fără să tăiem nimic. Noi avem doi părinţi în Cer, Tatăl Ceresc şi Mama Divină, Soţia sa. Străduindu-se să nege acest adevăr, aspectul feminin, matern al Divinităţii, dorind să avem doar un Tată Ceresc, adică susţinând existenţa doar a unui singur principiu creator, Biserica nu a făcut altceva decât să îi rătăcească pe oameni.

Unii vor spune: „Nu ni s-a vorbit niciodată de Mama Divină, Soţia Domnului. Cea pe care ne învaţă Biserica să o luăm în

considerare ca mama noastră în Cer este Maria, mama lui Iisus, adică mama lui Hristos, mama Domnului". Ştiu, dorind ca Iisus să fie Dumnezeu, s-a făcut din Maria mama Domnului. Dar nu acesta este adevărul, fiindcă Iisus nu este Hristos. El a devenit un reprezentant al lui Hristos, o manifestare a lui Hristos, iar Maria este o femeie în care s-a manifestat Mama Divină pentru a o face demnă de a fi mama lui Iisus. Dacă creştinii au nevoie să o transforme pe Maria într-un fel de divinitate, dacă această credinţă le face bine, de ce să-i împiedicăm? Dar nu acesta este adevărul şi nu voi reveni asupra acestui subiect.

Dacă aţi înţeles acum ce este adevăratul botez, vă veţi hotărî să lucraţi. Nu este de ajuns să fiţi botezaţi şi să îi cunoaşteţi adevărata semnificaţie. De-a lungul întregii existenţe, fiecare bărbat, fiecare femeie trebuie să se gândească să însufleţească această sămânţă divină pe care preotul şi părinţii lui au dorit să o introducă în el în momentul naşterii sale.

De ce serbăm Crăciunul tocmai la începutul iernii? Răspunsul se află tot în Cartea Naturii. Orice viaţă începe printr-o sămânţă, un grăunte îngropat în întunericul pământului sau în pântecele unei femei. Iar iarna este chiar acest sezon în care asupra acestor seminţe puse în sol se face o lungă lucrare de germinare care va reuşi în primăvară să aducă la viaţă o mulţime de existenţe noi. O lucrare asemănătoare se face în psihismul fiecărei fiinţe: în acest pământ negru care este natura sa inferioară, sămânţa Eului Divin, Hristos, trebuie să înceapă să încolţească. Iată evenimentul pe care creştinii îl celebrează în noaptea de Crăciun… da, tocmai, noaptea, la miezul nopţii, momentul cel mai întunecat.

Această idee este reprezentată şi de Fecioarele negre care sunt venerate încă în anumite biserici. Ele se află în majoritatea timpului într-o criptă, adică într-un loc ascuns şi întunecat, şi aceasta nu din întâmplare. Fecioara neagră care ţine pe genunchii săi Copilul Divin este reprezentanta acestui proces alchimic prin care toate tendinţele întunecate ale subconştientului nostru sunt supuse celor două principii spirituale ale focului şi apei: focul care luminează intelectul nostru şi îi dă înţelepciunea, şi apa care ne purifică inima şi îi dăruieşte iubirea. Atunci Copilul Hristos, conştiinţa noastră divină, se poate

naşte în noi. Misiunea noastră de fii ai Domnului este de a face să se nască în noi un copil de aceeaşi chintesenţă ca Tatăl său şi Mama sa cereşti. Iar copilul care se va naşte atunci va fi rege. El va transforma totul în aur şi, asemenea lui Iisus, el îi va vindeca pe orbi şi leproşi. Fiindcă ce este lepra? O boală care macină pielea. Iar păcatul este echivalentul psihic al leprei: el roade pielea sufletului.

Cel care l-a născut pe Hristos în sine primeşte, asemenea lui Iisus, puterea de a vindeca fiinţele datorită luminii şi iubirii sale. Veţi întreba: „Dar îi va vindeca cu adevărat?" El începe prin a-i vindeca în planul psihic înainte de a-i putea vindeca într-o zi în planul fizic. Dar atât timp cât nu a făcut să se nască acest Copil, el nu poate realiza nimic măreţ.

La ce vă foloseşte să fiţi botezaţi la naştere, în timp ce nu eraţi nici măcar conştienţi? Este bine să fiţi botezaţi, dar nu este de ajuns să fiţi puşi în cristelniţă ca să ajungeţi un catolic, un protestant sau un ortodox. Esenţialul este să continuaţi să hrăniţi în voi întreaga viaţă aceste două principii ale înţelepciunii şi iubirii datorită cărora îl veţi face să se nască pe Hristos în voi. Vă repet, este inutil să sărbătoriţi naşterea lui Hristos în fiecare an pe 25 decembrie dacă nu lucraţi să faceţi să se nască acest principiu cosmic şi în voi. De îndată ce acest proces al naşterii spirituale s-a declanşat, de îndată ce v-aţi angajat pe calea divină, nu trebuie să vă mai opriţi.

Unii vor spune: „Dar eu nu sunt creştin. Nu ştiu ce este Hristos, nu îmi spune nimic… Eu nu am ce face cu Hristos". Ei bine, denumiţi-l altfel, dar va exista mereu acest principiu al înţelepciunii şi iubirii ce face legătura între voi şi divin, oricărei religii i-aţi aparţine, sau chiar dacă nu aparţineţi nici unei religii. Dumnezeu nu l-a creat pe om creştin, evreu, musulman, budist etc, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său, iar pentru a regăsi această imagine în sine, fiecare este liber să-şi aleagă calea de urmat.

A sărbători naşterea lui Hristos înseamnă a ne pregăti să îl primim pe Hristos în noi. Iisus nu se poate naşte în noi; el s-a născut acum două mii de ani dintr-o femeie, Maria. Dar Hristos, care este un principiu cosmic, se poate naşte în noi cum s-a născut acum două mii de ani în Iisus. Este clar că naşterea lui Iisus reprezintă un eveniment

istoric de o importanţă capitală (deşi unii îi mai neagă încă realitatea), dar nu trebuia să se insiste atât de mult asupra acestui eveniment având convingerea că ar schimba cursul istoriei: naşterea unui om la un moment dat nu schimbă mare lucru.

Adevăratele transformări pot fi aduse numai de fiinţele care au făcut din naşterea lui Iisus un eveniment interior, un eveniment spiritual, naşterea lui Hristos în ele. Istoria nu se schimbă din exterior. Toţi cei care au dorit să impună nişte schimbări din exterior au reuşit să declanşeze persecuţii, războaie, masacre suplimentare, atâta tot. S-ar putea spune că naşterea lui Iisus a schimbat cu adevărat cursul istoriei atunci când creştinii vor fi capabili să îl facă să se nască pe Hristos în sufletul lor.

Articol X. Cap. 10 – Iisus mort şi înviat?

Viaţa lui Iisus, ca aceea a tuturor marilor maeştri spirituali, poate fi considerată ca un simbol universal. Este desigur ce au înţeles Părinţii Bisericii care au decis să îi aniverseze învierea primăvara. Desigur, ne putem gândi că era şi o manieră de a lupta împotriva a ce ei numeau păgânism, adică toate religiile politeiste ce venerau forţele naturii şi înălţau primăvara un cult divinităţilor vegetaţiei. Asimilându-le pe acestea, o sărbătoare creştină înlocuia astfel sărbătorile păgâne. Din motive asemănătoare, Crăciunul, naşterea lui Iisus, este sărbătorit la începutul iernii.

Creştinismul s-a edificat în mare parte pe vestigiile unui păgânism pe care s-a străduit să îl zdrobească. Multe biserici creştine au fost construite pe ruinele templelor şi locurilor de cult păgâne! Dar creştinismul, păgânismul… adevărul se află dincolo de aceste nume date unor credinţe şi filosofii parţiale şi părtinitoare. De ce să ne temem să privim viaţa aşa cum a creat-o Domnul? Nu putem lupta împotriva vieţii, trebuie să o înţelegem aşezând fiecare element, fiecare existenţă la locul pe care El i l-a dat. Toate lucrurile şi toate fiinţele sunt unite în Domnul.

Mi se întâmplă să privesc uneori la televizor retransmiterea slujbei şi a ceremoniilor ce se desfăşoară la Roma în ziua de Paşte. Sunt foarte fericit *să-l* îl aud de fiecare dată pe papă salutând învierea lui Hristos în toate limbile pentru creştinii din întreaga lume. Dar ce

înţeleg cu adevărat aceşti sărmani creştini din înviere?

Îmi amintesc deopotrivă şi de sărbătorile de Paşte din copilăria mea în Bulgaria. Trebuia să asişti la nişte slujbe atât de lungi! Desigur, existau şi cântece, dar preotul citea nişte texte interminabile extrase din Vechiul şi Noul Testament, cât şi rugăciuni, şi era plictisitor fiindcă le citea cu o voce atât de monotonă! Oare era atent la ceea ce citea?…

Eu mă aflam acolo cu nişte copii de vârsta mea. Aşteptam cu nerăbdare să se încheie totul, fiindcă singurul lucru care ne interesa pe noi copiii erau ouăle ce le aveam în buzunare. Trebuia să fim atenţi să nu spargem coaja acestor ouă fierte ce ni le dăduseră mamele noastre şi pe care le pictaserăm în toate culorile. Fiindcă plecând de la biserică, începeam un joc ce ne plăcea foarte mult. Era un obicei: fiecare lua un ou în mână şi îl ciocnea de oul pe care îl ţinea un alt copil. Ce tărăboi începea!… Cu o mare plăcere ne scoteam ouăle din buzunare şi le ciocneam cu ceilalţi! Iar învingătorul era desigur cel care reuşea să-şi păstreze intacte cât mai mult timp ouăle sale. Ei da, eram nişte copii, iar la Paşte copiii se distrează cu ouă colorate. Dar dacă s-ar explica copiilor ce reprezintă ouăle, ei s-ar putea familiariza cu această carte a naturii, iar sărbătoarea învierii ar deveni altceva pentru ei decât nişte ceremonii în timpul cărora se plictisesc.

Nu toţi creştinii au aceleaşi obiceiuri şi tradiţii, dar oul constituie pentru toţi un simbol al Paştelui. Şi fiind punctul de plecare al vieţii, oul este şi un simbol universal. În regnul animal, şi chiar în regnul uman, el este echivalentul grăuntelui din regnul vegetal, fiindcă conţine un germen care, fecundat, va deveni o fiinţă vie. La fel cum plantele se înmulţesc prin seminţe, animalele şi oamenii se perpetuează prin ouă.

Eu v-am vorbit de mai multe ori şi îndelung despre înviere, şi mai ales cum trebuie să interpretaţi acest cuvânt „înviere". Pretinzând că se bazează pe povestirea din Evanghelii şi a Faptelor Sfinţilor Apostoli, Biserica susţine că Iisus a murit pe cruce apoi a înviat şi a urcat la cer. Regret încă o dată că îi voi şoca pe creştini, dar nu aceasta este realitatea.

Când se spune despre cineva că a murit, se poate ca viaţa să nu îl şi părăsit în totalitate. Dovada este că el păstrează încă câtva timp

destule celule vii pentru a se putea grefa anumite organe ale sale unei alte persoane. Iar de-a lungul secolelor, când cunoştinţele medicale erau limitate, s-a confundat moartea cu starea de comă. De aceea, atunci când o fiinţă revenea din această stare de comă după un timp, era simplu să te gândeşti că ea a înviat. Veţi spune: „Dar Iisus l-a înviat cu adevărat pe Lazăr, pe fata lui Iair şi pe alţii…" În realitate, dacă el i-a adus la viaţă, înseamnă că ei nu erau complet morţi. „Atunci, nu a fost cu adevărat o minune?" Ba da, deoarece pentru a-i aduce pe aceşti bărbaţi şi femei la viaţă, trebuia ca Iisus să fie nu numai foarte pur, dar să posede şi nişte puteri cu totul excepţionale.

Atunci când a fost anunţat Iair, mai marele sinagogii, că i-a murit fata, Iisus spune: „*De ce vă tulburaţi şi plângeţi*? *Copila n-a murit*, *ci doarme*. „Iar în privinţa lui Lazăr, el spune deopotrivă: „*Lazăr*, *prietenul nostru*, *a adormit*; *Mă duc să-l trezesc*".

Era o modalitate de a spune că ei nu erau morţi cu adevărat. Numai că, pentru a-i smulge din acest „somn", puterea lui Iisus era necesară. Ca şi coarda de argint, acest cordon fluidic ce leagă sufletul, ca principiu vital, de corpul fizic, nu s-a rupt încă, şi el a putut să recheme sufletul şi să îl facă să reintre în corp. Dar atunci când coarda de argint s-a rupt, omul moare, şi niciun ritual magic, nicio rugăminte stăruitoare nu îl mai poate aduce la viaţă. Sufletul său nu mai revine, dar el se va naşte în altă parte, într-o altă lume.

Trebuie să vă fie foarte clar. Atunci când un om a murit cu adevărat, el nu mai învie, el nu mai revine în lumea celor vii. Deci, dacă după ce a fost coborât de pe cruce şi înmormântat, Iisus a ieşit din mormânt, înseamnă că nu a murit. Veţi replica: „Dar cum se face că după o asemenea suferinţă el nu a murit?" Dacă a ieşit din mormânt şi a întâlnit-o apoi pe Maria Magdalena şi pe unii dintre discipolii săi, înseamnă că nu murise încă. Şi tocmai acest lucru este cu adevărat extraordinar.

Iisus a înfăptuit o imensă lucrare asupra sa însuşi nu numai în această încarnare, ci şi în încarnările sale anterioare, toate celulele corpului său erau atât de însufleţite, de purificate, de iluminate, încât au rezistat suferinţelor patimilor şi ale crucificării. Coarda de argint nu s-a rupt şi a fost deci posibil să fie îngrijit şi readus la viaţă.

Se spune că Iisus a înviat a treia zi. Ce a făcut în aceste trei zile? Sufletul său a călătorit în celelalte lumi, a coborât chiar până în Infern. Aşa cum v-am explicat deja în alte conferinţe, această călătorie ritualică se regăseşte în majoritatea marilor Iniţieri ale trecutului. Atunci când considerau că discipolul este pregătit, Iniţiaţii îl supuneau unei experienţe foarte riscante: îl conduceau până la frontierele morţii pentru a-i elibera sufletul din corpul fizic, şi începea astfel o călătorie în cursul căreia el descoperea misterele Cerului şi ale Infernului. Iniţiaţii făceau un cerc în jurul său şi, prin lucrarea gândului, îi protejau corpul de pătrunderea abuzivă a unor entităţi ce erau tentate să se instaleze în el ca într-o locuinţă goală.

În Evanghelia după Ioan este scris: „*Au răspuns deci iudeii şi I-au zis*: *Ce semn ne arăţi că faci acestea*?" (El îi izgonise pe vânzătorii din templu). „*Iisus a răspuns şi le-a zis*: *Dărâmaţi templul acesta şi în trei zile îl voi ridica*. *Şi au zis deci iudeii*: *în patruzeci şi şase de ani s-a zidit templul acesta*! *Şi Tu îl vei ridica în trei zile*? *Iar El vorbea* despre *templul trupului Său*. *Deci*, *când* S-*a sculat din morţi*, *ucenicii Lui şi-au adus aminte că aceasta o spusese*…" Da, Iisus vorbea despre templul corpului său, deoarece ştia în ce stare de puritate reuşise să îl păstreze prin puterea spiritului său.

Evangheliile nu povestesc nimic despre viaţa lui Iisus între doisprezece şi treizeci de ani. Există aici un vid imens pe care unii au încercat să îi umple făcând tot felul de presupuneri. Unii cred că el a rămas în Palestina, alţii cred că a călătorit în India sau în Egipt.

Există nişte scrieri ce dovedesc existenţa lui Iisus în India. Cu ocazia primei călătorii făcute acolo, am citit una dintre aceste scrieri într-o mănăstire din Ladak şi am mai găsit o copie într-o mănăstire din Calcutta. Pentru a o putea citi, trebuia să merg zilnic la mănăstire, fiindcă călugării nu permiteau împrumutarea acestei scrieri. Am citit acest text într-o traducere în limba engleză. Se spunea că un bărbat foarte tânăr numit Isa a sosit în India cu o caravană ce venea din Palestina. Vreme de mai mulţi ani, el a studiat şi, pentru a studia, i-a frecventat pe brahmani intrând în conflict cu aceştia, reproşându-le spiritul de castă, rigiditatea lor, lipsa lor de iubire. Iar brahmanii furioşi au început să îl persecute. După câţiva ani, el a revenit în

Palestina, iar povestirea reproduce atunci ceea ce cunoaştem din Evanghelii până la crucificarea sa. Dar nu se opreşte aici. Ea spune cum Iisus, care a supravieţuit martiriului crucii, s-a reîntors în India, însoţit de mama sa şi de apostolul Toma, şi a trăit în Caşmir, murind la o vârstă foarte înaintată.

Vor exista într-o bună zi nişte cercetători care vor putea explica cum s-au desfăşurat cu adevărat evenimentele şi ce a reprezentat viaţa lui Iisus. Eu le las acest domeniu istoric, istoria nu este vocaţia mea, există unele subiecte care mă interesează mult mai mult. Specialiştii trebuie să-şi consacre timpul căutării unor manuscrise şi a unor mărturii arheologice! Eu mă concentrez asupra principiilor şi spun ceea ce cunosc conform adevăratei Ştiinţe Iniţiatice. Le revine altora sarcina de a confirma prin nişte mărturii istorice.

Cine ştie ce s-a întâmplat cu adevărat cu Iisus după ce a fost coborât de pe cruce şi aşezat în mormânt? Este imposibil de spus… Dar cum s-a crezut că a murit, creştinii nu puteau admite că Fiul Domnului moare pe cruce, şi a trebuit ca acest Fiu să învie. Din nefericire, nu este decât imaginaţie.

Veţi spune: „Dar dacă nimic nu este adevărat din ce predică Biserica de secole despre moartea şi învierea lui Iisus, creştinii nu au nimic de sărbătorit de Paşte!" încercaţi să înţelegeţi încă o dată că realitatea istorică este un lucru, iar cea spirituală un altul. Este adevărat că Iisus a fost crucificat, dar că a murit sau nu pe cruce şi că a înviat sau nu, aceasta nu schimbă cu nimic din ce trebuie să fie pentru noi esenţialul. Iar ceea ce trebuie să constituie pentru noi esenţialul este faptul că, după imaginea naturii, noi avem însuşirea de a muri pentru a învia.

Priviţi: materia moare şi renaşte continuu în natură. Este un fenomen universal, cosmic, şi el se repetă în fiecare om conştient de această corespondenţă ce există între viaţa naturii şi viaţa sa interioară. Există mereu o realitate interioară ce este superioară realităţii fizice. Nu trebuie să încetăm să aprofundăm legătura existentă între moartea şi învierea lui Iisus şi moartea şi învierea naturii. Astfel vom învăţa şi noi cum să murim şi să înviem. Oamenii mai au încă atâtea lucruri de învăţat despre viaţă şi moarte!

După ce trupul lui Iisus a fost coborât de pe cruce, Iosif din Arimateea şi Nicodim l-au înfăşurat în giulgiu şi l-au pus în mormânt. Dar în Evanghelii: se spune că, după trei zile, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iisus, şi Salomea au descoperit că piatra de mormânt fusese răsturnată şi Iisus nu mai era acolo. Încă o dată, nu realitatea materială a acestei întâmplări este cea mai importantă. Esenţialul este semnificaţia ei pentru viaţa noastră interioară şi vom descoperi această semnificaţie dacă ne vom întoarce la imaginea grăuntelui.

Grăuntele pus în pământ se împarte în două, apoi moare după ce a lăsat să iasă din sânul său germenul vieţii. Mormântul este natura noastră inferioară în care trebuie să practicăm o deschidere pentru a putea ieşi. Unii au văzut în mormânt o reprezentare a corpului fizic, ceea ce nu este cu totul fals. În realitate, ceea ce împiedică manifestarea vieţii, manifestarea spiritului, nu este într-atât corpul fizici ci acea carapace fluidică constituită din toate dorinţele, lăcomia şi hărţuielile naturii noastre inferioare. Ea se interpune între spiritul nostru şi corpul fizic. Dacă ea nu ar fi creat mereu tot felul de miasme şi fumuri, spiritul nostru ar fi stăpânit perfect corpul fizic.

Iisus s-a folosit deseori de imaginea grăuntelui pentru a explica adevărurile esenţiale ale vieţii spirituale. El spunea: „*Dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur, iar dacă va muri, aduce multă roadă*”. Grăuntele este simbolul vieţii. Iar din această moarte a grăuntelui se eliberează puterile vieţii.

Învierea nu este altceva decât un curent de viaţă ce străbate regiunile în care, fizic sau psihic, boala şi moartea au început să-şi facă simţită prezenţa. Atâtea fenomene din natură ne pot da o idee despre acest proces! Nu numai germenul care iese din grăunte, dar şi puiul care iese din ou, anumite mamifere care se trezesc din somnul lor hibernal, gogoaşa care se transformă în fluture sunt nişte imagini ale învierii. Dar pomii?... Şi ei învie primăvara: toate acele crengi negre şi goale ce se acoperă de frunze şi flori! Iată încă o înviere. Dar de ce învie ei? Fiindcă nu au murit, fiindcă viaţa este mereu prezentă în ei.

Toate aceste fenomene ale naturii îşi au corespondenţa în om. În mod fizic, psihic, omul „moare” şi învie zilnic. Când viaţa slăbeşte în el, el moare; când ea vine să îl viziteze, el învie. Este ca şi cum un sânge

nou i-ar circula prin vene. Numai viaţa, viaţa divină, este cea care ne învie, şi trebuie să lucrăm să dobândim această viaţă.

Afirmând că le place natura, cei mai mulţi oameni o văd, în cel mai bun caz, ca mediul lor înconjurător sau un subiect poetic. Ei nu simt până la ce punct ea este în legătură cu viaţa lor intimă, fiindcă natura le descoperă propria viaţă. Natura reprezintă infinit mai mult decât un mediu înconjurător sau un decor frumos. De aceea contemporanii noştri au dreptate când se tem văzând distrugerile ce se comit în cadrul ei. Nu numai că oamenii distrug ceva din care fac parte, dar care face parte şi din ei înşişi. Înţelegerea fiinţei lor profunde depinde de înţelegerea pe care o au despre fenomenele naturii, şi în acest sens ei trebuie să lucreze.

Articol XI. Cap. 11 – Sacrificiul lui Iisus pe cruce: puterile sângelui

Iisus a murit pe cruce… Purtând cu ei această imagine a crucifixului, creştinii au plecat să convertească întregul pământ. De două mii de ani ei repetă neîncetat: „Iisus a murit pentru noi… Iisus şi-a vărsat sângele pentru păcatele noastre… Iisus ne-a salvat sacrificându-şi viaţa pe cruce… Fiul Domnului şi-a dat gangele pentru mântuirea lumii… Repetând toate acestea, ei se cred superiori credincioşilor altor religii, şi mai ales celor care nu cred. Vă daţi seama? Fiul lui Dumnezeu însuşi şi-a vărsat sângele pentru ei, a ispăşit pentru ei păcatul originar. Prietenii, părinţii lor chiar nu ar da poate nici doi bani pentru ei, dar fiul Domnului şi-a vărgat sângele, există deci un motiv să se simtă mândri! Cum este posibil să se întreţină asemenea credinţe în secolul al douăzecilea?

Din nefericire, este de ajuns să priveşti starea creştinătăţii pentru a constata că aceşti creştini nu sunt mai mântuiţi decât credincioşii altor religii, şi nici mai mult decât mulţi atei. Ei comit aceleaşi nelegiuiri, aceleaşi crime, fiindcă există mereu aceeaşi natură umană egoistă, lacomă, răzbunătoare ce îi locuieşte. Ei da, o fiinţă umană nu îşi schimbă în mod miraculos natura numai pentru că a fost botezată. „Este adevărat, vor spune unii, creştinii sunt deopotrivă nişte sărmani păcătoşi. Iar dacă cred cu sinceritate că Iisus, fiul Domnului, a murit ca să îi mântuiască, este de ajuns; fiindcă credinţa salvează, iar

când vor ajunge în lumea de dincolo, ei vor fi recunoscuţi ca nişte adevăraţi fii ai Domnului". Ei bine, deschideţi ochii: dacă ei nu s-au manifestat deja în timpul vieţii lor pe pământ ca nişte fii ai Domnului, cu atât mai mult nu o vor face după moartea lor.

Nu are sens să repetăm că Iisus ne-a mântuit. Creştinii recită: „Miel al Domnului, care iei păcatele lumii..." Este o inepţie. Iisus a plătit cu viaţa sa pentru că a fost un precursor, a plătit cu viaţa sa această îndrăzneală de a dori să aducă o lumină, chiar dacă aceasta trebuia să deranjeze autorităţile religioase şi politice din vremea sa, dar nu a venit să ia asupra sa păcatele oamenilor. Dacă oamenii comit nişte greşeli, ei sunt responsabili pentru ele şi trebuie să plătească. A-ţi închipui că cineva din i exteriorul lor îi poate salva de consecinţele faptelor lor, înseamnă că nu ai înţeles nimic din viaţa spirituală, nici chiar din viaţa psihică. Ţi se pot oferi nişte mijloace, nişte metode pentru a te salva, dar nu eşti salvat. Când observi anumiţi creştini, chiar printre cei mai zeloşi, este clar că Iisus nu i-a salvat: în ce stare de mizerie spirituală se află!

Fiindcă Iisus a fost crucificat acum două mii de ani, toate generaţiile de creştini care vor veni vor fi în mod automat mântuite?... Ştim oare ce este „mântuirea"? în realitate, Iisus a făcut mai mult de1 cât să ia asupra sa păcatele oamenilor, ceea ce era de fapt imposibil; el le-a deschis o cale pentru a i ajunge prin propriile strădanii să se salveze ei înşişi, l iar pe această cale vor putea păşi veşnic.

Fiecare fiu important al Domnului care vine pe pământ aduce oamenilor nişte adevăruri esenţiale, nişte metode noi pentru a-i mântui, dar depinde de ei să le înţeleagă şi să le folosească, depinde de ei să lucreze pentru propria eliberare. Veţi replica: „Micşoraţi însă valoarea sacrificiului lui Iisus!" Deloc. Măreţia sacrificiului lui Iisus nu este diminuată dacă vă spun că nu veţi fi mântuiţi decât prin lucrarea voastră. Dumnezeu vrea un singur lucru: perfecţionarea creaturii umane. Iar pentru a se perfecţiona, ea trebuie să depună nişte eforturi. Ni se poate deschide calea, ni se poate spune cum să păşim pe ea, dar nimeni nu poate merge în locul nostru, noi suntem cei care trebuie să înaintăm. Iar sacrificiul lui Iisus este şi preţul ce a trebuit să îl plătească pentru a deschide această cale. Există oare mulţi creştini

pregătiţi să îl înţeleagă? Oare le-a explicat cineva măcar o dată de ce Iisus trebuia să-şi verse sângele pe cruce?

În epoca în care Iisus a venit, calea ce ducea la Dumnezeu era atât de înfundată cu nişte prezenţe întunecoase, şi numai fiinţele care posedau o inteligenţă, o voinţă, o îndrăzneală deosebite aveau posibilitatea să înainteze. Mulţimea, poporul vegeta, fiind menţinut intenţionat la un nivel inferior de conştiinţă. Religia era afacerea unei elite, iar cei care nu aparţineau acestei elite erau lăsaţi în ignoranţă. Erau ameţiţi cu tot soiul de superstiţii şi poveşti de adormit în picioare, şi chiar dacă aceste practici şi mituri au în realitate un sens profund, acesta era bine păzit pentru a nu le fi revelat.

Drumul trebuia deci să devină-mai-accesibil pentru toţi oamenii, şi tocmai aceasta a făcut Iisus îl înţelege numai cel care posedă adevărata cunoaştere iniţiatică, dar în acelaşi timp voi încerca să clarific pentru voi această problemă începând prin a vă da un exemplu. Există pe pământ regiuni unde nu s-ar fi putut ajunge dacă nu s-ar fi construit nişte drumuri, căi ferate etc. Pentru aceasta, au fost secate nişte mlaştini infectate cu tot felul de insecte, săpate nişte tuneluri în munţi sau construită o trecere printr-o vegetaţie de nestrăbătut. De îndată ce lucrările s-au încheiat, drumul era în sfârşit practicabil pentru toţi cei care doreau să îl străbată.

În epoca în care Iisus a venit, calea evoluţiei era blocată de nişte entităţi monstruoase, nişte egregoruri care se hrăneau cu sângele victimelor oferite zeilor. Înaintea lui Iisus, toate religiile practicau nişte jertfe sângeroase; iar spiritele lumii astrale, numite şi larve, elementalii, care se hrăneau cu emanaţiile produse de sângele victimelor, se înmulţeau şi se întăreau fără încetare, formând în jurul oamenilor o atmosferă întunecoasă, nesănătoasă. Iisus a venit să deschidă o cale prin aceste regiuni ale planului astral pentru ca toţi oamenii, chiar şi cei mai năpăstuiţi, cei mai dispreţuiţi, să îl poată întâlni în sinea lor pe Tatăl lor Ceresc. Dar, asemenea planului fizic, pentru a croi un drum, trebuia mai întâi să defrişezi, să cureţi, să purifici; şi nu era foarte simplu să te descotoroseşti de aceste entităţi ce blocau calea. De aceea, în locul sângelui victimelor din care ele se hrăneau, a trebuit ca Iisus să şi-l dea pe al său. Da, aici este un mare

mister: puterea sângelui. Când se vorbeşte despre sângele vărsat de Iisus pentru noi, trebuie subînţeles acel fluid atât de pur care este o condensare a vieţii divine.

În Evanghelii se spune că în grădina Ghetsimani, Iisus a început să simtă neliniştea morţii până când *„sudoarea Lui s-a făcut ca picături de sânge care picurau pe pământ"*. Desigur, sângele poate fi considerat în sens propriu, ca şi în sens figurat, fiindcă înainte de a fi acest lichid roşu care circulă în corp, sângele este o chintesenţă subtilă purtătoare de viaţă în care se exprimă toate calităţile şi virtuţile omului. Iar dacă în aparenţă sângele lui Iisus nu diferea de cel al oricărei fiinţe umane, în realitate fiecare picătură din acest sânge era asemenea unei picături de lumină.

Iisus s-a purificat şi identificat într-atât cu Tatăl său Ceresc încât sângele său a devenit o condensare a vieţii divine, din chiar esenţa Domnului. Căzând pe pământ, substanţele celeste ce impregnau acest sânge au modificat ceva chiar în materia pământului, făcând să apară forţe şi virtuţi noi pe care el nu le poseda încă. Iar atunci când entităţile lumii astrale s-au grăbit să se hrănească cu ele, acest sânge a produs asupra lor acelaşi efect produs de o băutură foarte tare: ele nu l-au suportat, parcă s-ar fi îmbătat; astfel ele au slăbit, s-au sfrijit şi au eliberat trecerea. Calea este liberă acum pentru toţi oamenii.

Iată care a fost sacrificiul lui Iisus. Nu este deci suficient să spunem că, deoarece şi-a vărsat, sângele, noi suntem mântuiţi; ar fi prea simplu! Vărsându-şi sângele, Iisus a deschis numai o cale pentru ca să putem, prin strădaniile noastre, să ne salvăm pe noi înşine şi depinde de noi să păşim pe această cale, studiindu-i şi aplicându-i învăţătura.

Sacrificiul lui Iisus a fost punctul de plecare al unei noi concepţii despre Dumnezeu şi om. Iisus a plătit pentru a se deschide o cale. Fiindcă trebuie să plătim mereu. Trebuie să plătim chiar şi pentru un drum, şi nu numai cu bani. De secole, aţâţi oameni din lume au plătit cu viaţa la construcţia de drumuri, de tuneluri, de poduri, de căi ferate! Atunci, cu atât mai mult trebuie plătit pentru a deschide în lumea psihică o cale până la Dumnezeu. Şi fiindcă a trasat această cale, Iisus s-a putut identifica cu Hristos spunând: *„Eu sunt Calea* „sau „Ni*meni nu*

vine la Tatăl Meu decât prin Mine". Întrebaţi-l pe Iisus, dacă puteţi, şi el vă va răspunde: „Sacrificiul meu nu este ceea ce vă închipuiţi. La ce foloseşte să plăteşti o dată în istorie pentru păcatele oamenilor? Ei vor reîncepe să păcătuiască".

Atunci când plătim pentru greşelile cuiva fără a-l lumina, el nu înţelege nici măcar ce am făcut pentru el şi va comite aceleaşi greşeli. Cineva este într-o situaţie dificilă… Este bine să îl salvaţi, dar există o mare probabilitate să se prăbuşească la prima ocazie. Cum el nu a învăţat nimic, nu a înţeles nimic, nu este nici măcar recunoscător, uită ce aţi făcut pentru el; într-o nouă împrejurare, vă va solicita din nou ajutorul, iar dacă nu îl veţi da, el va deveni furios. Cum poate el să progreseze astfel?

Acest sacrificiu al lui Iisus ce îi cucereşte pe creştini de secole trebuie înţeles într-o manieră corectă. Veţi spune: „Nu este însă respectuos să „ne bucurăm astfel?" Ah, fiindcă vă gândiţi că este o manieră de respect să se împânzească pământul cu nişte reprezentări ale chinurilor lui Iisus? Vă gândiţi că Iisus este fericit văzându-se peste tot crucificat? Creştinii au purtat crucea în cele patru colţuri ale lumii, ameninţând popoarele nevinovate: „Dacă nu credeţi că Iisus v-a mântuit murind pe cruce, vă vom ucide". Oare aceasta dorea Iisus?

Toţi pastorii şi preoţii repetă fără încetare: „Iisus a fost crucificat… Iisus şi-a dat sângele pentru noi". O ştim deja, la ce foloseşte să o repetăm? Creştinii sunt adormiţi cu aceste cuvinte. Desigur, se doreşte să li se arate imensitatea sacrificiului lui Iisus, dar aceasta nu dă mari rezultate. De ce să nu li se prezinte deseori triumfător, în pace şi lumină, antrenându-i pe oameni să devină ca el? Insistând atât de mult asupra chinurilor sale, în conştiinţa lor se întunecă ceva. Desigur, sufletele sensibile varsă câteva lacrimi. Dar cum să fii emoţionat având în continuare în faţa ochilor viziunea unei fiinţe martirizate, sângerând şi cu o coroană de spini pe cap? Nu ai nicio dorinţă să îi urmezi exemplul.

Pentru a-i putea antrena pe oameni, trebuie să le prezinţi frumuseţea, măreţia. Putem vorbi despre crucificare, dar dându-i o interpretare mai vastă. Un Iniţiat vede în Hristos pe cruce Sufletul lumii expunându-se în cele patru direcţii ale spaţiului. Dar oare

această dimensiune sublimă, măreaţă, le este prezentată creştinilor?

Iisus s-a sacrificat pentru a oferi oamenilor lumina, pentru a elibera o cale ce îi va conduce până la lumea divină. Iar acest lucru este mult mai important decât să-şi ia asupra sa toate păcatele lor. Iisus a deschis calea mântuirii dând învăţătura sa, şi datorită acestei lumini, oamenii se vor elibera ei înşişi de păcatele lor. De aceea, el nu a spus numai: „*Eu sunt Calea*", dar şi: „*Eu sunt lumina lumii*". Iisus ne-a dat această lumină pentru a ne arăta direcţia, şi depinde de noi să păşim cu picioarele noastre pe ea. Dar creştinii doresc ca Iisus însuşi să îi ducă la Cer, şi vor continua să comită aceleaşi greşeli, aceleaşi crime, mulţumindu-se să repete: „Iisus ne-a mântuit". Ei bine, nu, Iisus nu este maestrul unor leneşi.

Vreau să mă înţelegeţi bine, eu nu am venit să distrug ceea ce predică Biserica, ci a adapta lucrurile, a le acorda, arătând creştinilor care este cu adevărat această cale deschisă de Iisus. Depinde de fiecare să se mântuiască prin propria viaţă de puritate, de înţelepciune şi iubire.

Foarte puţine persoane sunt capabile să măsoare măreţia sacrificiului lui Iisus. A-ţi vărsa sângele: nimic nu este mai preţios ca sângele din! cauza a tot ceea ce el reprezintă în planul fizic, concret, dar şi în planul spiritual. De aceea s-au născut multe poveşti în jurul acelei cupe în care, după Evanghelii, Iosif din Arimateea ar fi cules sângele lui Iisus. Întreaga legendă a Graalului s-a format în jurul acestei cupe: ea are la origine nevoia oamenilor de a sărbători, a perpetua în memoria secolelor misterele sângelui lui Hristos. Aici se găsesc nişte lucruri foarte sfinte, foarte solemne, şi întreaga mea fiinţă freamătă atunci când trebuie să vi le expun.

Articol XII. Cap. 12 – „Râuri de apă vie vor curge din pântecele lui".

Dumnezeu este singurul maestru al vieţii. Oamenii au încercat dintotdeauna să îi afle secretele, fie pentru a şi-o prelungi, fie pentru a o crea ei înşişi, şi unul dintre exemplele cele mai cunoscute în tradiţia esoterică este cel al golemului.

Se povesteşte că în ghetoul din Praga, în secolul al şaptesprezecelea, rabinii au fost tentaţi să creeze fiinţe vii. Ei s-au

inspirat din *Facerea*, unde se spune că Dumnezeu a plămădit primul om, Adam, plecând de la pământul umed, dându-i viaţă, suflându-i în nări. Ei au modelat formele umane în argilă şi au înscris pe fruntea lor cuvântul evreiesc *emeth*: adevăr, care le comunica viaţa. Aceste creaturi însufleţite erau la dispoziţia lor şi se deplasau pentru a le executa ordinele. Dacă se întâmpla ca una dintre ele să scape controlului creatorului ei, ea devenea un pericol şi nu mai rămânea altceva de făcut decât să fie distrusă. Era suficient să se şteargă de pe fruntea ei prima literă din cuvântul *emeth*, fiindcă înlăturarea acestei litere înseamnă în ebraică cuvântul *maveth*: moarte, şi golemul se prăbuşea în ţărână. Sunt cu certitudine legende ce au fost imaginate plecând de la câteva elemente reale. Eu nu am cunoscut niciodată nimic asemănător; ştiu însă că multe lucruri sunt posibile, chiar dacă ele nu se întâmplă aşa cum sunt relatate.

Omul nu are puterea de a crea viaţa. El nu poate decât să o transmită, de aceea această problemă a golemului nu mă interesează într-atât. Ceea ce mă interesează, şi în ceea ce cred, este puterea vieţii divine ce impregnează întreaga creaţie şi pe care o primim în fiecare zi prin intermediul soarelui. Această viaţă o putem capta, o putem absorbi, bea, pentru a ne regenera toate celulele.

Când Iisus spunea: „*Şi aceasta este viaţa veşnică*: *să te cunoască pe Tine*, *singurul Dumnezeu adevărat* el identifica viaţa prin cunoaştere. Dar ce înseamnă „a cunoaşte?" Această cunoaştere a lui Dumnezeu care dă viaţa veşnică nu este doar produsul unei însuşiri a creierului. Or, mai exact, capacitatea de înţelegere şi cunoaştere posedate de creier sunt o sinteză a inteligenţelor tuturor celulelor din corp, deci a celulelor braţelor, a mâinilor, a ficatului, a plămânilor, a stomacului, a sexului etc. Toate aceste inteligenţe sunt reunite şi reprezentate în creier. Dacă celulele acestor organe sunt slăbite, cloroformate, omul nu pot ajunge la adevărata cunoaştere.

Fiecare celulă a corpului nostru posedă o mică inteligenţă datorită căreia ea execută o sarcină determinată, şi toată cunoaşterea lor, sintetizată în creier, exprimă inteligenţa întregului organism. Dacă inteligenţa celulelor este redusă, creierul devine limitat. Omul îşi dezvoltă deci creierul printr-o lucrare asupra ansamblului celulelor

corpului său.

Totul este legat. De aceea trebuie în fiecare zi să ne gândim să purificăm, să însufleţim, să ne iluminăm celulele, pentru ca buna lor funcţionare să se reflecte asupra creierului şi să ne uşureze înţelegerea lucrurilor. Celulele ficatului, ale stomacului, ale intestinelor care nu ştiu să-şi îndeplinească corect lucrarea, împiedică raţionamentul: la persoanele care au citit şi au studiat mult se vor proiecta în toate judecăţile lor nişte urme întunecate şi deformate venind din proasta funcţionare a organelor lor. Chiar şi la cei consideraţi mari gânditori, mari filosofi, câte greşeli nu au ca origine insuficienţa celulelor anumitor organe ce le blochează activitatea mentală! Toate aceste neajunsuri ale ficatului, ale stomacului, ale intestinelor, ale pancreasului… produc undeva în creier o limită pe care omul nu o poate depăşi.

Eu ştiu că spunând aceste lucruri îmi voi atrage critici şi chiar ironii. Dar nici criticile, nici ironiile nu mă vor face să renunţ la această convingere: inteligenţa omului depinde de inteligenţa celulelor întregului său corp, şi el nu îl poate cunoaşte pe Dumnezeu, nici să posede viaţa veşnică, dacă nu şi-a educat înainte de toate celulele.

Exerciţiile preconizate de învăţământului nostru şi chiar sfaturile privind respiraţia sau nutriţia nu au alt scop decât să amelioreze starea celulelor noastre pentru a lărgi şi a uşura înţelegerea noastră. Sfaturile privind nutriţia, cum este de exemplu vegetarismul, nu sunt destinate să ne lipsească de o hrană plăcută. Mulţi oameni îşi imaginează că a nu consuma carne sau a te abţine de la alcool le este cerut numai din motive de umilinţă, pentru a fi pe placul Domnului căruia îi place să îi vadă pe oameni în lipsuri şi suferind. Ei bine, nu!

Prin viaţa şi învăţătura sa, Iisus a dorit să arate cum spiritul poate lua progresiv în posesie materia cu scopul de a se manifesta prin ea. Spiritul vine să se încarneze în fiecare fiinţă umană. Această încarnare a spiritului este chiar singurul motiv al existenţei noastre pe pământ, dar cu o condiţie: să ne pregătim corpul fizic să primească impulsurile sale şi să le răspundă. Aceasta este învierea.

Corpul unui om este constituit din miliarde de celule; fiecare

celulă este locuită de un suflet viu şi fiecare trebuie să învie. Când toate aceste suflete au înviat, atunci da, putem vorbi cu adevărat despre înviere. Învierea este deci un neîntrerupt proces. Zilnic trebuie să adăugăm ceva nou, zilnic trebuie să fim conştienţi, vigilenţi, atenţi, şi vom simţi încet-încet producându-se în noi aceleaşi fenomene ca primăvara când pământul primeşte de la soare mai multă lumină şi căldură, şi când toţi germenii însămânţaţi încep să încolţească. Toată această vegetaţie ce o vedem născându-se sau renăscând primăvara reprezintă o imagine a fenomenelor ce se pot produce în viaţa noastră fizică şi în viaţa noastră psihică, dacă am înţeles care este adevărata viaţă.

La fiecare reîntoarcere a primăverii, străduiţi-vă să profitaţi de condiţiile oferite pentru a simţi cum puteţi adăuga mai mult din această viaţă nouă şi proaspătă, şi continuaţi apoi întreg anul să păstraţi această cale! Apoi, în anul următor reîncepeţi şi reîncepeţi iar!… Da, să fim mereu din ce în ce mai însufleţiţi pentru a putea intra însufleţiţi în moarte, care nu este în realitate decât o schimbare de forme. Iar când veţi reveni în viitoarele încarnări, veţi relua această lucrare până la învierea finală.

Creştinii refuză ideea de reîncarnare pentru că ea este evident incompatibilă cu teoria învierii corpurilor la sfârşitul timpurilor: dacă omul se reîncarnează, există succesiv mai multe corpuri, şi atunci în care se va reîncarna în momentul Judecăţii de Apoi? Fie că o acceptă sau o refuză, reîncarnarea este o realitate pe care întreaga natură nu încetează să o sublinieze.

Biserica ne învaţă că la sfârşitul timpurilor, după ce au trăit o singură viaţă într-un singur corp, morţii vor ieşi din morminte pentru a fi judecaţi. Dar cum vă imaginaţi că trupurile care au stat mii de ani în sicrie, sau pur şi simplu în pământ sau pe fundul mărilor, se vor trezi la un sunet de trompetă? Din unii nu a mai rămas nimic de mult, scheletul lor s-a transformat în ţărână. Atunci, ce sunt aceste trupuri care vor ieşi din morminte şi în ce stare?… În realitate, învierea este un proces spiritual îndelungat ce ne smulge din stagnare, din descompunerea interioară, până în ziua în care după încarnări şi încarnări de muncă şi de eforturi vom renaşte în „corpul de slavă”.

Acest corp de slavă despre care vorbeşte apostolul Pavel trebuie să îl înţelegem ca o realitate spirituală. Altfel, cum s-ar transforma în lumină corpul fizic al unui bărbat sau al unei femei în momentul în care iese din mormânt?

Vom învia numai atunci când vom reuşi să facem să curgă viaţa divină în fiecare celulă din corpul nostru. Învierea este deci un proces extrem de lung şi lent, şi de aceea a fost plasat simbolic la sfârşitul timpurilor. Dar noi trebuie să întreprindem această lucrare de înviere acum, imediat. Nu foloseşte la nimic creştinilor să repete: „Iisus a înviat... Iisus a înviat..." dacă în acest timp uită că şi ei trebuie să reînvie, fără să aştepte sfârşitul lumii! învierea începe în ziua în care vom deveni mai înţelepţi, mai luminaţi, în care inima noastră se deschide în faţa tuturor creaturilor. Da, există criterii ce nu pot înşela. Învierea este o stare de conştiinţă: este viaţa divină ce începe să ne irige fiinţa interioară şi elimină tot ce nu vibrează la unison cu ea.

Învierea se manifestă prin formarea unui alt corp în om, un corp care este dublul luminos al corpului fizic. Atunci când Iisus a apărut transfigurat pe muntele Tabor în faţa discipolilor săi, Evangheliile spun că: „*Şi S-a schimbat la faţă, înaintea lor, şi a strălucit faţa Lui ca soarele, iar veşmintele Lui s-au făcut albe ca lumina*". Cum să explicăm acest fenomen? înseamnă că Iisus a reuşit să formeze în el acest corp luminos ce a irupt şi l-a învăluit în strălucirea lui. Adevărata înviere a lui Iisus s-a produs deci cu mult înainte de moartea sa, şi nu după. Pentru a apărea aşa în lumină, înseamnă că el înviase deja, înviase în chip spiritual. Şi pentru că înviase deja, el nu a murit pe cruce. El şi-a purificat şi însufleţit într-atât toate celulelor corpului fizic încât acestea au rezistat la toate suferinţele ce le-a trăit şi la chinul crucificării. Iată adevărul: Iisus nu a înviat trei zile după moartea sa; Iisus era deja înviat.

Atunci când procesul de înviere este încheiat, toate organele şi membrele sunt regenerate, şi omul se degajă din corpul său aşa cum o crisalidă se desprinde din gogoaşă pentru a deveni un fluture. El este acum în posesia unui nou corp, corpul de slavă, datorită căruia poate să călătorească în spaţiu, să viziteze alte locuri, alte creaturi, să le vorbească, să le ajute. Corpul de slavă, ce este alcătuit după imaginea

corpului fizic, îi dă posibilităţi mult mai extinse, şi datorită lui el poate acţiona în lumea invizibilă.

Învierea este mai întâi de toate un proces spiritual de purificare, de iluminare care, dacă este adus la un anumit grad de intensitate, reuşeşte să producă nişte efecte până la cel mai mic atom al corpului fizic. A învia înseamnă a deschide vieţii divine nişte căi în toate regiunile fiinţei noastre; fiindcă vieţii îi este caracteristic să nu rămână pe loc, ci să se strecoare peste tot pentru a înnoi totul.

Ce este elixirul vieţii veşnice despre care vorbesc alchimiştii? Un lichid care eliberează canalele organismului pentru ca energiile vitale să poată circula în străfundurile sale. Omul la care toate fluidele găsesc o cale, este viu şi sănătos. Astuparea tuturor acestor canale şi vase prin care lichidele şi fluidele circulă în organism antrenează senilitatea, boala şi moartea. Ei bine, dacă în astrologie, Saturn prin unele din aspectele sale este legat de senilitate şi moarte, este tocmai pentru că influenţa sa are proprietatea de a coagula, a cristaliza materia şi a se opune astfel circulaţiei energiilor.

Eu v-am spus deja, toate practicile recomandate de învăţământul nostru (să consumăm o hrană pură şi uşoară, să bem des apă caldă fiartă, să facem exerciţii de respiraţie şi gimnastică, să întreţinem în noi doar gânduri şi sentimente curate, adică dezinteresate, generoase…) au ca scop să ne facă mai însufleţiţi, eliberând toate căile de circulaţie în corpul nostru. Dar mai presus de toate, trebuie să învăţăm să intrăm în legătură cu acela care proiectează în spaţiu aceşti curenţi de viaţă puternici ce însufleţesc întreaga natură: soarele. Nu este de ajuns doar să privim din când în când soarele, fiind distraţi. Este o adevărată lucrare de întreprins prin intermediul gândului, al imaginaţiei: să ne scăldăm în curenţii săi, să extragem de aici nişte forţe, umplând întreaga noastră fiinţă pentru a le folosi ulterior întru slava Domnului.

Sub pretext că trebuie acordată întâietate sufletului şi spiritului, Biserica i-a învăţat pe creştini să-şi neglijeze corpul fizic, să îl dispreţuiască sau chiar să îl maltrateze, considerând că el nu trebuie să joace niciun rol în viaţa spirituală, constituind chiar un obstacol. Ei bine, este o greşeală, o greşeală gravă, pentru că nu este bine să

separăm corpul fizic de suflet şi spirit. Printr-o disciplină corectă şi unele exerciţii destinate să trezească anumiţi centri ai corpului fizic, omul poate acţiona asupra sufletului şi a spiritului său. Aceşti centri sunt printre altele, aura, plexul solar, centrul Hara, chakrele…

Evoluţia noastră trebuie să se facă în cele trei lumi, fizică, psihică şi spirituală. Este sensul cuvintelor lui Hermes Trismegistus (adică „de trei ori foarte mare") la sfârşitul Tablei de Smarald: „Astfel sunt numit Hermes Trismegistus, având cele trei părţi ale filosofiei întregii lumi".

Omul va fi mereu tentat să respingă bătrâneţea şi moartea. Este foarte bine, fiindcă el are o lucrare de împlinit pe pământ şi o viaţă lungă îi oferă mai mari posibilităţi. Dar viaţa îi aparţine lui Dumnezeu, şi numai lui Dumnezeu; orice ar face omul, el nu va reuşi niciodată să învingă moartea. Atunci, într-un moment sau altul, se pune pentru el problema vieţii spirituale, pentru că numai datorită acesteia el devine încet-încet conştient de nemurirea sa.

Pe Arborele Sefirotic, elixirul vieţii veşnice este legat de sefirotul Tiferet, sefirotul soarelui. Acest lucru trebuie înţeles nu numai din punct de vedere fizic, dar mai ales şi din punct de vedere spiritual. Dacă Arhanghelul soarelui are ca nume Mihail (adică „cine este ca Dumnezeu"), înseamnă că viaţa care ne vine de la soare este pentru locuitorii pământului expresia cea mai puternică, mai elocventă a vieţii divine. Iar corpul nostru trebuie să devină un receptacul al acestei vieţi divine.

Spre deosebire de creştini, hinduşii consideră că acest corp fizic are un rol important dejucat în viaţa spirituală. De aceea ei asociază cele trei mari divinităţi, Brahma, Vișnu şi Şiva, celor trei centri vitali ai corpului fizic: Brahma, creatorul, de plexul solar; Vișnu, conservatorul, de inimă; şi Şiva, distrugătorul, de creier. Astfel, Brahma, Creatorul, stăpânul vieţii, îşi are lăcaşul în plexul solar. Viaţa se perpetuează prin organele genitale, dar prin plexul solar omul se află în legătură cu fluviul vieţii cosmice.

Este şi sensul cuvintelor lui Iisus: „*Dacă însetează cineva*, *să vină la Mine şi să bea*. *Cel care crede în Mine precum a zis Scriptura*: *râuri de apă vie vor curge din pântecele lui*". O altă versiune spune: „*căci apa pe*

care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viaţa veşnică.

Sânul, pântecele corespund regiunilor plexului solar şi centrului Hara. Acela care bea apa vieţii divine devine el însuşi un izvor de apă vie; iar această apă ce îi irigă întreaga fiinţă îndestulează şi fiinţele din jurul său.

Există oare mulţi creştini care au încercat să aprofundeze acest verset? Majoritatea vor spune: „Dar ce este această apă care curge din pântece?" Cum nu au nicio idee despre această ştiinţă ce îi învaţă că omul este construit după chipul universului, ei ignoră că această apă care izvorăşte din Dumnezeu, Izvorul Cosmic, izvorăşte şi din ei înşişi. Despre această apă vorbeşte Iisus când spune: „*Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viaţa veşnică*". Dacă creştinii nu ştiu ce sens să dea acestor cuvinte, pentru cabaliştii care meditează asupra lui Adam Kadmon, Omul Cosmic, şi care au ajuns foarte departe în cunoaşterea raporturilor pe care omul le întreţine cu Dumnezeu şi cu universul, ele sunt foarte clare.

Viaţa care vine de la Dumnezeu este Hristos, Fiul, care este o emanaţie a Tatălui. Şi pentru că Iisus s-a identificat cu Hristos el a spus: „*Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa*". Pentru a interpreta gândirea lui Iisus, nu trebuie să considerăm cele trei cuvinte în mod izolat, ci să ştim cum să le aranjăm pentru a constitui un ansamblu. Imaginea fluviului ne va ajuta din nou. La originea fluviului există izvorul: adevărul. Din izvor curge apa, viaţa. De-a lungul timpului, apa îşi sapă albia, calea.

La ce foloseşte să fie scris în biserici: „*Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa*", dacă cei care citesc nu ştiu cum să aşeze cele trei cuvinte „calea", „adevărul" şi „viaţa", unele în raport cu celelalte? Cu atât mai mult, cu cât ele aparţin unor domenii total diferite. Calea evocă o realitate concretă. Adevărul este o noţiune abstractă, una dintre temele filosofice asupra cărora oamenii se pun cel mai greu de acord. Cât despre viaţă, ea rămâne pentru ei o realitate extrem de vastă şi vagă, pentru că îi văd nenumăratele manifestări, dar le este imposibil să spună ce reprezintă ea. Numai imaginea fluviului ne permite să

alcătuim din aceste trei cuvinte, calea, adevărul şi viaţa, un ansamblu coerent, Iisus a vrut să spună: „Eu sunt fluviul care coboară din cer şi duc cu mine viaţa”. Ştiţi de ce mi-am bazat filosofia pe cele trei cuvinte iubire, înţelepciune şi adevăr? Pentru că ele sunt în legătură cu cele spuse de Iisus: „*Eu sunt Calea*, *Adevărul şi Viaţa*”.

La origine există izvorul (adevărul); din acest izvor curge viaţa (iubirea); şi calea pe care curge această apă pentru a coborî, albia fluviului, este înţelepciunea. Apa vine din înalt şi coboară pentru a ne însufleţi. Dar pentru a o bea în toată puritatea sa, trebuie să o căutăm în înalt. Apa coboară, dar îi primim toate binecuvântările numai dacă ne înălţăm, prin rugăciune şi meditaţie, până la Izvorul Divin aşezându-ne paşii pe cei ai lui Iisus, adică străduindu-ne să îi aplicăm învăţătura.

Iisus este calea, înţelepciunea, pentru că înţelepciunea ne conduce. Înţelepciunea nu este un scop, ea este doar un ghid. Nu putem înainta dacă nu avem viaţă, apa care ne susţine; iar această viaţă este iubirea. În sfârşit, dacă mergem, o facem pentru a ne înălţa până la izvor, la adevăr, pentru a bea apa pură şi cristalină a înălţimilor. Nimic nu este mai clar decât această imagine ce reprezintă programul ce trebuie să îl realizeze toţi fiii şi fiicele Domnului. Cu iubirea care este viaţa, şi prin intermediul înţelepciunii care este calea, vom ajunge la adevăr care este izvorul. Tocmai această imagine a fluviului ce coboară din cer o regăsim în Apocalipsă: „*Şi mi-a arătat apoi*, *râul şi apa vieţii*, *limpede cum e cristalul şi care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului*”.

Iisus ne spune: „Eu sunt calea ce ne conduce spre adevărul de unde curge viaţa. Eu am trasat pentru voi calea, am săpat albia fluviului şi dacă păşiţi în urma mea, mă veţi putea regăsi”. Nu ne rămâne decât să căutăm această viaţă, să ne impregnăm cu această viaţă, până în ziua în care va ţâşni din sânul nostru izvorul inepuizabil al vieţii divine.

Fie că vreţi sau nu, într-o zi veţi fi obligaţi să vă preocupaţi de această problemă a vieţii. Fiindcă în mod inconştient, toţi caută viaţa, atât bărbaţii cât şi femeile; ei nu caută decât aceasta. Iar viaţa este mereu legată de iubire. Când iubiţi o fiinţă, încercaţi să daţi o explicaţie

sau alta iubirii voastre, în realitate nu există nicio explicaţie. Dacă o iubiţi, se datorează vieţii ce emană din ea sub forma frumuseţii sau a bunătăţii, a purităţii sau inteligenţei, a păcii etc. Viaţa este şi singurul remediu al plictiselii. Da, plictiseala ce sălăşluieşte în atâtea persoane pe pământ şi le împinge pe căi fără ieşire vine din faptul că nu ştiu să-şi reînnoiască viaţa în sinea lor: ele se întâlnesc, şi după câteva momente de euforie încep să se plictisească. Dacă vreţi să fiţi iubiţi şi să nu îi plictisiţi pe ceilalţi, fiţi însufleţiţi. Dacă nu doriţi să vă plictisiţi nici voi, căutaţi peste tot viaţa. Vedeţi cât de departe merge această chestiune!

Dacă m-aţi înţeles, de acum înainte vă veţi opri zilnic asupra cuvântului „viaţă", veţi cere numai viaţa, dar viaţa purificată, iluminată. Fiindcă această viaţă vă va da tot restul: inteligenţa, iubirea, pacea, frumuseţea, forţa

Articol XIII. Cap. 13 – Un fiu al domnului este fratele tuturor oamenilor

Venirea lui Iisus acum două mii de ani instaura o ordine a lucrurilor în care, pentru întâia oară în istoria omenirii, valorile iubirii, bunătăţii, iertării, răbdării, blândeţii, umilinţei, sacrificiului erau aşezate pe primul loc. Şi chiar dacă cuvântul lui Iisus nu a fost până acum nici bine înţeles, nici bine aplicat, a fost de ajuns ca lumina să apară în unele fiinţe pentru a se transmite din veac în veac. Iubirea aproapelui predicată de Iisus, ce decurge din acest adevăr că oamenii sunt fii şi fiice ale aceluiaşi Tată, a permis ideii de fraternitate să-şi croiască o cale.

Toate religiile revelă într-o anumită manieră originea divină a omului. Dar într-un moment sau altul al istoriei, s-a inoculat la unii convingerea că anumite rase sau categorii de fiinţe erau inferioare, şi au început să le excludă sau să le oprime. Priviţi numai în India problema castelor. De mii de ani, toţi care se năşteau în casta brahmanilor erau consideraţi automat superiori, şi tot lor li se încredinţau funcţiile preoţeşti. Cât despre cei care se năşteau în clasa paria, erau consideraţi automat inferiori, atât de inferiori încât, până încă la o dată recentă, dacă se întâmpla ca un paria să se afle în calea unui brahman, el trebuia să se îndepărteze şi să păstreze o anumită distanţă. De ce? Pentru că, dacă numai umbra sa îl atingea pe brahman,

ea l-ar fi putut murdări. Ca şi cum Divinitatea ar face să se nască sistematic nişte oameni de o mare dimensiune spirituală într-o clasă socială, iar cei condamnaţi într-o alta! Uneori se întâmplă chiar contrariul.

Dacă Iisus a fost atât de extraordinar, este pentru că a afirmat că, oricare le-ar fi rasa, cultura, apartenenţa socială, toţi oamenii sunt egali în faţa Domnului. Inegalităţile ce se văd manifestându-se sunt numai superficiale şi trecătoare: calităţile lor fizice, intelectuale, morale, spirituale, întâmplările din viaţa lor, tot ceea ce face ca, într-un domeniu sau altul, unii să pară privilegiaţi şi alţii nu, corespund numai unui moment al evoluţiei. Oamenii sunt fraţi şi surori prin viaţa, viaţa divină ce curge în ei şi îi face deopotrivă fraţi şi surori ai întregii creaţii.

Dacă se studiază diferitele episoade ale vieţii lui Iisus povestite de Evanghelii, se observă că el nu a încetat să răstoarne nişte bariere, că îşi deschidea sufletul tuturor celor consideraţi impuri, duşmani sau dispreţuiţi. El nu şi-a ales ca discipoli nişte oameni instruiţi sau influenţi. El nu mergea în Templu să discute numai cu cărturarii, ci păşea pe drum pentru a instrui mulţimile şi a vindeca bolnavii. El intra în casele celor mai simpli oameni sau cu o reputaţie proastă pentru a mânca alături de ei, spunând: „*Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor*, *ci cei bolnavi*”. El lăsa copiii să i se alăture, aşa cum se spune în acel episod în care discipolii voiau să îi îndepărteze pe cei care i se aduseseră – ei se gândeau că nu are timp de pierdut cu nişte copii! – şi îi mustră pe discipoli. Şi mai ales, contrar mentalităţii acelei epoci, el nu considera femeile nişte creaturi inferioare; nu numai că le accepta în anturajul său, dar le arăta respect, bunătate şi înţelegere. Uitaţi-vă numai cum a vorbit femeii samaritene, cum a dat ca exemplu acea „păcătoasă” care i-a vărsat mir pe picioarele sale sau cum a salvat-o pe femeia adulteră de la pedeapsă.

Spre deosebire de brahmani sau farisei care, considerându-se ca o elită, dispreţuiau poporul şi îl ţineau la distanţă, Iisus nu se temea să se murdărească la contactul cu oamenii, chiar dacă aceştia erau consideraţi impuri. De ce? Fiindcă el era cu adevărat pur. Fiinţele de o mare puritate simt că pot merge peste tot, frecventând pe oricine, ele

nu se tem să fie murdărite de alţii. Pentru că iubirea lor este mai puternică ca orice. A iubi pe cineva înseamnă a recunoaşte existenţa unei legături între el şi noi, iar această legătură dărâmă barierele ce ne separă.

Iisus a venit să ne înveţe că nicio fiinţă umană nu trebuie să fie minimalizată sau asuprită în numele unor legi confecţionate de o mână de oameni care, invocând o pretinsă superioritate, îşi conferă dreptul de a conduce autoritar existenţa celorlalţi. Pentru Iisus, singura lege valabilă era legea iubirii; de aceea i s-a întâmplat să se revolte şi împotriva sabatului, acea lege ce interzicea orice formă de muncă în cea de-a şaptea zi a săptămânii, fiindcă se spune că în cea de-a şaptea zi a creaţiei Dumnezeu s-a odihnit!

Se observă că Iisus nu respectă această lege extrem de riguroasă ce interzicea chiar şi celui căruia îi era foame să facă rost de hrană. Astfel, el îi scandalizează pe farisei când, într-o zi de sabat, îşi lasă discipolii înfometaţi să culeagă câteva spice de grâu pentru a se hrăni. Şi le reproşează: „*Dar mergând*, *învăţaţi ce înseamnă*: *Milă voiesc*, *iar nu jertfă*; *că n-am venit să chem pe drepţi*, *ci pe păcătoşi la pocăinţă*”. *În* aceeaşi zi, el vindecă în sinagogă un om cu mâna uscată şi îşi explică gestul spunând: „*Sâmbăta a fost făcută pentru om*, *iar nu omul pentru sâmbătă*. „Dar era prea mult pentru farisei. Se spune imediat în Evanghelii că „*fariseii au făcut îndată sfat cu irodianii împotriva Lui*, *ca să-L piardă*”.

Iisus a avut îndrăzneala să pună mai presus de toate iubirea aproapelui, respectul pentru această viaţă pe care omul a primit-o de la Dumnezeu, şi a plătit această îndrăzneală cu viaţa. Iată la ce trebuie să mediteze creştinii, deoarece prin comportamentul lor, după două mii de ani de creştinism, cei mai mulţi dovedesc că nu îl înţeleg mai bine pe Iisus decât o făceau fariseii. A respinge o fiinţă umană, a o dispreţui, a o umili, înseamnă a declara că ea nu este o creatură a Domnului, şi nimeni nu are dreptul să spună aşa ceva, nimeni nu are dreptul să se interpună între o fiinţă umană şi Tatăl ei Ceresc. Dacă cineva doreşte să se desprindă de iubirea divină, este liber evident să o facă, dar nimeni nu i-o poate impune. Toţi sunt primiţi în casa Tatălui. Chiar şi copiii rătăciţi sunt primiţi când doresc cu sinceritate să se

reîntoarcă, iar Tatăl lor Ceresc sărbătoreşte revenirea lor, aşa cum o afirmă Iisus în parabola fiului risipitor.

Iisus a fost un adevărat revoluţionar fiindcă a dorit să reveleze tuturor, chiar şi celor mai înapoiaţi oameni, toate aceste comori ale Tatălui Ceresc care până atunci erau rezervate numai unora, chiar dacă erau nedemni de ele. El a dorit să deschidă porţile împărăţiei lui Dumnezeu pentru toţi, fiindcă chiar şi cei mai săraci, cei mai dispreţuiţi, mai vinovaţi, sunt fiii şi fiicele sale; El a aprins în ei acea scânteie, spiritul, ce este o parte din El însuşi, iar prezenţa acestei scântei îi determină să fie de aceeaşi natură ca Domnul. Desigur, ei merită să fie nu numai admonestaţi, dar şi pedepsiţi, dacă comit greşeli, crime. Dar chiar dacă trebuie trataţi cu severitate şi ţinuţi la o anumită distanţă, nu trebuie niciodată uitat că există undeva în ei, cufundat în profunzime, un germen divin, iar acest germen divin trebuie respectat şi cultivat. Prin umilinţele pricinuite copiilor săi, Dumnezeu însuşi se simte ofensat.

Atunci când se spune că fiinţele umane sunt toate fii şi fiice ale aceluiaşi Tată şi ale aceleiaşi Mame, nu înseamnă că ei sunt egali, ci fraţi. Chiar în aceeaşi familie suntem obligaţi să constatăm că fraţii şi surorile nu sunt egali; capacităţile fizice, intelectuale, morale, spirituale, nu sunt repartizate în mod egal între ei toţi, dar legătura ce există între ei trebuie să repare aceste inegalităţi. Egalitatea figurează în deviza Franţei: „libertate, egalitate, fraternitate”, dar în realitate nu poate exista egalitate între oameni.

Faptul de a se naşte într-o anumită epocă, într-o anumită ţară, într-o anumită familie, de a avea o anumită constituţie fizică, de a fi înzestrat sau lipsit de anumite calităţi – determinate din încarnările anterioare – stabileşte deja şansele de succes ale indivizilor. O societate poate mereu să lucreze în sensul egalităţii, este chiar de dorit să o facă, dar inegalităţile vor dăinui: vor exista mereu bogaţi şi săraci, oameni sănătoşi şi bolnavi, oameni capabili şi incapabili, înţelepţi şi uşuratici. Singura modalitate de a remedia aceste inegalităţi este conştiinţa legăturii fraterne ce îi leagă pe toţi oamenii între ei.

Veţi spune că egalitatea existentă în deviza Franţei este egalitatea în faţa legii. Da, eu ştiu. Dar nici această egalitate nu este

realizabilă. De acord, legea este aceeaşi pentru toţi, dar în faţa acestei legi cetăţenii sunt toţi egal înarmaţi, dispun de aceleaşi mijloace, de posibilităţi identice? Nu. Chiar dacă guvernele ar multiplica legile destinate corectării inegalităţilor, nu va fi de ajuns niciodată. Adevărata egalitate este irealizabilă şi va trebui să fie completată mereu de fraternitate.

Egalitatea nu va exista niciodată între oameni, fiindcă ei nu vor fi niciodată plasaţi în aceleaşi condiţii, nici înzestraţi cu aceleaşi calităţi; ei sunt egali numai în demnitate, ca fii ai Domnului. Iar această demnitate nu poate fi înţeleasă şi simţită decât în măsura în care ei sunt capabili să se considere fraţi unii cu alţii: nu numai cei mai privilegiaţi trebuie să simtă că sunt fraţii celor mai lipsiţi, dar şi aceştia să simtă deopotrivă că există în ei ceva ce îi face egali cu marii înţelepţi, cu marile genii.

Francezii sunt foarte mândri de deviza republicii lor: „libertate, egalitate, fraternitate". Fie că doresc sau nu, că sunt credincioşi sau atei, această noţiune de fraternitate le-a fost adusă de creştinism. Desigur, înainte de Iisus, unii înţelepţi, unii Iniţiaţi au predicat respectul şi iubirea aproapelui. Printre ordinele pe care Moise susţine că le-a primit de la Dumnezeu pentru copiii lui Israel, unele anunţă deja învăţătura lui Iisus: „*Să nu te răzbuni cu mâna ta… Să nu duşmăneşti pe fratele tău în inima ta… Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi*". Dar ele sunt atât de puţine faţă de celelalte multe comenzi şi pedepse ce îi ameninţă pe cei care comit cea mai mică greşeală! În aceeaşi epocă, Buddha predica bunăvoinţa în privinţa tuturor creaturilor şi compasiunea pentru imensele suferinţe ce acestea le au de îndurat pe întreg parcursul existenţei lor terestre. Dar sentimentul de bunăvoinţă sau de compasiune nu înseamnă sentimentul de fraternitate, conştiinţa că aparţinem unei singure şi aceeaşi familii.

Într-o adevărată familie, legăturile ce îi unesc pe membrii ei sunt atât de puternice, încât binele sau răul pricinuit unuia dintre ei este resimţit de toţi ceilalţi ca şi cum ei ar fi fost cei atinşi. Pentru a sublinia realitatea acestei legături, Iisus spunea nu numai: „*Ci toate câte voiţi să vă facă vouă oamenii, asemenea şi voi faceţi lor, că aceasta este legea şi prorocii*", dar şi: „*Adevărat zic vouă, întrucât aţi făcut unuia*

dintr-aceşti fraţi ai Mei, *prea mici*, *Mie Mi-aţi făcut*". Fiindcă Iisus ca emanaţie a lui Hristos, identificat cu Hristos Fiul Domnului, există în fiecare creatură şi primeşte tot ceea ce oamenii fac bun sau rău. Iar noi, ca fii şi fiice ale Domnului, trebuie să ne dezvoltăm conştiinţa, să o facem atât de vastă încât să putem trăi într-o bună zi în toate fiinţele, să le simţim atât de puternic bucuriile şi necazurile, încât nimic nu ne va părea mai important pe lume decât să contribuim la binele lor, aducându-le lumina şi liniştea.

Tocmai această filosofie a lui Iisus transmisă de creştinism a permis sentimentului de fraternitate să se dezvolte în lumea occidentală. Situaţia este însă departe de a fi ideală şi Biserica nu şi-a îndeplinit corect misiunea. Nu numai că s-a situat adesea de partea celor puternici, dar în toate aceste dogme, în toată această ierarhie eclesiastică, în tot acest fast al ceremoniilor, credeţi oare că Iisus ar fi reuşit să se recunoască? Închipuiţi-vă că ar apărea pe pământ într-o noapte de Crăciun… El ar intra în bisericile minunat împodobite: ar vedea nişte preoţi, nişte episcopi, nişte cardinali îmbrăcaţi în haine de gală sărbătorindu-i naşterea într-o iesle săracă, în faţa unei mulţimi care aşteaptă sfârşitul slujbei pentru a mânca, a bea şi a se distra. Apoi el ar ieşi, ar întâlni pe străzi mulţi bărbaţi şi femei cărora le este frig şi foame. Îmi pun numai întrebarea: oare Iisus s-ar recunoaşte în acest creştinism? Oare pentru aceasta s-a născut?

Chiar dacă două mii de ani i-au făcut pe oameni să progreseze pe calea fraternităţii, în realitate învăţătura lui Iisus nu a fost aplicată cu adevărat. Veţi spune: „Este însă atât de greu să îi considerăm pe toţi oamenii fraţi!" Desigur, este greu, eu nu v-am spus niciodată că este uşor, este poate lucrul cel mai dificil din lume. Dar este şi cel care devine cel mai necesar. Progresele ştiinţei şi tehnicii au oferit oamenilor mijloace din ce în ce mai eficace de acţiune, de exprimare, de întâlnire, şi cum numărul lor creşte în continuare – populaţia globului ce atingea aproape două miliarde de oameni la începutul secolului al douăzecilea, va atinge în curând şase miliarde! – dacă ei nu se străduiesc să-şi stăpânească tendinţele egoiste, agresive, şi nevoia de dominaţie, existenţa va deveni imposibilă.

Ei da, condiţiile create chiar de ei îi vor obliga pe oameni să

dezvolte unele sentimente mai fraterne. Pentru moment, ei nu au înţeles prea bine: atât de încântaţi de mijloacele ce le stau la dispoziţie, cei care pot profita de ele nu se întreabă dacă ceea ce consideră folositor şi benefic pentru ei, este la fel şi pentru ceilalţi: ei uzează şi abuzează de aceasta, contează cine este primul în orice domeniu, devin cruzi, inumani; ei se consideră nişte campioni, nişte eroi, iar acei gură-cască care îi admiră şi vor să îi imite nu îşi dau seama că sunt gata să aclame nişte monştri.

Acum este nevoie de alţi eroi, de nişte eroi ai vremurilor noastre. Adevăratul eroism înseamnă să reuşeşti să-ţi învingi egoismul, ideile preconcepute, propria agresivitate. S-ar spune că societatea a devenit un loc de competiţie: politica, comerţul, industria, sportul chiar şi arta… cine va ocupa primul loc, sau premiul întâi, mai mulţi bani va avea cel care a vândut cele mai multe maşini, aparate, haine, sau chiar cărţi, discuri. Iar ziarele, radioul, televiziunea sărbătoresc toate aceste prime locuri, toate aceste victorii, toate aceste succese. Dar ce reprezintă aceste succese? Ceva derizoriu! Oare când vor înţelege oamenii că există alte eforturi de făcut şi în alte domenii? Dacă ar folosi numai a zecea parte din energiile folosite pentru a obţine nişte rezultate în planul material, pentru a căuta ceva mai multă fraternitate, înfăţişarea pământului s-ar schimba.

Atât timp cât nu lucrezi pentru fraternitatea universală, lucrezi împotriva ta însuţi. Fiindcă nu îţi dezvolţi adevărata ta natură, cea de fiu al Domnului, frate al tuturor oamenilor. Omul vine pe pământ pentru a învăţa să trăiască aici ca un fiu al Domnului şi dacă, prin diferitele activităţi, el nu se străduieşte să se comporte corect cu ceilalţi pentru a-i înţelege, a-i ajuta, a-i susţine, nu numai că le va face viaţa grea, dar şi-o va irosi şi pe a sa. Iată adevărul! Dar cine sunt cei care ştiu ce au de făcut pe acest pământ? Cei mai mulţi nu au înţeles că pământul este o şcoală şi se comportă ca nişte elevi foarte slabi; ei vor repeta clasa. Dar până atunci, câtă pierdere de timp şi energie, şi mai ales câtă suferinţă!

Oamenii se cred civilizaţi fiindcă trăiesc în nişte societăţi în care relaţiile dintre ei sunt guvernate de legi pe care diferitele administraţii sunt însărcinate să le facă respectate. Ei bine, nu este de ajuns, fiindcă

în ciuda acestor legi societatea arată ca o junglă. Oamenii vor deveni cu adevărat civilizaţi atunci când moneda de schimb dintre ei va fi iubirea. Eu nu vreau să spun că banul trebuie suprimat, el este un mijloc de schimb comod. Dar iubirea trebuie să devină din ce în ce mai mult adevărata monedă de schimb, nu iubirea în locul banului – eu nu sunt atât de naiv să cred că banul poate fi suprimat – ci iubirea deasupra banului. Ştiu că mulţi vor numi aceasta o „utopie", de altfel mi s-a şi spus. Ei bine, să o numească cum vor, dar eu susţin că spre acest ideal trebuie să ne îndreptăm pentru mântuirea noastră. Este oare o utopie? Atunci se poate spune că Iisus a fost cel mai mare utopist, iar eu doresc să fiu un utopist ca el.

De exemplu, Iisus a spus*: „În dar aţi luat, în dar să daţi"*. Ce utopie! Şi totuşi, pentru cel care se străduieşte să aprofundeze aceste cuvinte, nimic nu este mai logic. Tatăl nostru Ceresc ne-a copleşit cu binefacerile; ale, începând cu trupul nostru cu toate posibilităţile sale, apoi toate însuşirile noastre intelectuale şi spirituale ce le putem exersa liber. El ne-a mai dat şi întreg universul ce ne înconjoară cu frumuseţea şi bogăţiile sale. Ce i-am plătit noi pentru aceasta? Nimic. El nu ne cere nimic, cu excepţia de a nu dori să acaparăm totul, să distrugem totul, ci să învăţăm să ne folosim de ceea ce posedăm pentru a-i ajuta pe fraţii noştri oameni.

„În dar aţi luat, în dar să daţi". Familia ne învaţă mai întâi ce înseamnă a da ceva gratuit. Părinţii satisfac toate nevoile copiilor lor: pentru ei fac sacrificii, se lipsesc de unele lucruri, şi o fac din toată inima. Ei nu aşteaptă să fie plătiţi pentru aceasta. În schimb, ei aşteaptă de la copiii lor să se poarte frumos unii cu ceilalţi, să fie înţelegători, afectuoşi, devotaţi: cei mai puternici sau mai dotaţi să îi ajute pe cei mai slabi, în loc să profite de avantajele lor şi să îi distrugă. Pentru nişte părinţi buni, nimic nu este mai rău decât să-şi vadă copiii trăgându-şi spuza pe turta lor în loc de a fi conştienţi de legătura sfântă ce îi leagă.

Modelul oricărei organizări este organismul nostru. Omul nu poate inventa ceva ce nu există deja în creaţie. El o poate imita, o poate reproduce, dar nu o poate inventa. Organismul uman este deja prin el însuşi o lume organizată, zămislit după legile din înalt. El trebuie să

constituie pentru întreaga omenire un punct de plecare, modelul oricărei organizări: familia, societatea, naţiunea, şi mai departe întreaga planetă. Dar să lăsăm în seama biologilor, a medicilor, sarcina de a face investigaţii în organism, a-l descrie, a-l diseca, a-i analiza funcţionarea, ferindu-ne să tragem nişte lecţii. Şi totuşi, întreaga filosofie a vieţii este înscrisă în organismul nostru.

Forma de organizare, propriul organism trebuie să se reflecte mai întâi în familie se află deci în această formă de organizare, în propriul organism. Familia este o instituţie divină, pentru că este un organism în care funcţionează, într-o mare măsură, legea gratuităţii, şi tocmai această gratuitate îi conferă unitate, armonie. Desigur, există familii ce par alcătuite din nişte membri amestecaţi, ca şi cum ar fi din punct de vedere psihic, spiritual, de diverse origini, şi pot fi de fapt de diverse origini. Nu trebuie să vă uimiţi, dacă este cazul: ei se află acolo pentru a învăţa tocmai legea gratuităţii, adică legile răbdării, milei, iubirii, sacrificiului. Fiindcă atunci când vorbim despre gratuitate, nu este vorba numai despre bani.

Nimic nu este mai uşor de înţeles ca ideea de fraternitate, dar nimic nu este mai greu ca împlinirea ei. De aceea, chiar dacă familia este modelul din care trebuie să ne inspirăm, în realitate există tot felul de familii. Sentimentul de familie a putut produce în unele cazuri cele mai nobile fapte, 9 ele mai generoase, mai dezinteresate. Dar tot în unele familii s-au comis şi cele mai îngrozitoare fapte, nu numai de către părinţi împotriva copiilor lor, dar mai ales de fraţi şi surori ce erau animaţi de o ură şi o gelozie înverşunate unii împotriva altora. Din nefericire, nu este de ajuns să te naşti din acelaşi tată şi aceeaşi mamă pentru a arăta nevoia de înţelegere şi ajutor reciproc. Iar ceea ce este adevărat pentru lumea fizică, este adevărat şi pentru lumea divină: nu este suficient să se spună oamenilor că sunt toţi fii şi fiice ale unui Tată şi o Mamă Cereşti, pentru ca ei să se înţeleagă şi să se iubească.

Ce au reprezentat deseori religiile? Nu numai nişte familii ce se luptau pretinzând fiecare că posedă adevărul, adică singura moştenitoare legitimă a Tatălui Ceresc, în interiorul fiecărei religii existând multe alte conflicte, nedreptăţi! Ca şi cum oamenii ar putea

decide cine este şi cine nu este fiu al Domnului! Veţi spune că în zilele noastre oamenii sunt mai toleranţi în privinţa religiei. Da, dar de ce? Fiindcă religia a devenit multora indiferentă. Credincioşii nu sunt atât de pregătiţi să dea dovadă de deschidere şi înţelegere. Dar fiul Domnului este cel care îl găseşte pe Dumnezeu în religia altora, deoarece Dumnezeu se află în sufletul tuturor bărbaţilor şi femeilor, din clipa în care ei au înţeles că acolo, în suflete, trebuie să îl caute.

Există fiinţe care sunt locuite cu adevărat de di\m şi aceasta trebuie să simţim în ele şi nu să ne preocupăm cărei religii aparţin, fiindcă acolo unde se află aceste fiinţe, se găseşte şi Dumnezeu. Atât timp cât oamenii se vor confrunta în numele credinţei, înseamnă că ei nu vor poseda adevărata credinţă. Acela care nu îl recunoaşte pe Domnul în ceilalţi, arată pur şi simplu că nu a ştiut să îl găsească în el însuşi. Toţi credincioşii trebuie deci să efectueze această lucrare interioară ce îi va face să îl găsească pe Domnul mai întâi în ei înşişi, fiindcă astfel vor începe să îl găsească încet-încet la alţii.

Se pot pretinde fii şi fiice ale Domnului numai cei care, asemenea lui Iisus, sunt capabili să vadă deopotrivă nişte fii şi fiice ale Domnului în toate fiinţele, arătând în privinţa lor un sentiment de fraternitate. Dacă nu, chiar dacă păstrează numele de creştin, în realitate acesta nu va fi decât un nume, o etichetă. Veţi întreba: „Dar cum să reuşim să manifestăm nişte sentimente fraterne? Atâtea lucruri îi opun şi îi divizează pe oameni!" Da, şi vor continua să îi opună atât timp cât ei nu vor fi capabili să găsească unitatea în planurile superioare. Ei trebuie să caute o posibilitate de înţelegere foarte departe, foarte sus, eliberându-se de ideile lor preconcepute, de punctele lor de vedere limitate, parţiale, egoiste.

Să nu fiţi uimiţi dacă vă spun că, pentru a înţelege ideea de fraternitate, trebuie să reflectaţi mai întâi la noţiunile de analiză şi sinteză. Ce este analiza? Separarea elementelor care formau înainte un întreg. Dar sinteza? Apropierea elementelor în aparenţă disparate ce se reunesc pentru a crea viaţa. Şi cum trebuie să căutăm mereu viaţa, în legăturile cu anturajul nostru există de asemenea anumite elemente de îndepărtat şi unele, dimpotrivă, de păstrat pentru a le adăuga altora, alcătuind astfel o sinteză ce ne va îmbogăţi, ne va înfrumuseţa.

Numai că, pentru aceasta nu trebuie să fim nici neglijenţi, nici leneşi, ci să acceptăm să facem nişte exerciţii.

Ce exerciţii? în existenţa zilnică nu ne lipsesc ocaziile de a fi stingheriţi, iritaţi de comportamentul unora sau altora. Pentru un „da' sau „nu, oamenii se deranjează, se enervează şi se exasperează reciproc. Ei bine, în această clipă este cazul să recurgeţi la analiză. Faceţi apel la intelectul vostru şi întrebaţi-l dacă această jignire sau necaz venit de la o anumită persoană merită osteneală să îl luaţi în seamă. Dacă intelectul vostru este cinstit, el va fi deseori obligat să vă răspundă: „Nu". Astfel veţi înlocui această materie grea şi întunecată ce ameninţa să vă distrugă.

Ştiţi din experienţă cum se întâmplă când sunteţi trişti sau nervoşi: în mod automat, această stare atrage amintirea tuturor celorlalte experienţe negative. Sunteţi iritaţi de comportamentul cuiva: dacă acceptaţi să vă lăsaţi pradă acestei stări, vă veţi aminti de toate ocaziile în care comportamentul acestuia vi s-a părut insuportabil. Şi nu vă opriţi aici: vă gândiţi la toate persoanele care nu vă sunt pe plac, antipatice, odioase chiar, trăind în final senzaţia că v-aţi înecat, v-aţi sufocat, că nu mai puteţi respira. Oare este inteligent? Ce veţi câştiga cu această atitudine? Acum este momentul să aplicaţi metoda analizei şi să îndepărtaţi anumite elemente.

Atunci când se întâmplă ceva bun, este momentul să aplicaţi metoda sintezei. Cum se comportă însă oamenii? Au parte de un serviciu, există amabilitate faţă de ei, abia dacă observă. Este normal să li se facă bine. Toate manifestările de prietenie şi iubire li se cuvin, dar ei le uită imediat. Or, tocmai acest lucru nu trebuie să îl uite şi, din contră, ar trebui să se străduiască să facă o sintetiză: adică să amplifice fiecare lucru bun, asociindu-l nu numai cu tot ceea ce s-a întâmplat deja bun de la unii sau alţii, dar şi cu tot ceea ce există bun în lume.

Aveţi întotdeauna dreptul să analizaţi răul, adică să îl descompuneţi, să îl transformaţi în ţărână, pentru că s-a lipit de voi şi se hrăneşte din voi. Această analiză înseamnă moartea pentru rău şi viaţa pentru voi. Analiza poate fi deci însufleţitoare când vă despărţiţi de tot ce este întunecat. Detaşându-vă de rău, vă legaţi de tot ce este bun şi frumos, şi iată adevărata sinteză ce aduce viaţa.

Adevărata fraternitate începe în clipa în care veţi înţelege cum viaţa voastră se poate îmbogăţi din viaţa tuturor.

Vreţi să vă mai ofer încă o apreciere despre ce reprezintă analiza şi sinteza? De exemplu, vă aflaţi într-o regiune de unde zăriţi un lanţ muntos. Vă aşezaţi în faţa ferestrei, şi de la acea distanţă vă minunaţi de frumuseţea formelor proiectate pe cer şi care, pe parcursul anului sau în cursul unei zile, vă apar sub aspecte atât de diferite, sub culori diferite. Închipuiţi-vă acum că sunteţi transportaţi pe o pantă a acestui munte, ce veţi vedea? Bolovani, găuri, câteva ierburi mai mult sau mai puţin uscate, licheni ce se agaţă de stânci. Atunci, ce este de preferat: să priviţi de departe sau de aproape?

Ei bine, aceasta este o imagine să vă facă să înţelegeţi cum este preferabil să priviţi fiinţele umane. Trebuie să le priviţi şi pe ele de departe şi să vă concentraţi asupra spiritului lor ca asupra unei înălţimi ce se înalţă acolo, foarte sus, în puritate şi lumină. Fiindcă acest vârf este imaginea adevăratei lor fiinţe, a fiinţei divine din ele, cu care vor reuşi să se identifice într-o zi. Este ceea ce fac eu când vă privesc. În faţa spectacolului acestor înălţimi ce le zăresc, mă bucur şi îmi doresc să vă văd zilnic pentru a vă ajuta să vă creaţi viitorul vostru de fii şi fiice ale Domnului: nu o bănuiţi încă, dar eu o văd. Dacă v-aş vedea pe toţi aşa cum sunteţi astăzi, oare vă voi mai suporta? Nu este sigur. Iar voi, dacă nu vă suportaţi unii pe ceilalţi, este pentru că nu ştiţi să vă vedeţi pentru a vă proiecta în acest viitor.

Eu sunt mereu fermecat de voi, pentru că nu prezentul vostru îl văd în faţa mea, ci viitorul vostru. Unde sunt gândurile voastre, în jurul a ce se învârt sentimentele voastre, ceea ce vă doriţi, ceea ce aveţi nevoie… dacă m-aş opri asupra lor, aş simţi nevoia de a-mi pune pălăria şi a pleca la capătul lumii. Da, dar din fericire eu văd şi viitorul vostru, cum veţi ajunge într-o zi să vă cufundaţi în natura voastră divină. Iată secretul meu. Dacă oamenii se înfruntă şi se separă, este pentru că ei se privesc de foarte aproape. Ei da, există aici şi o problemă filosofică de aprofundat: ce trebuie privit de aproape, şi ce vedem mai bine când privim de departe.

Când privim oamenii de foarte aproape, suntem obligaţi să vedem numai trăsăturile lor cele mai grosolane şi să facem din ei nişte

caricaturi. De altfel, este chiar ceea ce se întâmplă cu toţi cei care, în scrierile lor, în desenele lor, în spectacolele lor, au atâta plăcere să-şi caricaturizeze aproapele. Ei bine, putem glumi puţin din când în când, cu delicateţe, dar aceasta nu se întâmplă nici din când în când, nici puţin şi nici cu delicateţe. Această nevoie ce o au de a-i arăta pe oameni mai urâţi, mai proşti, mai caraghioşi decât sunt este un obicei foarte dăunător: cu ce drept înjosesc ei imaginea Domnului? Aşa trebuie să ne comportăm cu fraţii şi surorile noastre? Cum de nu îşi dau seama că sunt legaţi de ei şi că distrugându-i, distrug ceva şi în ei înşişi?

Eu vă vorbesc, vă explic, şi în ciuda acestor cuvinte şi explicaţii nu ştiu dacă v-am convins. Dar ceea ce ştiu, este că în dorinţa mea de a vă convinge, există cei puţin cineva pe care reuşesc să îl conving: pe mine.

Articol XIV. Cap. 14 – Să împânzim pământul cu fii şi fiice ale Domnului

Aţi înţeles, apa şi puţin ulei pe frunte în ziua botezului nu sunt de ajuns pentru a face un creştin. V-aş spune acum că este bine ca înainte de naşterea copiilor lor, viitorii părinţi trebuie să se pregătească să aducă pe lume nişte fii şi fiice ale Domnului. Ar trebui create chiar nişte şcoli pentru a preda acest învăţământ. Încă din adolescenţă, băieţii şi fetele vor fi conştientizaţi că bărbatul şi femeia reprezintă pe pământ cele două principii cosmice masculin şi feminin ce se găsesc la originea vieţii. Dar mai ales vor fi învăţaţi ce reprezintă aceste organe prin care viaţa se perpetuează, şi cum să le considere pentru a deveni cu adevărat nişte transmiţători ai vieţii divine.

Eu nu doresc să vorbesc despre ceea ce fac oamenii cu organele genitale: ei le consideră nişte instrumente pentru toate excesele, toate perversiunile, toate cruzimile. De ce nu simt ei consecinţele deplorabile ale acestor practici şi câte dezechilibre fizice, dar mai ales psihice, provoacă în ei înşişi şi la ceilalţi? Fiindcă întreaga fiinţă umană, cea fizică, psihică, spirituală, are o legătură cu aceste organe. Creatorul nu le-a dat oamenilor ca să se joace cu ele. El a pus în fiecare bărbat, în fiecare femeie, posibilitatea nu numai de a asigura perpetuarea speciei, dar a se înălţa pentru a putea participa la viaţa divină şi a transmite această viaţă.

Biserica nu a dorit niciodată sau nu a ştiut să vorbească corect despre acest subiect. Mai întâi, l-a retras pe Iisus din condiţia umană declarând că a fost născut, prin lucrarea Duhului Sfânt, dintr-o femeie virgină care a fost ferită de păcatul originar. Ce semnificaţie poate avea deci pentru oameni un învăţământ despre viaţă adus de o fiinţă care, în esenţa ei, participă la o altă viaţă decât a lor? întreaga chestiune atât de esenţială a iubirii şi sexualităţii devine ceţoasă, întunecată, iar cuvântul „puritate" nu poate fi înţeles astfel decât într-o manieră foarte redusă, cu tot felul de consecinţe catastrofale nu numai pentru credincioşi, dar şi pentru membrii clerului, pentru călugării şi călugăriţele din mănăstiri!

Cum să nu observăm că puritatea, aşa cum a fost predicată creştinilor, nu este decât un duşman al vieţii? Or, viaţa se apără. Dacă ne străduim să jucăm un renghi energiei sexuale în loc să înţelegem de ce şi cum să o canalizăm, evident că într-o zi se vor produce nişte fenomene asemănătoare cu ruperea unui baraj. Nu trebuie deci să ne uimim că această „ruptură" antrenează tot felul de dezmăţuri şi îi împinge pe bărbaţi şi femei să comită nişte fapte nebuneşti, criminale.

Veţi spune că oamenii se supun din ce în ce mai puţin regulilor Bisericii! Evident, eu ştiu, dar ceea ce se întâmplă la ora actuală nu este atât de bine. Cei mai mulţi bărbaţi şi femei înţeleg să-şi trăiască existenţa după capul lor, iar în privinţa vieţii sexuale nu acceptă nicio regulă, niciun sfat. Libertate absolută! Ei îşi închipuie că sfaturile ce le sunt date de înţelepţi şi Iniţiaţi au ca scop să îi împiedice să trăiască. Nu, această stăpânire, acest control al instinctelor propovăduit de înţelepţi nu au alt scop decât să îi incite pe oameni să caute cele mai bune manifestări ale vieţii pentru a simţi cele mai subtile bucurii.

Iisus spunea: „*Şi strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt care o află*". Aceste cuvinte se verifică în special în domeniul iubirii. Dar cum oamenii nu doresc să se instruiască, nici să se străduiască, ei continuă să trăiască iubirea în aşa fel încât îşi pierd energiile cele mai subtile şi chiar gustul de viaţă. Ei doresc să trăiască şi se împiedică să trăiască. Ei continuă să sărbătorească iubirea, să cânte iubirea, această iubire ce este după părerea lor lucrul cel mai important din lume, dar fac astfel încât îşi

distrug viaţa prin iubirea lor. Ei nu a înţeles că a iubi înseamnă a ocroti, a îmbogăţi şi înfrumuseţa viaţa în tine însuţi şi în ceilalţi.

Dacă bărbaţii şi femeile ar şti să trăiască cu adevărat iubirea, ei ar fi salvaţi, fiindcă această iubire le-ar aduce atâtea binecuvântări, o asemenea împlinire încât toate celelalte probleme le-ar părea derizorii. Ei s-ar ocupa numai să trăiască, să trăiască prin iubirea lor. Unii îmi reproşează că îi împiedic pe bărbaţi şi femei să se iubească. Mai întâi, cum aş reuşi să îi împiedic? Să le trimit jandarmii?… Eu nu interzic nimic, eu sfătuiesc doar. Ei fac ce doresc. Dar după trecerea anilor, când şi-au trăit experienţele, ei vin să-mi povestească cât sunt de decepţionaţi, de nefericiţi, oare ce-ar trebui să le spun?

Oamenii sunt liberi să nu accepte nicio constrângere, dar natura este implacabilă, iar ce care îi încalcă legile suferă într-un fel sau altul consecinţele. Ei speră să fie mai puternici decât natura şi că medicina le va găsi mereu nişte medica mente care să le vindece bolile contactate. Desigur natura este bogată şi generoasă, şi în acelaşi timp! care posedă germenii bolii, ea posedă şi mijloacele de vindecare. Numai că, oamenii nu sunt cumpătaţi ei dau posibilitatea germenilor nocivi să se dezvolte, să ocupe terenul, şi limitează eficacitatea elementelor ce le puteau deveni benefice.

Unii vor spune: „Dar ştiinţa face atâtea progrese, este misiunea ei de a…" Ştiinţa nu datorează nimic, sau mai exact posibilităţile ei sunt limitate. Oricare ar fi progresele ei, ea este neputincioasă în faţa relei voinţe a oamenilor atunci când ei refuză să recunoască legile naturii şi să acţioneze în consecinţă. Atenţie deci, cu cât ştiinţa şi tehnica vor progresa, cu atât mai mult trebuie să devenim conştienţi, atenţi, vigilenţi. Progresul aduce multe avantaje, multe facilităţi, dar în acelaşi timp şi multe tentaţii. Iar a te baza pe progresele medicinii pentru a da frâu liber tuturor capriciilor şi a permite toate excesele, înseamnă a te îndrepta spre o catastrofă. Viaţa nu se va supune niciodată voinţei unor oameni necumpătaţi.

Natura nu a dat însuşirea de a crea viaţa nici urechilor, nici gurii, nici nasului, nici ochilor, nici creierului, nici inimii, ci organelor genitale. Oare aceasta nu ne dă de gândit? Cum să ne comportăm cu aceste organe? V-am spus, eu nu doresc să vorbesc despre acest

subiect, atât este de trist şi deplorabil. Creierul se poate consacra unor activităţi nobile, dar organele genitale!…

Educaţia tineretului în materie de sexualitate ar trebui să fie altceva decât nişte sfaturi despre mijloacele contraceptive şi prezervative. Acestea sunt numai nişte protecţii fizice şi ele nu vor împiedica toate daunele psihice. Desigur, eu nu sunt nici tată, nici mamă, şi nu am dreptul să vă vorbesc astfel despre anumite subiecte; sau cel puţin unii vor gândi că nu am dreptul. Eu nu sunt niciun moralist, dar vă vorbesc ştiinţific, filosofic; depinde de voi să vă hotărâţi dacă vreţi să beneficiaţi de această lumină, şi v-am vorbit îndeajuns despre acest subiect!

Intuind toate pericolele ce ameninţă viitorul omenirii, mulţi oameni spun că preocuparea lor principală este să lucreze pentru copiii lor, pentru nepoţii lor şi generaţiile viitoare. Ei bine, dacă doresc cu adevărat să lucreze pentru generaţiile viitoare, să se gândească mai întâi la maniera în care vor aduce copii pe lume. Credeţi-mă, este mult mai important decât să se preocupe cu precădere de condiţiile materiale în care vor trăi.

După venirea mea din Bulgaria, de îndată ce m-am putut exprima destul de bine în limba franceză pentru a ţine conferinţe, am vorbit despre puterile conferite bărbaţilor, şi mai ales femeilor, de a face să progreseze spiritual specia umană. Aceasta începe prin conceperea copiilor pentru care ei trebuie să se pregătească cu mult timp înainte; apoi, există o întreagă lucrare de înfăptuit de mamă în timpul sarcinii. Era în 1938. În acea epocă nimeni nu se preocupa atât de mult despre acest subiect. Acum, medicii, psihologii, moaşele se interesează despre ce ei numesc educaţie prenatală. Şi este un mare progres să se admită că, deja în pântecul mamei sale, copilul este o fiinţă conştientă existând posibilitatea de a intra în legătură cu el. Numai că, nu este de ajuns să se facă această descoperire pentru ca totul să fie bineînţeles. O mamă poate influenţa prin gândul ei copilul ce îl poartă, dar în ce sens trebuie să îl influenţeze?

Am auzit vorbindu-se despre o femeie care în timpul sarcinii şi-a concentrat gândurile şi dorinţele ca să-şi influenţeze copilul să meargă şi să vorbească mult mai devreme decât de obicei. Astfel, la

şapte luni acel copil mergea şi vorbea ca un copil de doi ani. Puterile gândului şi dorinţele sunt o realitate, dar nu există niciun motiv pentru a le folosi fără discernământ! Nu este înţelept să dorim să arătăm tuturor că am adus pe lume un adevărat fenomen, este chiar periculos. De ce copiii ar trebui să sară mai repede etapele impuse de natură?

Desigur, dacă manifestă nişte calităţi precoce, trebuie să îi ajutăm pe copii să se dezvolte; dar nu este necesar să ne dorim acest lucru cu orice preţ. Nu trebuie însă să îi forţăm niciodată pe copii, pentru că ei vor avea poate o latură foarte bine dezvoltată, dar ea ar fi în detrimentul altora capacităţi şi vor apărea astfel grave lacune. De altfel, s-a remarcat faptul că fiinţe cu adevărat remarcabile au fost deseori nişte copii care s-au dezvoltat foarte lent. Ca şi cum nişte ani lungi de maturitate ar fi fost necesari pentru a da apoi cele mai bune roade.

S-ar părea că există unele femei care ar dori să aibă mari savanţi, laureaţi ai premiului Nobel, ca taţi ai copiilor lor… Săracele de ele! Nici aceasta nu constituie o modalitate echilibrată de a privi această problemă a eredităţii. Aţâţi laureaţi ai premiilor Nobel au avut copii! Oare aceşti copii au fost la fel de dotaţi ca taţii lor?

Vom descoperi din ce în ce mai mult care sunt puterile psihice ale mamei în timpul sarcinii. Pentru a evita comiterea unor greşeli grave, va trebui să reflectăm bine la folosirea lor, altfel vom vedea născându-se generaţii de monştri. Nu nişte hidoşenii în structura lor fizică, ci unele în planul psihic: nişte fiinţe reci, stăpânitoare, pline de cruzime, a căror principală dorinţă va fi să se distingă de altele şi să le se impună în toate felurile.

Dacă părinţii vor şti că vor putea avea prin gând o influenţă asupra conformaţiei fizice şi psihice a copiilor lor, mai întâi în momentul concepţiei, apoi de-a lungul sarcinii, ceea ce trebuie să ceară în primul rând, este ca aceşti copii să fie locuiţi de cel mai înalt ideal de bunătate, de iubire, de fraternitate, faţă de toţi oamenii. Nu contează aptitudinile prin care acest ideal se va manifesta. Nu este important, ei pot fi artişti, oamenii de ştiinţă, sportivi, muncitori, agricultori, politicieni sau episcopi. Visând la succesul şi faima copiilor lor, părinţii nu ştiu întotdeauna ce încercări le pregătesc. În timp ce, dacă îşi doresc

pentru ei o viaţă de fiu al Domnului, de fiică a Domnului, ei lucrează cu adevărat pentru binele lor; fiindcă oricare ar fi greutăţile şi încercările ce le vor avea de străbătut mai târziu, aceşti copii se vor afla sub protecţia Cerului şi vor deveni nişte binefăcători ai omenirii.

Aţâţi părinţi se plâng că au nişte copii leneşi, egoişti, nerecunoscători, Vai! Dar când li se arată modalităţile de a avea un copil dotat cu mari calităţi morale care le va aduce binecuvântări, ei le neglijează, preferă să îi dorească toate condiţiile unei reuşite materiale, sociale. Iar în ziua în care el va face prostii, ei se vor mulţumi să se plângă. Oare este logic şi inteligent?

Femeile nu îşi dau încă suficient seama de puterea lor privind viitorul omenirii. Ele sunt mai puternice decât toate mijloacele materiale ce sunt descoperite şi puse la dispoziţia lor fără încetare! Da, iată ceea ce ele nu ştiu: viitorul omenirii se află în mâinile lor. Timp de nouă luni în care îşi poartă copilul în pântec, prin gând, prin sentiment şi cu ajutorul tatălui copilului, ele au puterea de a crea o fiinţă care mai târziu, peste tot pe unde ea va păşi, va aduce pacea, armonia şi lumina.

De fiecare dată când vă vorbesc, eu vă deschid o fereastră, vă lărgesc orizonturile, ca să puteţi îmbrăţişa într-o bună zi imensitatea. Viaţa este un domeniu vast, infinit şi aveţi în faţă veşnicia pentru a o explora. De altfel, aşa se şi judecă importanţa unei probleme: timpul necesar pentru a o cuprinde. O problemă ce este rezolvată repede nu este o problemă esenţială. Problemele cu adevărat esenţiale se confundă cu viaţa, iar viaţa nu are limite.

CUPRINS

Cap. 1 – „Eu am venit ca viaţă să aibă…” 1
Cap. 2 – Sângele, vehicul al sufletului 3
Cap. 3 – Că cine va voi să îşi scape sufletul, îl va pierde 3
Cap. 4 – „Lasă morţii să-şi îngroape morţii lor…” 3
Cap. 5 – „Dumnezeu aşa a iubit lumea încât pe fiul său cel unulnăscut l-a dat…” 3
Cap. 6 – Iisus, arhiereu după rânduiala lui Melchisedec 3
Cap. 7 – Omul Iisus şi principiul cosmic al lui Hristos 3
Cap. 8 – Crăciunul şi Paştele: două pagini ale cărţii naturii 3
Cap. 9 – Naşterea copilului Hristos 3

Cap. 10 – Iisus mort şi înviat? 3
Cap. 11 – Sacrificiul lui Iisus pe cruce: puterile sângelui 3
Cap. 12 – „Râuri de apă vie vor curge din pântecele lui” 3
Cap. 13 – Un fiu al domnului este fratele tuturor oamenilor 3
Cap. 14 – Să împânzim pământul cu fii şi fiice ale Domnului 3